DEAN R. KOONTZ

GECENİN AYAZINDA

DEAN R. KOONTZ GECENİN AYAZINDA

ALTIN KİTAPLAR

ISBN 975 - 405 - 283 - 2
91-34-y-0131-84

Kitabın Orijinal Adı	NIGHT CHILLS
Yayın Hakları ©	ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Resmi	ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Düzeni	FATMA BOZKURT
Baskı	ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ
	1. BASIM / EKİM 1991

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 522 40 45 - 526 80 12

DEAN R. KOONTZ

GECENİN AYAZINDA

TÜRKÇESİ:

Fatoş Dilber

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

NÖBET
YABANCILAR
YILDIRIM
FISILTILAR
KANATLAR
KORKUNUN YÜZÜ
GECENİN TAM YARISI
GECENİN SESİ
KIŞA AÇILAN KAPI
VAMPİRİN ÖPÜCÜĞÜ
ÇATIRTI

BAŞLANGIÇ

Cumartesi, 6 Ağustos 1977

Patika dardı. Yolun iki yanındaki çam ağaçlarının dalları Land Rover'ın yan camlarına sürtünüyordu.

«Burada dur,» dedi Rossner gergin bir sesle.

Arabayı Holbrook kullanıyordu. Otuz yaşlarında, sert bakışlı ve iri yapılıydı. Direksiyona o kadar sıkı sarılmıştı ki, parmaklarının eklemlerinden kan çekilmişti. Frene bastı, Land Rover'ı sağa döndürüp ağaçların arasına çekti. Farları söndürerek kedi gözlerini yaktı.

«Tabancanı kontrol et,» dedi Rossner.

Her iki adamın da omuzlarında meşin tabancalık vardı, içinde de dünyanın en iyi otomatik tabancası olan SIG-Petter. Tabancalarıyla yedek mermileri bir kez daha gözden geçirdiler. Bu hareketin binlerce kez provasını yapmışçasına büyük bir uyum içindeydiler.

Arabadan inip arkasına doğru yürüdüler.

Saat sabahın üçüydü; Maine ormanları zifiri bir karanlığa bürünmüş, derin bir sessizlik içindeydi.

Holbrook bagajı açtı. Bagajın lambası yandı. Muşambayı bir kenara iterek iki çift lastik çizmeyle iki el fenerini ve diğer gereçleri aldı.

Rossner, Holbrook'dan daha kısa boylu, ince yapılı ve eli çabuktu. Çizmelerini hemen ayağına geçirdi. Sonra da bagajdan

iki çelik tüp aldı. Tüpleri sırtlarına bağladılar ve ağırlığına alışmak için kısa bir süre yürüdüler.

Saat 03.10'da Rossner cebindeki pusulayı çıkararak el fenerinin solgun ışığında bir kez daha baktı, sonra da karanlık ve sessiz ormanda ilerlediler.

Holbrook da böylesine iriyarı bir adamdan beklenmeyen bir çeviklik ve sessizlikle onu izlemeye koyuldu.

Yol oldukça dikti. Yarım saat içinde dinlenmek için iki kez mola vermek zorunda kaldılar.

03.40'da Big Union kereste fabrikasına yaklaşmışlardı. Üç yüz metre ötede sağ taraflarında iki, üç katlı alçak binalar ağaçların arasından ortaya çıkmıştı. Tüm pencerelerde ışık vardı ve ark lambaları tel örgüyle kaplı alanı morumsu beyaz bir ışıkla aydınlatıyordu. Büyük ana binanın içinde gürültüyle çalışan bıçkıların sesi duyulmaktaydı. Taşıyıcı kayışın üstündeki keresteler gürültüyle kesiliyor ve yine gürültüyle metal kutulara yerleştiriliyordu.

Rossner'le Holbrook görünmemek için fabrikanın etrafını dolanmak zorunda kalmışlardı. Bayıra ulaştıklarında saat dörttü.

Suni gölü bulmaları umdukları gibi çok kolay olmuştu. Gölün bir ucunda olanca görkemiyle mehtap parıldarken, diğer ucundan fabrikanın ana binası görülüyordu. Üç yüz metre uzunluğunda ve iki yüz metre genişliğinde olan bu oval göl, yakındaki bir kaynaktan besleniyordu. Big Union fabrikasıyla üç mil ötedeki vadiye yayılmış küçük bir yerleşim bölgesi olan Black River'ın su gereksinimi bu gölden karşılanıyordu.

Ana giriş kapısına ulaşıncaya dek altı metre yüksekliğindeki tel örgülerin yanından yürümüşlerdi. Bu tel örgüler hayvanların içeri girmesini engellemek için yapılmıştı. Giriş kapısı kilitli olmadığından kolayca içeri girdiler.

Sarnıcın karanlıkta kalan ucundan Rossner suya girdi ve su çizmelerinin konçlarına gelinceye dek yürüdü. Suyun derinliği kırk metreye ulaşıyordu.

Deponun yanındaki kapağı açarak sırtındaki çelik tüpü çıkarıp ağzını içeri soktu ve başparmağıyla tüpün ucundaki düğmeye bastı. Renksiz ve kokusuz kimyasal madde depoya püskürdü.

Sonra tüpü suyun altında tutarak sıvının mümkün olduğunca geniş bir alana yayılması için ileri geri sallamaya başladı.

Yirmi dakika içinde tüp boşalmıştı. Gölün diğer ucuna doğru baktı. Holbrook da elindekini boşaltmış, suni gölün beton duvarını tırmanıyordu.

Kapıda buluştular. «Tamam mı?» dedi Rossner.

«Evet.»

Saat 05.10'da Land Rover'a geri dönmüşlerdi. Arabanın bagajından kürekleri alarak toprakta iki derin çukur kazdılar, sonra da boş tüpleri, çizmelerini, meşin tabancalıklarıyla silahlarını gömdüler.

İki saat boyunca dar patikalardan ve taşlı yollardan geçtikten sonra saat sekiz buçukta asfalt yola çıkabildiler.

Rossner burada direksiyona geçti. Yol boyunca birbirleriyle pek konuşmamışlardı.

Saat yarımda Holbrook 15 numaralı otoyolun üzerindeki Starlite Motelinin önünde arabadan indi. Odasını daha önceden ayırtmıştı. Arkadaşıyla vedalaşmadan arabanın kapısını hızla kapatıp içeri girdi. Odasının kapısını kilitledikten sonra telefonun yanındaki iskemleye oturdu.

Rossner, Sunaco benzin istasyonunda durup depoyu doldurdu, sonra da 95 numaralı anayola çıkarak Augusta kasabasından geçti. Burada Portland'a giden yola saptı ve arabayı bir dinlenme yerindeki bir dizi telefon kulübesinin bulunduğu tarafa çekti.

Öğleden sonrasının kızgın güneşi lokantanın camlarıyla park etmiş arabaların üstünde parıldıyor, kaldırımlardan yükselen sıcak ve nemli hava insanı bunaltıyordu.

Saatine baktı, 15.35'ti.

Arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. Biraz kestirmeye çalıştı ama her beş dakikada bir saatine bakıyordu. Saat 15.55'te arabadan inerek en uçtaki telefon kulübesine gitti.

Tam dörtte telefon çaldı.

«Rossner.»

Hattın öbür ucundaki buz gibi bir sesle konuştu.

«Ben anahtarım, Bay Rossner.»

«Ben de kilit,» dedi Rossner bitkin bir sesle.

«Nasıl geçti?»

«Her şey programlandığı gibi oldu.»

«Üç buçukta aradım ama yoktunuz.»

«Yalnızca beş dakika geciktim.»

Karşı taraftaki bir an duraksadıktan sonra konuştu. «Bundan sonraki ilk çıkışta anayoldan ayrılın. Sağa sapın ve Land Rover'ı saatte en az yüz mil hızla sürün. İki mil sonra yol sağa ayrılır ve taşlarla kaplı bir duvar karşınıza çıkar. Dönemece yaklaştığınızda frene basmayın ve yolu izlemeyin. Arabayı aynı hızla doğruca karşınıza çıkan duvara doğru sürün.»

Rossner kulübeden dışarı baktı. Genç bir kadın karşıya geçiyordu. Üzerinden şort ince ve uzun bacaklarını gözler önüne sermişti.

«Glenn?»

«Evet, efendim?»

«Dediklerimi duydun mu?»

«Evet.»

«Öyleyse tekrarla.»

Rossner az önce söylenenleri kelimesi kelimesine tekrarladı.

«Çok güzel, Glenn. Şimdi de dediklerimi yap.»

«Peki, efendim.»

Rossner arabasına geri dönüp kalabalık anayola çıktı.

Holbrook motel odasında sabırla oturuyordu. Televizyonu açtı ama bakmadı bile. Yalnızca bir kez tuvalete gitti, musluktan biraz su içti.

Saat 16.10'da telefonu çaldı.

Ahizeyi kaldırdı. «Holbrook.»

«Ben anahtarım, Bay Holbrook.»

«Ben de kilit.»

Karşı taraftaki adam yarım dakika kadar konuştu. «Şimdi söylediklerimi tekrarla,» dedi.

Holbrook söyleneni yaptı.

«Harika. Şimdi de gerçekleştir tüm bunları.»

Holbrook telefonu kapattı, banyoya gidip küveti ılık suyla doldurmaya başladı.

Glenn Rossner anacaddeden sağa sapınca gaz pedalını sonuna kadar bastı. Motordan bir homurtu geldi. Araba hafifçe sallandı. Ağaçların, evlerin ve diğer arabaların yanından şimşek hızıyla geçti. Ellerinin arasındaki direksiyona güçlükle hakim olabiliyordu.

Bir buçuk mil boyunca gözünü yoldan bir an için olsun ayırmamıştı. İlerdeki dönemeci görünce hız göstergesine baktı ve saatte yüz milden biraz daha fazla hız yaptığını farketti.

Bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini kendi de duyamadı. Arabanın çıkardığı gürültünün dışında hiçbir şey duymuyordu. Son dakikada dişlerini sıktı ve ürperdi.

Land Rover dört metre yükseklikteki taş duvara öylesine hızla çarpmıştı ki, arabanın motoru Rossner'in kucağına düştü. Araba duvarı yarıp geçmişti. Taşlar yağmur gibi arabanın üstüne düşüyordu. Araba tersine dönerek yanmaya başladı.

Holbrook soyunup küvete girdi. Suyun içinde oturarak küvetin yanındaki jileti aldı. Jileti keskin olmayan tarafından sağ elinin başparmağıyla işaret parmağının arasında dikkatle tutarak sol ayak bileğindeki damarların üstüne hızla bastırdı.

Sağ bileğini kesmeye çalışmıştı ama sol eliyle jileti tam olarak tutamamıştı. Jilet parmaklarının arasından kayıp düştü.

Jileti tekrar eline aldı, bir kez daha sağ elini kullanarak sol ayak bileğini kesti.

Sonra da başını küvetin kenarına dayayıp gözlerini kapadı.

Yavaşça derin ve karanlık bir tünele doğru kaydığını sezinledi. Başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. Kendini oldukça güçsüz hissetmeye başlamıştı. Ama pek bir acı duymuyordu. Yarım saat sonra artık iyice kendinden geçmişti. Kısa bir süre sonra da öldü.

Gece vardiyasında tüm bir hafta çalıştıktan sonra Buddy Pellineri hafta sonları eski uyku alışkanlığına bir türlü dönemiyordu. Pazar sabahı saat dörtte iki odalı küçük evinin mutfağındaydı. En çok sevdiği eşyalarından olan radyosundan bütün gece yayın yapan bir Kanada istasyonundan gelen hafif müzik duyuluyordu. Pencerenin yanındaki masada oturmuş, yolun karşı tarafında hareket eden gölgelerden gözünü ayırmıyordu. Yoldan koşarak geçen bir kediyi görünce tüyleri diken diken oldu.

Buddy Pellineri'nin hayatında en çok nefret ettiği iki şeyden biri kediler, diğeri ise alay konusu olmaktı.

Yirmi yıl boyunca annesiyle birlikte yaşamış ve annesi uzun yıllar evde kedi beslemişti. Önce Sezar adlı bir kedileri olmuştu; o öldükten sonra da ikinci Sezar gelmişti eve. Kedilerin oğlundan daha hızlı ve kurnaz olduklarını hiçbir zaman göremeyen annesi, kedilerin oğlu için gerçek bir felaket demek olduğunu da anlayamamıştı elbette. Birinci veya ikinci Sezar kitap raflarının ya da dolaplarının üstünde, Buddy oradan geçinceye kadar sessizce yatmaktan pek hoşlanırdı. Sonra da Buddy'nin sırtına atlardı. Ama hiçbir zaman onu kötü bir şekilde tırmalamamıştı. Bununla birlikte, Buddy'nin gömleğine sık sıkı yapışmaktan da geri kalmazdı. Kendisi için yazılmış bir senaryoyu izlercesine Buddy her defasında paniğe kapılır, kedi kulaklarını yalarken o da oda oda dolaşarak annesini bulmaya çalışırdı. Aslında kedinin bu oyunundan öyle fazla dehşete kapılmazdı; onun nefret ettiği, kedinin ani ve beklenmedik saldırısının kendisinde yarattığı şaşkınlık duygusuydu. Annesi sürekli olarak Sezar'ın onunla oyun oynamak istediğini söyler dururdu. Buddy arasıra kediye ondan korkmadığını kanıtlamak isterdi. Pencerenin kenarına yaklaşır ve bakışlarını yere indirmeye çalışırdı. Ama hemencecik oradan uzaklaşırdı. Buddy *insanları* da bir türlü anlayamazdı. Bu garip bakışlı kedi, kendini aptal ve aşağılanmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Alaycılık kendini hiçbir zaman ani ve beklenmedik bir biçimde göstermediğinden, bununla kedilerden daha kolay başa çıkabiliyordu. Küçük bir çocukken mahalledeki diğer çocuklar onun-

la acımasız bir şekilde dalga geçerlerdi. Buna hazırlıklı olmayı ve dayanmayı öğrenmişti. Buddy diğerlerinden farklı olduğunu anlayabilecek kadar zekiydi. Eğer zekâ düzeyi birkaç puan aşağı olsaydı, insanların ondan bekledikleri gibi kendinden utanmayacaktı. Zekâ düzeyi birkaç puan yüksek olabilseydi, hiç olmazsa belli bir yere kadar, o acımasız insanlar ve kedilerle daha kolay başa çıkabilirdi. Ama bu iki çizginin arasında bir yerde olduğu için hayatı sürekli olarak sıkıntı içinde geçiyordu.

Buddy beş yaşındayken babası fabrikadaki bir kazada ölmüştü. İki hafta sonra da birinci Sezar eve gelmişti. Eğer babası ölmeseydi belki de evde hiç kedi olmayacaktı. Buddy babası hayatta olsaydı hiç kimsenin onunla dalga geçmeyeceğini düşünmekten çok hoşlanırdı.

Buddy yirmi beş yaşındayken, yani on yıl önce annesi kanserden ölmüştü. O sıralarda Big Union Malzeme Şirketinde gece bekçisi yardımcısı olarak çalışıyordu. Gece yarısından sabahın sekizine dek haftada beş gece depo bölümünde alev ya da kıvılcım çıkıp çıkmadığını denetliyordu. İşiyle çok gurur duyardı. Son on yıldan bu yana kendine olan saygısı eskiye oranla çok artmıştı.

Bununla birlikte, kendini arasıra savunmasız küçük bir çocuk gibi hissettiği zamanlar da yok değildi. Anlatılan bir fıkrayı anlamadığında, eskiden olduğu gibi yine içine kapanıyordu. Fabrikadaki patronu, gece vardiyasının şef bekçisi Ed McGrady oldukça anlayışlı biriydi. İnsanları incitmekten hiç hoşlanmazdı. Yine de diğerleri Buddy'le dalga geçerken bıyık altından gülümsemekten kendini alamazdı. Ed onlara dalga geçmemelerini söyleyerek arkadaşı Buddy'i her zaman kurtarırdı, ama patlayan kahkahaları engelleyemezdi.

İşte bu yüzden Buddy yaklaşık yirmi dört saat önce, cumartesi günü sabahın erken saatlerinde gördüklerini kimselere anlatmaya yanaşmıyordu. Kendisine gülmelerini istemiyordu.

Vardiyası bitince depo bölümünden ayrılmış, biraz temiz hava almak için ağaçların arasında bir süre yürümüştü. Helaya her girişinde kendisiyle alay ettiklerinden tuvalete girmekten vazgeçmişti. Sabah saat beşe çeyrek kala iri bir çam ağacının altın-

da işini görürken, iki adamın sarnıca doğru yaklaştıklarını görmüştü. Adamların ellerindeki fenerlerden sarı bir ışık çevreye yayılıyordu. Az ilerisinden geçen bu adamların balıkçı çizmeleri giydiklerini farketmişti. Sarnıçta balık avlayamazlardı, değil mi? Orada balık falan yoktu. Televizyonda gördüğü dalgıçlar gibi adamların sırtlarında oksijen tüplerine benzer bir şey vardı. Omuzlarında da meşin tabancalık taşıyorlardı. Hiçbir şekilde ormana uymayan garip bir halleri vardı.

Adamlardan korkmuştu. Onların katil olduklarını seziyordu. Televizyondaki gibi. Eğer görüldüklerini farkedecek olurlarsa, onu oracakta öldürüp bir kenara gömebilirlerdi. Bundan adı gibi emindi. Ne var ki, Buddy her zaman en kötüyü düşünürdü; hayat ona böyle düşünmesini öğretmişti.

Kıpırdamadan durup adamların oradan uzaklaşmalarını bekledikten sonra koşarak depo bölümüne gitti. Ansızın gördüklerini hiç kimseye anlatamayacağını farketti. Kimse ona inanmayacaktı. Gerçeği söyleyerek kendisiyle alay etmelerine fırsat yaratmamak için gördüklerini sır olarak saklamaya karar verdi. Aynı anda da, fabrikadaki bekçilerin dışında bu olayı *birilerine* anlatmayı o kadar çok istiyordu ki. Gördüklerini defalarca düşündü durdu, ama dalgıç benzeri bu insanların orada ne aradıklarını bir türlü anlayamadı. Aslında olayı her gözden geçirişinde, daha da garip bir şekle bürünüyordu. Ne olduğunu bir türlü çözemeyişine çok öfkeleniyordu. Birine anlatsa, onun olayı kendisine açıklayacağından emindi oysa. Ondan sonra da korkmasını gerektiren bir şey olmayacaktı. Ama ya onunla alay ederlerse... Aslında onların kahkahalarının da nedenini çözemiyordu ve kahkahalar ormanın içinde gördüğü o esrarengiz adamlardan daha da ürkütücüydü.

Main Caddesinin sonunda bir kedi koşarak Edison'un dükkânına doğru gitti. Buddy pencerenin kenarına tutunarak korkuyla kedinin arkasından baktı. Kedinin üçüncü kattaki odasına tırmanıp üstüne saldıracağından korkuyordu. Kedilerden tabancalı yabancılardan çok daha fazla korktuğu için o an ormanda gördüğü adamları unutmuştu.

BİRİNCİ BÖLÜM

SUİKAST

Cumartesi, 13 Ağustos 1977

Paul Annendale küçük vadiye giden köşeyi dönerken birden kendinde ani bir değişiklik farketti. Bir gün önce tam beş saat ve bugün de yine beş saat araba kullandıktan sonra yorgun ve gergindi ama birden boynundaki ağrı ve omuzlarındaki kasılma geçivermişti. Her şey yolunda gidecekmiş gibi kendini huzurlu hissetmeye başlamıştı.

Elbette Black River öylesine korkunç bir yer değildi. Fabrikadakilerin yaşadığı, yalnızca dört yüz kişilik nüfusu olan küçük bir kasabaydı. Bir sanayi kasabası olarak oldukça temiz ve güzel bir yerdi. Anacadde boydan boya meşe ve huş ağaçlarıyla doluydu. Yörede dik çatılı, beyaz badanalı ufak evler vardı. Paul yöreye ilişkin hiçbir kötü anısı olmadığı ve burada hep güzel günler geçirdiği için Black River'dan çok hoşlandığını düşünüyordu.

«İşte Edison'ların dükkânı! Edison'ların dükkânı!» Mark Annendale arka koltuktan öne doğru uzanmış dükkânı gösteriyordu.

Paul gülümseyerek, «Kuzeyin en büyük izcisine teşekkür ederim,» dedi.

Sam Edison onlara gerçek büyükbabaları gibi davrandığından, Rya da kardeşi kadar heyecanlıydı. Ama o Mark'tan çok

daha ağırbaşlıydı. On bir yaşında olmasına karşın yetişkin bir kadın gibiydi. Babasının yanında oturan Rya gülümseyerek, «Mark bazen dokuz yaşında biri gibi değil de, beş yaşında bir çocuk gibi davranıyor,» dedi.

«Ya, öyle mi? Oysa ben bazen senin altmış yaşında biri gibi davrandığını düşünüyorum!»

«Ben pes diyorum,» dedi Paul.

Mark keyifle gülümsedi. Genellikle kardeşine benzemezdi. Bu tür bir hazırcevaplık ona pek uymuyordu doğrusu.

Paul kızına bakınca yüzünün kızardığını gördü. Ona gülmediğini belli etmek istercesine gözünü kırptı.

Rya yeniden eski güvenini kazanarak gülümseyip arkasına yaslandı. Mark'ın konuşmasına zekice bir karşılık verebilir ve onu homurdanmalarıyla başbaşa bırakabilirdi. Oysa o, yaşıtlarının tam tersine alabildiğine anlayışlı biriydi.

Pikap araba köşeyi döner dönmez Mark arabadan atladı. Üç beton basamağı hızla çıkarak dükkânın içinde gözden kayboldu. Dükkânın tel kapısı Mark'ın arkasından hızla kapanırken, Paul de arabayı durdurmuştu.

Rya, Mark gibi davranmamaya kararlıydı. Hiç acele etmeden arabadan indi, gerindi ve esnedi. Pantolonunun paçalarını düzeltti, lacivert gömleğinin kollarını indirdi, uzun kahverengi saçlarını rüzgârda savurdu, arabanın kapısını kapattıktan sonra basamakları çıktı. Ama yine de üst basamağa ulaştığında, o da kardeşi gibi şimşek hızıyla dükkândan içeri girdi.

Edison'un dükkânı üç bin metrekarelik bir alana yayılan büyük bir alışveriş merkeziydi. Dükkânın doğu tarafında sebze ve meyve reyonları vardı; batı bölümünde de ufak tefek eşyalarla çağdaş görünümlü bir ilaç bölümü bulunuyordu.

Sam Edison da babası gibi kasabanın tek lisanslı eczacısıydı.

Giriş katının hemen ortasında, üç masa ve on iki meşe sandalye odun sobasının hemen önüne yerleştirilmişti. Genellikle bu masaların birinde yaşlı kasabalılar kart oynarlardı ama o sırada hepsi boştu. Yalnızca bir alışveriş yeri olmayan Edison'un dükkâ-

nı aynı zamanda Black River halkının buluşma yeriydi.

Paul soğutucunun kapağını açarak bir şişe Pepsi çıkardı. Sonra da masalardan birine geçip oturdu.

Şeker bölümünün önünde duran Rya'yla Mark, Sam'in anlattıklarını gülerek dinliyorlardı. Sam onlara bir avuç şeker verdikten sonra birkaç kitap ve mizah dergileri seçmeleri için gazete bölümüne yolladı. Sonra da arkasını soğuk sobaya vererek Paul'ün karşısına geçip oturdu.

Yerlerinden kalkmadan el sıkıştılar.

Paul ilk bakışta Sam'in kaba ve sert bir görünüşü olduğunu düşünüyordu. Geniş omuzları olan Sam oldukça şişmandı. Kısa kollu gömleği güçlü ve adaleli kollarını ortaya çıkarmıştı. Güneş yanığı yüzündeki koyu renkli gözleri neşeyle parlıyordu. Gür beyaz saçları ve sakalıyla bir büyükbabadan çok, tehlikeli birine benziyordu. Altmış beş yaşında olmasına karşın, elli beşinden fazla göstermiyordu.

Ama insanların dış görünüşüne aldanmama gereği burada da somut bir şekilde ortaya çıkıyordu. Sıcakkanlı ve yumuşak biri olan Sam'e çocuklar bayılırdı. Sattığından çok daha fazla şekerlemeyi çocuklara dağıtmaktan hoşlanırdı. Paul onun öfkelendiğini görmediği gibi, sesini yükselttiğini de hiç hatırlamıyordu.

«Ne zaman geldiniz?»

«Yeni geldik. Önce sana bir merhaba demek istedik.»

«Mektubunda bu yıl ne kadar kalacağınızı yazmamışsın. Her zamanki gibi dört hafta mı kalacaksınız?»

«Sanıyorum bu kez altı hafta kalacağız.»

«Bu harika işte!» Gözleri mutlulukla parladı. «Bu gece bizde kalacaksınız değil mi? Umarım hemen dağda kamp kurmaya çıkmazsınız.»

Paul başını hayır anlamında salladı. «O işi yarına bırakacağız. Sabahın dokuzundan beri yollardayız. Bugün öğleden sonra kamp kuracak kadar dinç hissetmiyorum kendimi.»

«Ama çok iyi görünüyorsun.»

«Black River'da olduğum için şimdi kendimi çok daha iyi *hissediyorum.*»

«Bu tatile ihtiyacın vardı, değil mi?»

«Oh, hem de nasıl.» Paul, Pepsi'sini yudumladı. «Siyam kedilerindeki mantar hastalığıyla yüksek tansiyonlu kaniş köpeklerinden bıktım.»

Sam gülümsedi. «Sana defalarca aynı şeyi söyleyip durdum. Boston varoşlarında veteriner olarak çalışmanın bir yararı yok. Orada nörotik evcil hayvanlar ve onların nörotik sahipleriyle uğraşmaktan başka bir şey yapmıyorsun ki. Büyük kentlerde yaşamaktan vazgeç artık, Paul.»

«Yani kendimi tümüyle ineklerin bakımına ve atların doğumuna mı vermem gerektiğini söylüyorsun?»

«Elbette.»

Paul içini çekti. «Kimbilir belki de bir gün öyle yaparım.»

«Çocukları büyük kentin karmaşasından kurtarmalısın. Onların temiz havaya ve içme suyunun mikropsuz olduğu yerlere gereksinimi var.»

«Belki bunu bir gün gerçekleştiririm.» Paul perdeyle örtülü tarafa doğru bir bakış attı. «Jenny burada mı?»

«Bütün sabahı reçeteleri hazırlamakla geçirdim, Jenny de şimdi onları dağıtıyor. Bir ayda sattığımdan çok daha fazla ilaç sattım şu dört gün içerisinde.»

«Bir salgın hastalık mı var?»

«Evet, nezle ve gribe bu ara çok sık rastlanıyor.»

«Doktor Troutman bu işe ne diyor?»

Sam omuzlarını silkti. «O da tam olarak durumu anlayamadı. Bunun yeni bir tür grip olduğunu sanıyor.»

«Ne tür ilaçlar veriyor?»

«Her derde deva olan tetrasiklin adlı antibiyotiği.»

«Ama o çok kuvvetli bir antibiyotik değil.»

«Evet, ama bu grip de o kadar kuvvetli değil.»

«Peki, bu antibiyotiğin bir yararı dokunuyor mu?»

«Kesin bir şey söylemek için henüz çok erken.»

Paul, Rya ve Mark'a baktı.

«Burada her şeyden daha fazla güven içindeler, endişelenme,» dedi Sam, «Jenny'le ben Black River'da gribe yakalanmayan ender insanlardanız.»

«Dağlara çıkıp kamp kurduğumuzda çocuklar hastalanacak olursa, bunun belirtileri nelerdir? Mide bulantısı mı? Yüksek ateş mi yoksa?»

«Hiçbiri değil. Yalnızca geceleri bir ürperti geliyor o kadar.»

Paul başını şaşkınlıkla salladı.

«Anladığım kadarıyla, ürkütücü bir şey,» dedi Sam beyaz kaşlarını kaldırarak. «İnsan gece bir kâbus görmüşcesine birden uyanıveriyormuş. Ve tüm bedeni zangır zangır titriyormuş. Yürüyemiyor. Kalp atışları hızlanıyor. Sanki kan basıncı yükselmiş gibi ter içinde kalıyormuş. Ve tüm bunlar bir saat kadar sürdükten sonra hiçbir şey olmamışcasına her şey geçiyormuş. Ertesi gün de insan kendini oldukça halsiz hissediyormuş.»

Paul kaşlarını çatarak, «Bence bunun griple bir ilgisi vok,» dedi.

«Aslında hiçbir şeye benzemiyor ki. Ama insanlar bundan çok korkuyor. Bazıları salı akşamı hastalandı, bazıları da çarşamba. Her gece birileri titreyerek uyanıyor, her gün insanlar kendilerini halsiz ve yorgun hissediyorlar. Bu hafta bu kasabada deliksiz bir uyku çeken o kadar az insan var ki.»

«Doktor Troutman başka bir doktora danışmayı düşünmüyor mu?»

«En yakın doktor altmış mil ötede,» dedi Sam. «Dün öğleden sonra eyalet sağlık yetkililerine telefon etti ve onlardan gezginci doktorlardan birini yollamalarını rica etti. Ama pazartesiye kadar kimseyi gönderemiyorlar. Bence bu gece nöbetlerini pek ciddiye almadılar.»

«Belki de bu ürpertiler geceleri havanın serinlemesinden ötürü oluyordur...

«Belki de.» Rya ve Mark'a bir kez daha endişeli bakış atan Paul'ü görünce, «Bak, endişelenmene hiç gerek yok,» dedi Sam. «Çocukları hastaların yanına bile yaklaştırmayız.»

«Jenny'i Ultman'ın lokantasına götürecektim. Birlikte başbaşa bir yemek yiyecektik.»

«Bir garsondan ya da başka birinden bu mikrobu alacak olursan çocuklara da geçirirsin. Lokantayı boşver. Burada yiyin.

Black River'ın en iyi aşçısının ben olduğumu unutmadın herhalde.»

Paul duraksadı.

Sam yavaşça gülerek sakalını sıvazladı. «Yemeği erken yeriz. Altıda filan. Böylelikle Jenny'le başbaşa kalabilecek çok zamanın olur. İsterseniz arabayla gezmeye çıkarsınız. Ya da ben çocukları alıp bir yerlere götürürüm, siz de evde başbaşa kalırsınız.»

Paul gülümsedı «Yemekte ne var?»

«Manicotti.»

«Öyleyse Ultman'ın lokantasına ne gerek var?»

«Bırak oraya Ultman'lar gitsin.»

Rya'yla Mark telaşla yanlarına gelerek kendileri için seçtiklerini onaylaması için Sam'e gösterdiler. Mark iki dolarlık mizah dergileri, Rya da iki kitap almıştı. Her ikisinin de elinde küçük şeker paketleri vardı.

Rya'nın mavi gözleri Paul'e her zamankinden parlakmış gibi geldi. Bu gözler arkasında sanki gizli ışık kümeleri varmış gibi parıldıyordu. Rya gülümseyerek, «Babacığım, bugüne dek geçirdiğimiz en güzel tatil bu olacak,» dedi.

Otuz Bir Ay Önce
Cuma, 10 Ocak 1975

Ogden Salsbury saat üçteki randevusuna on dakika önce gelmişti. Bu onun tipik davranışlarından biriydi.

Uluslararası Futurex Şirketinin başkanı ve en büyük hissedarı olan H. Leonard Dawson, Salsbury'i hemen bürosuna almadı. Onu üçü çeyrek geçeye kadar bekletti. *Bu* da onun tipik davranışlarından biriydi. Zamanının çok önemli olduğunu her fırsatta belirtmekten hoşlanırdı.

Dawson'un sekreteri sonunda Salsbury'e büyük adamın odasını gösterirken huşu içinde kiliseye girer gibiydi. Bekleme salonunda gerçek bir kargaşa yaşanırken, Dawson'un bürosun-

da derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Büro koyu mavi bir halıyla kaplanmıştı. Beyaz duvarlarda iki tane suluboya resim asılıydı. Dawson'un çalışma masasının önünde iki koltuk vardı. Mavi kadife perdeler Manhattan'a tepeden bakan pencereleri süslüyordu. Sekreter belini hafifçe bükerek patronunu saygıyla selamladıktan sonra odadan çıktı.

«Nasılsın bakalım, Ogden?» Dawson uzanıp Salsbury'nin elini sıktı.

«İyiyim. İyiyim, Leonard.»

Leonard Dawson'un avucunun kuru olmasına karşılık Ogden Salsbury'ninki nemliydi.

«Miriam nasıl?» Salsbury'nin duraksadığını farketti. «Hasta mı yoksa?»

«Biz boşandık,» dedi Salsbury.

«Üzüldüm buna.»

Salsbury, Dawson'un sesindeki belli belirsiz düşkırıklığını sezdi. Ama bundan bana ne, diye düşündü.

«Ne zaman boşandınız?» dedi Dawson.

«Yirmi beş yıl önce, Leonard.» Salsbury karşısındaki adama ilk adı yerine soyadıyla hitap etmesi gerektiğini seziyordu, ama delikanlılık çağlarından bu yana Dawson onu hep sindirdiği ve küçümsediği için bundan vazgeçti.

«Biraraya gelmeyeli uzun zaman oldu,» dedi Dawson. «Birlikte o kadar güzel günler geçirdik ki, araya böyle uzun bir zamanın girmesi doğrusu çok yazık oldu.»

Harvard'da aynı sınıfta okumuşlardı. Üniversiteyi bitirdikten sonra da bir süre arasıra görüşmüşlerdi. Salsbury birlikte geçirdikleri «o güzel günlerden» bir tekini bile hatırlamıyordu. Erdem taslama ve can sıkıntısı sözcüklerinin tam sözlük karşılığı gibiydi H. Leonard Dawson.

«Tekrar evlendin mi?» dedi Dawson.

«Hayır.»

Dawson kaşlarını çattı. «Düzenli bir hayat için evlilik baş koşuldur. İnsanın dengede kalmasını sağlar.»

«Haklısın,» dedi Salsbury söylenenlere inanmamakla birlikte. «Şimdi bekârlık günlerimden daha da beterim.»

Dawson her zaman onu tedirgin etmişti. Bugünün de diğerlerinden bir farkı yoktu.

Dış görünüşleri de birbirlerinden çok farklı olduğundan, artık kendini hiç iyi hissetmiyordu. Dawson uzun boylu, geniş omuzlu, dar kalçalı ve atletik yapılıydı. Salsbury ise kısa boylu, düşük omuzlu ve şişmandı. Dawson güneş yanığı teni, kır saçları ve mavi gözleriyle tüm kadınların dikkatini çekebilen bir erkekti. Salsbury dökülmeye yüz tutmuş saçları ve kalın camlı miyop gözlüklerinin arkasından bakan büyük kahverengi gözleriyle silik biriydi. İkisi de elli dört yaşındaydı. Yılların Dawson'dan yana geçtiği açıkça belli oluyordu.

Salsbury bir kez daha, benden çok daha iyi görünüyor, diye geçirdi aklından. Daha iyi görünüyor, benden çok daha iyi durumda ve çok parası var...

Dawson yetkinin simgesiyse, Salsbury de gurursuzluğun simgesiydi. Kendi aile çevresinde Salsbury de Dawson kadar etkileyiciydi. Ama şu anda öyle bir çevrede değillerdi ve bundan ötürü de Salsbury kendini dışlanmış ve aşağılanmış gibi hissediyordu.

«Bayan Dawson nasıl?»

Karşısındaki gülümsedi. «Harika! Tek kelimeyle harika. Hayatımda aldığım iyi ve akılcı kararların sayısını inan hatırlamıyorum, Ogden. Ama o aldığım en iyi kararlardan biriydi.» Sesine daha ağırbaşlı bir hava gelmişti. «Karım harika bir insan. Tanrı korkusu ve kilise sevgisiyle dolu biri.»

Demek hâlâ İncil kuşusun, diye geçirdi aklından Salsbury. Şu andaki durumuna bunun bir katkısı olabileceğini düşündü.

Neden söz edeceklerini kestiremeyerek birbirlerine baktılar.

«Otur,» dedi Dawson. Salsbury masanın önündeki koltuklardan birine yerleşirken, o da masanın arkasına geçti. Aralarındaki cilalı meşe masa, Dawson'un üstünlüğünün bir simgesi gibiydi.

Evrak çantası kucağında, gergin bir şekilde oturan Salsbury, bu haliyle küçük bir fino köpeğine benziyordu. Kolayca yönetilebilecek biri olmasının karşısındaki tarafından anlaşılması çok tehlikeli olabileceğinden, Salsbury rahatlaması gerektiğinin farkınday-

dı. Bunun farkında olmasına karşın parmaklarını çantasının kulpuna geçirmekle yetindi.

«Şu mektup...» dedi Dawson önündeki kayıt defterine bakarak.

Salsbury mektubu kendi yazdığı için ezbere biliyordu.

Sevgili Leonard,

Harvard'dan ayrıldığımızdan bu yana sen benden çok daha fazla para kazandın. Bununla birlikte, ben de hayatımı boşa geçirmedim. Yıllar süren çalışma ve deneyimlerden sonra değer biçilemeyecek bir projeyi neredeyse tamamlamış sayılırım. Bu projeyle bir yıl içinde senin servetinin iki katını kazanabiliriz. Bu konuda çok ciddiyim.

Uygun bir zamanda bana bir randevu verebilir misin? Bana ayıracağın zamandan ötürü asla pişman olmayacaksın.

Adımın kayıt defterinde geçmesini önlemek için sekreterine «Robert Stanley» adına bir randevu verilmesini söyle. Bu antetli mektup kâğıdından da gördüğün gibi, ben Uluslararası Futurex Şirketinin yan kuruluşu olan Yaratıcı Geliştirme'nin ana araştırma laboratuvarında çalışıyorum. Yaratıcı Geliştirme'nin çalışma alanına ilişkin herhangi bir bilgin varsa, bu buluşmanın önemini hemen anlayacaksın.

Sevgilerle,
Ogden Salsbury

Bu mektuba hemen bir karşılık alacağını umuyordu ve öyle de olmuştu. Harvard'da Leonard'ın iki önemli ilkesi vardı: Para ve Tanrı. Salsbury, Dawson'un hiç değişmediğini düşünüyordu ve bunda haklıydı da. Mektubu salı günü postalamıştı. Çarşamba günü geç saatlerde Dawson'un sekreteri telefon ederek randevuyu vermişti.

«Genellikle taahhütlü mektupları imzalamam,» dedi Dawson sert bir tavırla. «Zarfın üzerinde adını gördüğüm için imzaladım. Mektubu okuduktan sonra da neredeyse çöpe atacaktım.»

Salsbury yüzünü buruşturdu.

«Eğer başka birinden gelseydi, inan, hiç düşünmeden çöpe atardım. Ama sen Harvard'da öyle palavralar sıkan biri olarak tanınmıyordun. Mektupta yazdıklarını uydurmadın değil mi?»

«Hayır.»

«Milyonlarca dolar değerinde olduğunu sandığın bir şeyi keşfettin, öyle mi?»

«Evet. Ve daha fazlası sözkonusu.» Ağzı kurumuştu.

Dawson çekmecesinden bir dosya çıkardı. «Yaratıcı Geliştirme... CDA... Evet, bu şirketi yedi yıl önce almıştık. Demek biz şirketi aldığımızda, sen orada çalışıyordun.»

«Evet, efendim. Leonard.»

Salsbury'nin dil sürçmesini farketmemişçesine Dawson konuşmasını sürdürdü. «CDA, üniversiteler ve hükümet bürolarının sosyolojik ve psikolojik çalışmaları için bilgisayar programları üretiyor.» Dawson önündeki dosyanın sayfalarını çevirmeye bile gerek duymuyordu. Tüm raporu ezberlemiş gibiydi. «CDA, hükümet ve sanayi kolları için bazı araştırmalar da yapmaktadır. Yedi laboratuvarında sosyolojik ve psikolojik olayları içeren biyolojik, kimyasal ve biyokimyasal araştırmaları sürdürür. Sen de Connecticut'daki Brockert Enstitüsünün sorumlususun.» Kaşlarını çattı. «Connecticut şubemiz Savunma Bakanlığının en gizli işlerini üstlenmiştir.» Bakışları sert ve netti. «Öylesine gizli ki, doğrusunu istersen ben bile orada senin neler yaptığını bilemem. Bildiğim kadarıyla, davranış değişikliğine ilişkin çalışmalar yapılıyor orada.»

Salsbury gergin bir şekilde boğazını temizlerken az sonra söyleyeceklerinin önemini Dawson'un kavrayıp kavrayamayacağını düşündü. «'Bilinçaltı algılama yeteneği' kavramından haberin var mı?»

«Bunun bilinçaltıyla ilgili olduğunu biliyorum.»

«Öyle denebilir, doğru. Söyleyeceklerim biraz ukalaca gelebilir ama lütfen beni iyi dinle.»

Çantasından sekize on iki fotoğraf çıkarırken Salsbury konuşmasını sürdürdü. «A resmiyle B resmi arasında herhangi bir fark görebiliyor musun?»

Dawson kendine uzatılan fotoğrafları inceledi. Salsbury'nin

yüzünün siyah beyaz çekilmiş iki fotoğrafıydı bunlar. «Bunlar birbirinin aynı.»

«Dış görünüş olarak evet. Aynı fotoğraftan çoğaltılmış.»

«Söylemek istediğin ne?»

«Bunu daha sonra açıklayacağım. Şimdilik bu fotoğraflarla ilgilenelim.»

Dawson kuşkuyla resimlere baktı. Bir tür şaka mıydı tüm bunlar? Şakadan hiç hoşlanmazdı. Zaman kaybından başka bir şey değildi. İnsan oyun oynayacağı yerde para kazanmaya çalışsa daha iyi olmaz mıydı?

«İnsan beyninin,» dedi Salsbury. «Bilgi algılayan iki ana monitörü vardır. Bilinç ve bilinçaltı.»

«Bağlı olduğum kilise bilinçaltını kabul ediyor,» dedi Dawson kibarca. «Oysa birçoğu bunun varlığını yadsır.»

Bu sözlerin anlamını kavrayamayan Salsbury duymazlıktan gelmeyi yeğledi. «Bu monitörler iki farklı bilgi grubunu gözlemler ve depo eder. Şöyle de diyebiliriz: Bilinç yalnızca gözle görülebilecek olayların farkındayken, bilinçaltı çevresel görüntüleri de algılar. Beynin bu iki eşit bölümü birbirinden bağımsız olarak işlevini sürdürür ve genellikle de birbirine ters düşen olayları algılar...»

«Bu yalnızca anormal çalışan beyinlerde sözkonusu ama,» dedi Dawson.

«Yo, hayır. Herkesin beyni böyle çalışır. Seninki de, benimki de.»

Beyninin kusursuz bir uyum içinde çalışmadığı gerçeğini başkalarının da farketmesi Dawson'u tedirgin etmişti, bir şeyler söylemeye hazırlandı.

«Örneğin,» dedi Salsbury ona fırsat vermeden. «Bir adam barda oturuyor. Genç ve çok güzel bir kadın hemen yanındaki boş tabureye oturur. Bilinci kadını baştan çıkarmayı denemesini söyler ona. Ama aynı zamanda farkında olmadan bir cinsel ilişkiye girmekten çok korkmaktadır. Reddedilmekten, başarısızlıktan ya da iktidarsızlıktan korkabilir. Bilinci toplumun da kendisinden beklediği gibi bu çekici ve yalnız kadına arkadaşlık etmesini söylemektedir. Oysa bilinçaltı yoğun bir şekilde bilinciyle savaşmak-

tadır. Bu yüzden kadına o türlü bir ilgi göstermekten vazgeçer. Ve yüksek sesle, neredeyse bağırarak konuşmaya başlar. Aslında genelde son derece ilginç biri olmasına karşın, borsa raporlarıyla kadını sıkar. İçkisini kadının üstüne döker. Bu davranışı bilinçaltı korkusunun tepkisidir. Bilinci ona 'doğru dürüst davran' derken, bilinçaltı 'dur' emrini vermektedir.»

Dawson'un yüzü gerilmişti. Böylesi bir örnekten hiç hoşlanmamıştı. Bununla birlikte, «Devam et,» dedi.

«Bilinçaltı beyni yöneten bölümdür. Bilinç uyur ama bilinçaltı asla uyumaz. Bilinç bilinçaltındaki bilgilere asla ulaşamaz, bilinçaltı ise bilinci etkileyen her olayın farkındadır. Bilinç gerçek bir bilgisayar monitöründen öte bir şey değildir. Oysa bilinçaltı bilgisayar programıdır.

«Beynin değişik bölümlerinden depo edilmiş bilgiler beş duyu aracılığıyla toplanıp biraraya getirilir. Bilinç duyularımıza belli bir hız ve yoğunlukta gelen dış etkilerden haberdar olur ancak. Bilinçaltı ise, bilince oranla çok daha hızlı bir şekilde görür, duyar ve koklar, tat alır ve duyumsar. Bilincin haberdar olamadığı her olayı anında algılar. 'Bilinçaltı algılaması' budur. Yani bilincin etkilenme sınırının dışında kalan çok hızlı ve çok karmaşık olayları bilinçaltının algılaması. Beş duyumuz aracılığıyla bizleri harekete geçiren olayların yüzde doksanından fazlası bilinçaltıyla algılanır.»

«Yüzde doksan mı?» dedi Dawson. «Yani gördüğüm, hissettiğim, kokladığım, tat aldığım ve işittiklerimin on kat daha fazlasını mı algıladığımı söylemek istiyorsun? Bir örnek versene.»

Salsbury buna hazırlıklıydı. «İnsan gözü günde en azından yüz bin nesne görüyor. Ve bu algılama dakikanın üçte biri kadar sürüyor. Bununla birlikte, bugün gördüğün yüz bin nesnenin bir listesini çıkarmaya çalışsan, birkaç yüzden fazlasını asla hatırlayamazsın. Bilinçaltı bu nesnelerin geri kalanını gözlemleyip depo ediyor. Beynimiz bizi harekete geçirici iki milyon nesneyi diğer dört duyumuzla birlikte algılıyor.»

Dawson farkında olmadan gördüklerini yok etmek istercesine gözlerini kapatarak konuştu. «Üç şeyden söz ettin. Bunlardan

birincisi, bilinçaltımız beynimizin asıl yöneticisi. İkincisi, bilinçaltımızın neyi gözlemlediğini ve neyi depoladığını bizler bilemiyoruz. Depo edilen bu bilgileri istesek de hatırlayamayız. Üçüncüsü bilinçaltı algılama öyle sanıldığı gibi garip ve doğaüstü bir olay değildir; tersine hayatımızın bölünemez bir parçasıdır.»

«Belki de hayatımızın en *önemli* bölümüdür.»

«Ve sen de bilinçaltı algılamayı gündelik yaşantımızda kullanabileceğimizi keşfettin, öyle mi?»

Salsbury'nin elleri titriyordu. Artık önerisini ileri sürmenin zamanı gelmişti ve Dawson'un buna nasıl bir tepki göstereceğini kestiremiyordu. «Yirmi yıldan bu yana reklam şirketleri bilinçaltı algılama olayını kullanarak büyük paralar kazandılar. Şirketler bu yöntemlerini değişik adlar altında piyasaya sürüyorlar. Eşikaltı algılama. Bilinçdışı algılama gibi. Bu sözcükleri daha önce duymuş muydun?»

Hâlâ oldukça rahat görünen Dawson, «On beş ya da yirmi yıl önce sinemalarda buna benzer deneyler yapıldı,» dedi. «Gazetelerde bu konuyla ilgili birtakım şeyler okuduğumu hatırlıyorum.»

Salsbury hızla başını evet anlamında salladı. «Evet. İlki 1957'deydi. Sıradan bir filmin gösterimi sırasında perdede şöyle bir yazı beliriyordu: 'Çok susadınız.' Ya da buna benzer başka bir şey. Bu yazı perdede son derece hızlı bir şekilde görünüp kaybolduğundan insan ne olduğunu, hatta görüp görmediğini bile anlayamıyordu. Ama bu yazı perdede göründükten sonra insanlar dışarı çıkıp soğuk meşrubat alıyordu.»

Bu acemice yapılmış ilk deneyler daha sonraları davranış araştırmacıları tarafından geliştirilip düzenlenmişti. Böylece bilinçaltı algılamaya yönelik mesajlar, Ekim 1962'de New Orleans'lı bir kuruluş tarafından geliştirilmiş taşitoskop adlı aygıtla izleyicilere ulaştırılıyordu. Taşitoskop bildiğimiz bir film projektörü olup çok hızlı çalışan bir objektifi vardır. Bir mesajı dakikada on iki kez, saniyenin üç binde biri gibi bir zamanda iletebilir. Görüntü ya da mesaj bilincin algılayamayacağı kadar kısa bir zaman içinde perdede görünür. Oysa bilinçaltı bu mesajın tamamını bu zaman içinde algılayabilir. Taşitoskopun altı haftalık deneme

süresinde kırk beş bin sinemasevere şu iki mesaj iletilmişti: «Coca Cola için.» ve «Acıktınız mı? Patlamış mısır yiyin.» Bu deneylerin sonucu bilinçaltına yönelik reklamların ne denli etkili olduğunu göstermeye yetmişti. Patlamış mısır satışları yüzde altmış ve Coca Cola satışları da yüzde yirmi artmıştı.

Bilinçaltına yönelik reklamlar sayesinde insanlar acıkmadan ve susamadan da bu ürünleri almışlardır.

«Görüyor musun?» dedi Salsbury. «Bilinçaltı söylenen her şeye karşı çıkmadan inanır. Aldığı bilgilere dayanarak bir dizi davranış oluşturur ve bunlar bilinci yönlendirir. Böyle olduğu halde bilinçaltı gerçekle yalan, doğruyla yanlış arasındaki ayrımı göremez. Bilince programlanan davranışlar genellikle yanlış kavramadan kaynaklanır.»

«Ama tüm bu söylediklerin gerçekten doğruysa, o zaman biz son derece mantıksız davranıyoruz demektir.»

«Şöyle ya da böyle hepimiz aynı şeyi yapıyoruz,» dedi Salsbury. «Ne var ki, bilinçaltı her zaman yanlış fikirlere dayanan programlar yapmaz. Arasıra böyle oluyor yanlızca. Bu da çok zeki ve akıllı kişilerin kimi zaman neden mantıksız davrandıklarını açıklıyor.» Senin bu din fanatizmin gibi, diye geçirdi aklından. «Irkçılık ve din bağnazlığı örneğin. Yabancı düşmanlığı ya da korkusu, klostrofobi, yükseklik korkusu... İnsan bu korkularını bilinç düzeyinde inceleyecek olsa, hepsini reddederdi. Ama bilinç incelememek için direnir. Bu arada beynin iç bölümü, dış bölümünü yanlış yönlendirmeye devam eder.»

«Bilinç algılayamadığı için beyaz perdede görünen o mesajları doğal olarak reddedemiyor öyleyse.»

Salsbury içini çekti. «Evet. Olayı böyle de özetleyebilliriz. Bilinçaltı mesajı görüyor ve beynin dış bölümünün o yönde eyleme geçmesine neden oluyor.»

Dawson'un ilgisi gittikçe artıyordu. «Peki ama bilinçaltı algılamaya yönelik reklamlar, neden meşrubat satışlarını patlamış mısır satışları kadar yükseltemiyor?»

«'Coca Cola için' biçimindeki ilk mesaj yalın bir cümledir,» dedi Salsbury. «Yani doğrudan bir emir niteliğinde. Bilinçaltı bu emre bazen uyar, bazen de uymaz.»

«Peki ama neden?»

Salsbury omuzlarını silkti. «Bilmiyoruz. Ama ikinci mesaj doğrudan bir emir niteliğinde değil. Çok daha farklı. Soruyla başlıyor. 'Acıktınız mı?' Bu soru bilinçaltının endişelenmesine neden olmak amacıyla hazırlanmış. 'Güdüsel bir eşitleme' yaratmak amacında. Gereksinme ve endişe eşit işaretinin sol tarafında yer alır. Sağ tarafında ise bu eşitlemenin dengesi, yani bilincin patlamış mısır almasını sağlayacak bilinçaltı programı vardır. Patlamış mısır satın alınarak endişe yok edilir.»

«Bu yöntem ipnotizmaya benziyor. Ama bazı insanların asla ipnotize edilemediklerini duymuştum ve ahlaksal açıdan kendisine ters gelen şeyi yapmamaya direndiğini de. Başka bir deyişle, eğer sözkonusu kişinin yapısında canilik yoksa, ipnoz altındayken bile asla kimseyi öldüremez.»

«Bu doğru değil,» dedi Salsbury. «İpnoz altında olan herkese her şey yaptırılabilir. İnsanın bilinçaltı kolaylıkla yönlendirilebilir... Örneğin, seni ipnotize etsem ve karını öldürmeni söylesem, asla dediklerimi yapmazsın, değil mi?»

«Elbette yapmam,» dedi Dawson öfkeyle.

«Karını seviyorsun.»

«Tabii ki seviyorum.»

«Onu öldürmen için hiçbir nedenin yok.»

«Elbette yok.»

Dawson'un bu açıkça karşı çıkışlarını kafasında değerlendirirken, Salsbury bir yandan da bu adamın bilinçaltının Tanrı korkusu ve kilise sevgisiyle dolu karısına karşı bastırılmış düşmanca duygularla dolu olduğunu düşünüyordu. Ama bunları yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. Dawson bütün bunlara karşı çıkarak büyük bir olasılıkla onu bürosundan kovabilirdi. «Bununla birlikte, seni ipnotize etsem de karının en yakın arkadaşınla bir ilişkisi olduğunu ve mirasına konmak için seni öldürmeyi tasarladığını söylesem, bana inanırdın ve...»

«Hayır, inanmazdım. Julia böyle şeyleri yapabilecek bir insan değildir.»

Salsbury sabırla başını salladı. «Bilincin anlattıklarımı kabul etmek istemiyor. Bunu anlayabilirim. Ne var ki, ben seni ipnotize

ettikten sonra artık bilinçaltınla konuşacağımdan ve o gerçekle yalanı ayırt edebilecek düzeyde olmadığından, tüm söylediklerime inanacaksın.»

«Ah, evet. Anlıyorum.»

«Bilinçaltı doğrudan verilen bir emre bazen uymadığından, öldürme emrini yerine getirmeyebilir. Ama karının seni öldürmeye niyetlendiğine ilişkin uyarıma *inanacaktır.* Ve böylece temelinde yalanlar olan yeni bir davranış tipi oluşturacak ve bilincini cinayete göre programlayacaktır. Sözünü ettiğim eşitlemeyi gözünün önüne getir, Leonard. Eşit işaretinin solunda karının senden uzaklaşmaya kararlı olduğuna ilişkin 'bilgi'yle yoğrulmuş bir endişe vardır. Sağında ise eşitlemeyi dengelemek ve endişeyi yok etmek için karının ölümüne duyduğun gereksinme bulunur. Eğer bilinçaltın bu gece uykunda karının seni öldüreceğine inanacak olursa, yatmadan önce karını öldürürsün.»

«Neden doğruca polise gitmiyorum ki?»

Bürodan içeri girdiğinden bu yana kendinden daha emin olan Salsbury gülümsedi. «İpnotizmayı yapan kişi, bilinçaltına karının bu cinayete kaza süsü vereceğini ve polisin onu suçlayamayacak kadar zeki biri olduğunu söyler sana.»

Dawson sinek kovar gibi bir hareket yaptı. «Bunlar çok ilginç,» dedi hafifçe sıkılmış bir sesle. «Ama bence akademik konular.»

Ogden'in özgüveni sarsılmak üzereydi. Elleri yeniden hafifçe titremeye başladı. «Akademik mi?»

«Bilinçaltına yönelik reklamlar yasaklandı artık. Belki bir zaman uygulanıyordu ama şimdi değil.»

«Ah, evet,» dedi Salsbury, rahatlamıştı. «Bundan söz eden yüzlerce dergi ve gazete vardı. *Newsday* bunun atom bombasından bu yana yapılan en büyük buluş olduğunu ileri sürmüştü. *The Saturday Review* ise bilinçaltını evrenin en önemli bölümü olarak nitelendirmişti. 1950'lerin sonuna doğru, taşitoskop deneyleri tamamlanıp piyasaya sürüldüğünde ise, hemen herkes bilinçaltına yönelik reklamları insanın özel hayatına yapılan bir saldırı olarak görmüştü. Temsilciler Meclisi Teksas üyesi James Wright, bilinçaltını etkileyebilecek her türlü reklamı yasaklamıştı. Diğer

meclis üyeleriyle senatörler de aynı türde yasalar hazırlamışlar ama hiçbiri de meclisten çıkmamıştı. Bilinçaltına yönelik reklamları yasaklayan ya da sınırlayan hiçbir yasa meclisten geçmedi.»

Dawson kaşlarını kaldırdı. «Politikacılar bunu kullanıyorlar mı?»

«Büyük bir çoğunluğu bu potansiyelin farkında bile değil. Reklam şirketleri de onların bu cehaletinin sürmesinden yana. Birleşik Devletler'deki tüm büyük reklam şirketlerinde, dergi ve TV reklamlarının bilinçaltına yönelik olması yolunda birçok medya elemanıyla davranış bilimcileri çalışmakta. Gerçekte Futurex'in imal ettiği her ürün ve şirkete bağlı yan kuruluşların tüm ürünleri, bilinçaltına yönelik reklamlar sayesinde satılmaktadır.»

«Buna inanmıyorum,» dedi Dawson. «Eğer öyle olsaydı benim haberim olurdu.»

«Öğrenmek için herhangi bir çaba harcamadıkça ve öğrenmek istemedikçe tabii ki haberin olmaz. Otuz yıl önce işe başladığında böylesi bir şey yoktu. Bu kavram ortaya çıktığında ise, sen satışlarla ilgilenmek gibi basit şeylerle uğraşmıyordun. O sıralarda artık yönetimin başına geçmiştin. Bu büyüklükteki bir holdingin başkanı olarak da tüm yan kuruluşların ürettikleri her malın reklamının onayı elbette senden geçmeyecekti.»

Dawson yüzünde hoşnutsuzluk ifadesiyle öne doğru uzandı. «Bence bu çok iğrenç bir şey.»

«İnsan beyninin kendi bilgisi dışında programlandığı gerçeğini kabul edersen, herkesin her zaman kendi kaderinden sorumlu olduğu fikrine de karşı çıkarsın. Bu gerçek insanları çok korkutur. Yirmi yıldan beri Amerikalılar bilinçaltına yönelik reklamların tatsız gerçeğiyle yüzyüze gelmekten kaçınıyorlar. İstatistiklere göre, bilinçaltına yönelik reklamlardan haberi olan insanların yüzde doksanı bu kavramın yasaklandığından emin. Ellerinde bu görüşü destekleyecek somut bir gerçek olmamakla birlikte, kavramın yasaklandığının dışında herhangi bir şeye inanmak da istemiyorlar. Ayrıca istatistiğe katılanların yüzde elliyle yetmişi bilinçaltının varlığına da inanmamakta. Denetlenme ve yönetilme düşüncesine o kadar karşı çıkıyorlar ki, ileri sürülen herhangi bir olasılığı dinlemiyorlar bile. Kendilerini bilinçaltına yönelik reklam-

lar konusunda eğiteceklerine, bu kavramı bir bilim kurgu ya da bir fantezi diye nitelendiriyorlar.»

Dawson koltuğunda tedirginlikle kıpırdandı. Sonunda yerinden kalkarak pencerenin yanına gidip Manhattan'a baktı.

Kar yağmaya başlamıştı. Gökyüzü kara bulutlarla doluydu. Kentin uğultusuna rüzgârın sesi de karışıyordu.

Salsbury'e dönerek, «Yan kuruluşlarımızdan biri, bir reklam şirketi,» dedi. «Woolring ve Messner. Bunun televizyon reklamlarında taşitoskop aracılığıyla bilinçaltına yönelik mesajlar ilettildiğini mi söylemek istiyorsun?»

«Reklamı veren kuruluşun isteğine bağlı bu,» dedi Salsbury. «Çünkü bunun için ayrı bir fiyat ödemek zorundadır. Şimdi soruna cevap vereyim. Hayır, günümüzde taşitoskop kullanılmıyor artık. Bilinçaltıyla yönlendirilen davranış değişiklikleri bilimi o kadar hızlı ilerliyor ki, taşitoskopun ortaya çıkmasıyla modasının geçmesi neredeyse bir oldu. 1960'ların ortasında bilinçaltına yönelik televizyon reklamlarının çoğu, anlamlı ve çekici fotoğraflarla insanların beynini etkilemeye başladı. Bir lambanın ya da tepedeki spotun parlak ya da loş ışık vermesi kolaylıkla ayarlanabilir düzeye gelmişti. Aynı ilke sinemada da kullanılabilir. Reklam önce altmış saniyelik bir sürede basmakalıp bir şekilde çekilir. Bu, bilinci etkileyen reklamın yarısıdır. Bilinçaltını etkileyen mesajı veren filmin geri kalan bölümü loş ışıkta çekilir. Görüntü bilinci etkilemeyecek kadar bulanıktır, perdede gösterildiğinde insan gözü hiçbir şeyi görmez. Ama bilinçaltı görür ve algılar. Bu iki film aynı anda gösterilir. Televizyonda kullanılan yöntem budur işte. İzleyici kitlesi reklamı izlerken, bilinçaltı ikinci görüntüyü izler, kendisine verilmek istenen mesajı alır, ona karşı çıkmaz ve boyun eğer. Bu, yöntemin ana fikri,» dedi Salsbury. «Ama taktikler çok daha büyük bir incelik ve zekâ gerektirir.»

Dawson odayı arşınlamaya başlamıştı. Sinirli değildi, yalnızca çok heyecanlanmıştı.

Salsbury mutlulukla, olayın önemini anlamaya başladı, diye geçirdi aklından.

«Işık ve gölge oyunlarıyla dolu bir film parçasına bilinçaltına yönelik mesajların nasıl gizlenebildiğini yeni yeni anlamaya başlı-

yorum,» dedi Dawson. «Peki ama ya dergilerdeki reklamlar? Bunlar durağan reklamlar. Burada herhangi bir hareket sözkonusu değil. Tek bir sayfaya bilinçaltına yönelik mesaj nasıl sığdırılabiliyor?»

Salsbury, Dawson'a daha önce gösterdiği fotoğrafları işaret ederek, «Şu fotoğrafta yüzüme tümüyle anlamsız bir ifade verdim. İkisi de aynı negatiften yapıldı. A kopyasına 'öfke' sözcüğü, B kopyasına ise 'neşe' sözcüğü yazıldı,» dedi.

Dawson resimleri inceledi. «Üzerinde hiçbir yazı göremiyorum ama.»

«Görseydin çok şaşardım zaten. Görülmeleri gerekmiyor ki.»

«Peki, bu işin amacı ne öyleyse?»

«Colombia Üniversitesindeki yüz öğrenciye A fotoğrafı verilerek kendilerinden resimdeki yüz ifadesini tanımlamaları istendi. On öğrenci bir fikirleri olmadığını söyledi. Sekizi 'hoşnutsuzluk' derken, seksen ikisi 'öfke' dedi. Bir başka grup öğrencisi de B fotoğrafını inceledi. Sekizi bir fikirleri olmadığını söyledi. Yirmi ikisi 'mutluluk' derken, yetmiş biri 'neşe' dedi.»

«Anlıyorum,» diye mırıldandı Dawson düşünceli bir tavırla.

«Ama bu da taşitoskop kadar ilkel bir yöntem,» dedi Salsbury. «Sana bilinçaltına yönelik reklamlardan daha geliştirilmiş olanlarından göstereyim.» Çantasından bir sayfa çıkardı. *Time* dergisinden alınmış bir fotokopiydi. Sayfayı Dawson'un önüne koydu.

«Bu bir cin reklamı,» dedi Dawson.

İlk bakışta basit bir içki reklamından farklı değildi. Sayfanın üstünde dört sözcük vardı. BU SOĞUK ŞİŞEYLE SERİNLEYİN. Sayfanın sağ alt köşesinde ise VE TONİKLERİNİZİ BAŞKA BİR ŞEYLE KARIŞTIRMAYIN yazıyordu. Bu resme eşlik eden üç öğe vardı. En önemlisi, buz kovasının içindeki bir şişe cindi. Şişenin kapağı sayfanın sonunda bir yerdeydi. Şişenin yanında içinde limon dilimi, buz ve cin dolu bir kadeh duruyordu. Yeşil fon insana serinlik ve hoş bir duygu veriyordu.

Bilinci etkilemeye yönelik mesaj çok açıktı: Bu cin sizi günlük hayatın stresinden uzaklaştırır ve serinletir.

Öte yandan reklamın bilinçaltına söyledikleri çok daha ilginçti. Salsbury bilinçaltına yönelik içeriklerin bilinç eşiğinde gömülü olduğunu, ama bunlardan bazılarının yalnızca açık fikirlilik ve kararlılıkla görülebileceğini açıkladı. Bilinçaltına yönelik mesajın buzlar arasında olduğu açıkça anlaşılabiliyordu. Birbiri üstüne konmuş dört buz vardı. Üstten ikinci buzla limon dilimi, insan beynini kışkırtacak şekilde S harfine benziyordu. Üçüncü buz ışık ve gölge oyunlarıyla E şeklini almıştı. Dördüncü buz ise insanı asla yanıltmayacak bir biçimde X harfiydi: S-E-X.

Salsbury masanın etrafında dolanarak Dawson'un arkasına yaklaşıp işaret parmağıyla bu üç harfi gösterdi. «Gördün mü?»

Dawson kaşlarını çatarak, «E'yi hemen, diğer ikisini de fazla zorlanmadan gördüm,» dedi. «Ama bunları oraya somut bir amaç için koyduklarına doğrusu inanmıyorum. Bu bir gölge oyunu da olabilir.»

«Buzlar genellikle çok iyi fotoğraf vermez,» dedi Salsbury. «Buzları bir reklamda gördüğünde, bunlar hemen her zaman bir grafiker tarafından düzenlenmiştir. Bundan emin olabilirsin. Aslında tüm bu reklam bir fotoğrafın üzerine uygulandı. Buzdaki sözcüklerden çok daha fazla şeyler var aslında burada.»

Dawson önündeki sayfaya bakarak, «Başka ne var?» diye sordu.

«Şişeyle kadehin yansıtıcı bir niteliği var.» Salsbury şişe ve kapağını içeren yansıtma bölümünü işaret etti. «Düşgücünü fazla zorlamadan şişenin ikiye ayrıldığını ve bu şeklin bir çift bacağa benzediğini görebiliyor musun? Bu şişe kapağının da bacakların arasına girmek üzere olan erkeklik organına benzediğini gördün mü?»

Dawson öfkelenmişti. «Evet, görebiliyorum,» dedi soğuk bir sesle.

Dawson'un tedirginliğini farketmeyecek kadar kendi söyledikleriyle ilgilenen Salsbury konuşmasını sürdürdü. «Şişe kapağının üstünde erimekte olan buzlar da elbette meniyi simgeliyor. Bu görüntü, tümüyle bilinçaltına yönelik olma amacıyla yapılmadı. Bilinç buradaki amacı farkedebilir, ama *yönlendirilmedikçe* bütünü algılayabilmesi olası değildir.» Sayfanın üstündeki başka

bir noktayı gösterdi. «Şişeyle kadehin yanındaki gölgelerin vajina dudaklarına benzediğini söylersem, çok mu ileri gitmiş olurum? Ve gölgelerin arasına yerleştirilmiş şu damlacığın da klitoris olduğunu söylersem?»

Dawson'un yüzü kızarmıştı. «Anlıyorum. Ya da anladığımı sanıyorum.»

Salsbury çantasına uzandı. «Başka örneklerim de var.»

Bunlardan biri birkaç yıl önce, Noel'den kısa bir süre önce *Playboy* dergisinde yayınlanmış iki sayfalık tahrik edici bir fotoğraftı. Sağdaki sayfada sarışın Liv Lindeland beyaz halının üstüne çömelmişti. Soldaki sayfada ise kocaman tahta bir çelenk duruyordu. Liv çelengin üstündeki kırmızı kurdeleyi bağlıyordu.

Salsbury bir araştırmada yüz deneğin bu dahil iki yüz reklamı bir saat boyunca incelediklerini söyledi. Süreleri bittiğinde ise deneklere akıllarında kalan ilk on reklamı sıralamaları söylenmişti. Deneklerin yüzde seksen beşi *Playboy*'daki reklamı listelerine almıştı. Hatırladıklarını açıklarken yalnızca ikisi çelenkten söz etmişti. İçlerinden yalnızca beşi de kızı hatırlamıştı. Kendilerine daha ayrıntılı sorular sorulduğunda ise kızın sarışın mı, esmer mi, yoksa kızıl saçlı mı olduğunu bir türlü anımsayamamışlardı. Kızın göğüslerinin ortada olduğunu hatırlıyorlardı ama kızın başında şapka olup olmadığından ve belden aşağısının çıplak olup olmadığından bir türlü emin olamıyorlardı. (Aslında kızın başında şapka olmadığı gibi çırılçıplaktı da.) Oysa çelengi tanımlamada hiçbir güçlük çekilmemişti. Bu da bilinçaltının işte tam orada harekete geçmiş olduğunu gösteriyordu.

«Nedenini görebiliyor musun?» dedi Salsbury. «O tahta çelengin içinde hiç tahta yok ki. Penis başlarını ve vajinaları andıran bir biçimde nesneler düzenlenmiş yalnızca.»

Dawson şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde diğer reklamları karıştırmaya başladı. Sonunda, «Camel sigaraları, Sprite, Bacardi... Ülkenin en önde gelen şirketleri ürünlerini satmak için demek bu yöntemi kullanıyorlar,» dedi.

«Neden kullanmasınlar ki? Bu yasal. Eğer rekabet sözkonusuysa en ahlak düşkünü firmanın bile bu yöntemi kullanmaktan başka seçeneği var mı? Herkes bu çarka ayak uydurmak zorun-

da. Hiç kimse tek başına cani değil. Aslında sistemin kendisi cani.»

Dawson derin düşünceler içinde koltuğuna doğru gitti. 'Sistem'e karşı konuşmalardan hiç hazzetmediği ve gördüklerinden ne kadar şoke olduğu yüzünden kolayca anlaşılabiliyordu. Ama bir yandan da böylelikle nasıl bir kâr elde edebileceğini anlamaya çalışıyordu. Bulunduğu yere Tanrı istediği için geldiğine ve Onun yardımı olmadan hiçbir şey yapamayacağına olan güveni sonsuzdu. Öte yandan bilinçaltına yönelik reklamlar bayağı ve ahlaksız olmakla birlikte, onun kutsal görevine yardımcı olabilecek nitelikteydi. Kendisi ve karısı Julia öldüğünde tüm mal varlığının da kiliseye kalacağı düşünülürse, daha çok para kazanmak kutsal bir görev oluyordu.

Salsbury koltuğuna geri döndü. Masanın üstündeki dergi sayfaları bir porno koleksiyonu gibi duruyordu. Dawson'u tahrik etmeye çalışır gibi hissetti kendini birden. Utandığını sezinledi.

«Bilinçaltına yönelik reklamlarla uğraşanların yaratıcılıklarından ve reklam sayesinde elde edilen büyük kazançlardan söz ettin,» dedi Dawson. «Bilinçaltını cinselliğe iten bu yöntemlerle ürünlerin daha çok sattığı anlaşılıyor. Ama gerçekten bu böyle mi? Bu kadar büyük harcama yapmaya gerçekten değer mi?»

«Bundan hiç kuşkun olmasın! Psikolojik araştırmalar birçok Amerikalının bilinçaltında yatan korku ve endişeyle bilinçaltına yönelik cinselliğe tepki gösterdiklerini kanıtladı. Bundan ötürü de televizyondaki herhangi bir meşrubat reklamı bir çiftin sevişmesini gösterecek olsa izleyenlerin bilinçaltı endişe ve korkuyla dolmaya başlar ve bu da güdüsel eşitlemeyi yaratırdı. Eşit işaretinin solunda korku ve gerginlik yer alır. Eşitlemeyi tamamlamak ve kötü duyguları zihninden atmak amacıyla izleyici reklamı yapılan ürünü satın alır. Eşitleme tamamlandığında ise sorun biter.»

Dawson şaşırmıştı. «İzleyici kendisine daha iyi bir cinsel yaşam vereceğine inandığı için bu ürünü almaması gerekmez mi?»

«Tam tersi,» dedi Salsbury. «Ürünü cinsellikten kaçmak için satın alır. Reklam, onu bilinçaltı düzeyinde arzularla doldurur ve o ürünü almakla da reddedilmeden, iktidarsızlığa uğramadan ve

aşağılanmadan duygularını tatmin eder. Ya da reklamı izleyen bir kadınsa, bir erkekle mutsuz bir ilişki kurmaktan kaçınmak amacıyla ürünü alır. Ürünün yemek ya da içmek gibi ağız bölgesini ilgilendiren bir yanı varsa, kadınlar da erkekler de aynı şekilde gönüllerini ferahlatmak ve tutkularından arınmak amacıyla ürünü satın alırlar.»

«Ya da sigaralar,» dedi Dawson. «Birçok kişinin neden sigarayı bırakmakta zorlandığı bu yolla açıklanabilir mi?»

«Nikotin insanda alışkanlık yaratır,» dedi Salsbury. «Ama bilinçaltına yönelik sigara reklamlarında bu alışkanlığın desteklendiği de ortada.»

Dawson yuvarlak çenesini hafifçe ovuşturarak, «Eğer bu reklamlar dediğin gibi etkileyiciyse ben neden sigara içmiyorum?» dedi.

«Bilim henüz o kadar ilerlemedi,» dedi Salsbury. «Eğer sigara içmenin kötü bir alışkanlık olduğunu düşünmüş ve hiç içmemeye karar vermişsen bilinçaltına yönelik reklamlar asla fikrini değiştiremez. Ama öte yandan eğer gençsen ve sigara pazarına henüz adımını atmış ve alışkanlık konusunda somut bir fikrin yoksa bilinçaltına yönelik reklamlar senin bu alışkanlığı kazanmana yardımcı olur. Ya da bir zamanlar çok sigara içen biriyken bir süre önce bırakmışsan yine bu yöntemle tekrar sigaraya başlayabilirsin. Herhangi bir marka konusunda ısrarcı olmayan kişiler de bu yöntemle yönlendirilebilir. Örneğin cin içmiyorsan ya da içki içmekten hiç hoşlanmıyorsan bilinçaltına yönelik cin reklamları içki almanı sağlayamaz. Ama içki içiyor, cinden hoşlanıyor ve marka ayrımı yapan biri değilsen bu tür reklamlar senin seçimini kolaylaştırır. Bunlar işe yarıyor, Leonard. Bu tür yöntemlerle yılda milyonlarca dolar değerinde ürün satılıyor. Bilinçaltına yönelik reklamlar olmasaydı inan bana halk asla bu malları almazdı.»

«Son on yıldan beri Connecticut'ta bilinçaltına yönelik algılama üstünde mi çalışıyorsun?» dedi Dawson.

«Evet.»

«Bu bilimi kusursuzlaştırmak mı amacın?»

«Evet.»

«Pentagon bu silahı görebiliyor mu?»

«Elbette. Anlamıyor musun?»

«Eğer bu bilimi kusursuz hale getirebilirsen... tam bir beyin kontrolundan söz ediyorsun demektir o zaman. Bu yalnızca davranış değiştirilmesi değil. Tam ve gerçek bir *kontrol* sözünü ettiğin.»

Kısa bir an ikisi de konuşmadı.

«Bulduğun her neyse,» dedi Dawson. «Bunu Savunma Bakanlığından uzak tutmaya çalıştığın anlaşılıyor. Bunu vatan hainliği olarak değerlendirebilirler.»

«Nasıl değerlendirebilecekleri umurumda bile değil,» dedi Salsbury kesin bir tavırla. «Senin paran ve benim bilgim olduğu sürece bizim Savunma Bakanlığına ya da başka bir yere gereksinimiz yok. Dünyanın tüm hükümetleri biraraya gelse bizim kadar güçlü olmaz.»

Dawson artık heyecanını bastıramıyordu. «Peki, söylemek istediğin ne?»

Salsbury pencereye yaklaşarak yağan kara baktı. Kendini hayatın tüm ipleri elindeymiş gibi hissediyordu. Birden ürperdi. Tanrı gücüne benzer bir güce sahip olduğunu duyumsayarak arkadaşına dönüp bulduğu şeyi ve onun başarı senaryosundaki rolünü açıkladı.

Yarım saat sonra Ogden Salsbury konuşmasını bitirdiğinde, «Aman Tanrım,» dedi Dawson. «Dünya sonsuza kadar bizden mi söz edecek?» Yüzü birden neşe dolu bir gülümsemeyle aydınlandı.

Cumartesi, 13 Ağustos 1977

Edison'un evinin üçüncü kattaki konuk odalarından birinde Paul Annendale traş takımlarını rafın üzerine diziyordu. Soldan sağa traş köpüğü, traş fırçası, plastik kılıfın içindeki jilet, kantaşı, traş ve yüz losyonu belli bir düzen içindeydi.

Banyodan çıkarak büyük pencereden birine yaklaştı. Bir iki bulutun arasındaki yüksek dağları görebiliyordu bulunduğu yer-

den. Main Caddesinin az ötesindeki huş ağaçlarının dalları rüzgârda sallanıyordu. Kısa kollu gömlek giymiş erkeklerle yazlık giysileri içinde kadınlar kaldırımda dolaşıyorlardı. Edison'un dükkânının tabelası camın hemen altındaydı.

Bakışlarını dağlardan uzaklaştırırken Paul cama yansıyan görüntüsünü farketti. Orta boylu ve balık etindeydi. Bazen otuz sekiz yaşından daha yaşlı, bazen de daha genç görünüyordu. Açık kahverengi dalgalı saçları kulaklarına kadar iniyordu. Bu genellikle daha gençlerin saç modeli olmakla birlikte ona da yakışıyordu. Gözleri masmaviydi. Bu parlak ve hayat dolu bakışların arkasındaki acı dolu anlamı geçmiyordu bir türlü.

Mavi gömlek, mavi kot ve yuvarlak burunlu siyah çizmeler giymişti. Bununla birlikte öyle spor giyimli bir hali de yoktu. Aslında son derece ciddi giyinmiş gibiydi. Bu tür giysiler smokin giymiş kişilerden çok daha iyi dururdu üstünde. Gömleği temiz ve ütülüydü. Gömlek yakasını hafifçe kaldırmıştı. Kemerinin gümüş tokası parıldıyordu. Gömleği gibi pantolonu da terzi elinden çıkmış gibiydi. Siyah çizmeleri pırıl pırıldı.

Her zaman düzenli biri olmuştu. Arkadaşları sürekli onun bu düzen merakıyla dalga geçerlerdi. Küçük bir çocukken oyuncak kutusunu annesinin porselen takımları saklandığından daha büyük bir özenle saklardı.

Üç buçuk yıl önce karısı Annie'nin ölümünden sonra çocuklarıyla yalnız başına kaldığında bu düzen merakı neredeyse nörotik bir düzeye ulaşmıştı. Cenazeden on ay sonra bir çarşamba günü öğleden sonra veteriner kliniğindeki dolabını iki saat içinde yedinci kez düzelttiğini farketmiş ve bu düzen merakının hayattan, özellikle acıdan bir kaçış yolu olduğunu anlamıştı. O gün klinikte tek başına aletlerin önünde öylece dururken Annie'nin öldüğünü haber aldığından bu yana ilk kez hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. O güne dek çocuklara örnek olmak amacıyla her zaman güçlü babayı oynaması gerektiğine inanmıştı nedense. Oysa artık hıçkırarak ağlıyor ve acı içinde kıvranıyordu. Çok ender küfreden biri olmasına karşın, bildiği tüm küfürleri ardı ardına sıralayarak Tanrı'ya, dünyaya, hayata ve de kendine sövüp durmuştu. Bundan sonra da düzen merakı kişiliğinin bir parçası oluvermiş

ve bazı insanları çileden çıkarırken, bazılarını da olumlu etkilemeye başlamıştı.

Yatak odasının kapısı vuruldu.

Pencereden uzaklaştı. «Girin.»

Rya içeri girdi. «Saat yedi oldu, baba. Yemek zamanı.»

Omuzlarına dökülen saçları, kot pantolonu ve kısa kollu beyaz kazağıyla insanı ürkütecek kadar annesine benziyordu. Annesinin de sıkça yaptığı gibi başını hafifçe yana eğdi.

«Mark hazır mı?»

«Ah,» dedi Rya. «Çoktan hazır. Mutfakta Sam'e yardım ediyor.»

«Öyleyse biz de aşağı insek iyi olur.»

Kızına yaklaşınca Rya bir adım geriledi. «Baba, harika görünüyorsun.»

Paul kızına gülümseyerek yanağından bir makas aldı. Rya babası yerine Mark'a iltifat edecek olsaydı 'harika' sözcüğü yerine 'müthiş'i yeğlerdi, ama babasını yetişkinlerin ölçüleriyle değerlendirdiğini anlaması için bu sözcüğü kullanmıştı. «Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?»

«Bu görünüşünle Jenny asla sana karşı çıkamayacak.»

Paul yüzünü buruşturdu.

«Doğru söylüyorum.»

«Jenny'nin bana dayanıp dayanamayacağını bu kadar önemsediğimi de nereden çıkardın?»

Rya'nın yüzündeki ifadeden ona artık bir çocuk gibi davranmaması gerektiği anlaşılıyordu. «Martta Jenny Boston'a geldiğinde çok değişmiştin ama.»

«Neye göre değişmiştim?»

«Her zamanki gibi değildin. O iki hafta boyunca hastaneden eve gelişinde hasta köpeklerle Siyam kedilerinden söz edip durmadın.»

«Söz etmedim, çünkü o iki hafta boyunca kliniğe yalnızca fillerle zürafalar gelmişti.»

«Oh, baba!»

«Ha, bir de hamile bir kanguru.»

Rya yatağa oturdu. «Ona evlenme teklif edecek misin?»

«Kanguruya mı?»

Hem bu şakaya, hem de babasının soruyu geçiştirmeye çalışmasına gülümsedi. «Bir kanguru anneden hoşlanacağımı sanmıyorum. Ama eğer çocuk seninse elbette evlenmen gerekir.»

«Çocuğun benden olmadığına yemin ederim,» dedi Paul. «Kangurulara öyle romantik duygular beslemiyorum.»

«Peki ya Jenny'e?»

«Ondan çok hoşlandığım ortada ama bence en önemli soru, Jenny'nin benden hoşlanıp hoşlanmadığı.»

«Bundan haberin yok mu?» dedi Rya. «Peki öyleyse, ben senin için öğrenirim.»

«Bunu nasıl yapacaksın?»

«Ona soracağım.» Yataktan kalktı ve kapıya doğru gitti. «Mark şimdiye kadar yemeğin üçte birini bitirmiştir bile.»

«Rya?»

Başını çevirip baktı.

«Jenny'i seviyor musun?»

Gülümsedi. «Ah evet, hem de çok.»

Yedi yıldan bu yana Annendale'ler yaz tatillerini Black River dağlarında geçiriyorlardı. Paul çocuklarının da kendi sevdiklerinden hoşlanmalarını isterdi. Dört ya da altı haftalık tatilleri boyunca çocuklarını doğa konusunda eğitirdi. Oldukça eğlenceli bir eğitim yöntemi olduğundan hepsi de bu tatili iple çekerdi.

Annie'nin öldüğü yıl Paul bu yolculuğu neredeyse iptal edecekti. Başlangıçta onsuz tatile çıkmanın acısını daha da yoğunlaştıracağını düşünmüştü. Ama Rya, «Annem sanki hâlâ aramızdaymış gibi olur,» diyerek babasının fikrini değiştirmesine yardım etmişti. «Evin içerisinde dolaşırken sanki annem her an karşıma çıkacakmış gibi geliyor bana. Black River'a her zamanki gibi kamp yapmaya gidersek belki de bana ormanda yine karşıma çıkacakmış gibi gelir. Annem ormanda yaşamaktan ne kadar da çok hoşlanırdı.» Rya'nın bu sözleri yüzünden o yıl da tatillerini yine ormanda kamp kurarak geçirmişler ve üçü de bundan çok hoşlanmıştı.

Black River'a ilk gittiklerinde tüm alışverişlerini Sam'in dükkânından yapmışlardı. Mark'la Rya, Sam Edison'a ilk görüşte ısınmışlardı. Annie ve Paul de çocuklar gibi Sam'i pek sevmişti. Dört haftalık tatilleri boyunca Edison'un evine yemeğe gitmişler ve Boston'a döndüklerinde mektuplaşmaya karar vermişlerdi. Ertesi yıl Sam onlara uzun araba yolculuğundan hemen sonra dağlara çıkıp kamp kurmak yerine hiç olmazsa bir gece kendi evinde kalmalarını ve dinlenmelerini söylemişti. O günden beri de ilk geceyi Sam'in evinde geçirmek adeta bir gelenek haline gelmişti. Sam, Mark ve Rya için gerçek bir büyükbaba gibi olmuştu. Son iki yıldan beri de Paul çocukları Noel tatillerini geçirmek için Edison'lara götürüyordu.

Paul, Jenny Edison'la geçen yıl tanışmıştı. Elbette o güne dek Sam defalarca kızından söz etmişti. Jenny, Colombia Üniversitesinde müzik bölümünde okumuştu. Üniversitedeki son yılında bir müzisyenle evlenerek kocasının orkestrasının çalıştığı California'ya yerleşmişti. Ama yedi yıldan fazla bir zaman sonra aklını başına toplayarak bu evlilikten ne beklediğini sormuştu kendine. Sam kızıyla çok gururlanmakla birlikte hiçbir zaman onun resmini göstermemişti. Bu, onun tarzı değildi. Geçen yıl Black River'daki ilk günlerinde Paul, Edison'un dükkânından içeri girerken onu görmüş ve heyecandan soluğu kesilmişti.

Her şey çok çabuk gelişmişti. Bu, ilk bakışta âşık olmak gibi bir şey değildi. Bu ilişkide aşktan daha kalıcı bir şeyler vardı. Genellikle ilişki ilerlediğinde oluşan gerçek sevgi onlarda en başında oluşmuştu. İçgüdüsel bir şekilde Annie'den başka hayatında hiç kimsenin yeri olmayacağını düşünmekle birlikte Paul, Jenny'nin hayatının kadını olduğunu da sezinliyordu. Jenny de ona aynı şekilde karşılık vermişti ama nedense bunda biraz gönülsüz olduğu dikkati çekiyordu.

Bütün bunları kızına anlatacak olsaydı Rya büyük bir olasılıkla şöyle diyecekti: «Öyleyse neden evlenmiyorsunuz?» Hayat bu kadar basit olsaydı eğer...

Yemekten sonra Sam ve çocukları bulaşıkları yıkarken Paul'le Jenny oturma odasında kalmışlardı. Ayaklarını masanın

üstüne uzatmışlar ve Paul kolunu Jenny'nin boynuna dolamıştı. Sofrada birbirleriyle alabildiğine rahat konuşurken şimdi aralarında garip bir tedirginlik olmuştu. Paul iki kez uzanıp onu dudağının kenarından öpmüştü ama Jenny aradaki mesafeyi korumak istercesine soğuk davranışını sürdürmüştü. Çocukların ya da Sam'in her an odadan içeri girebilme olasılığının Jenny'i tedirgin ettiğine inanan Paul, bu yüzden arabayla gezmeyi önerdi.

«Bilmem ki...»

Paul ayağa kalktı. «Hadi. Biraz temiz hava sana iyi gelir.»

Dışarda hava serindi. Arabaya binerlerken Jenny, «Neredeyse kaloriferleri yakmak gerekecek,» dedi.

«Buna hiç gerek yok. Bana sarılırsan seni ısıtırım.» Gülümsedi. «Nereye gidelim?»

«Bexford'da küçük ve sessiz bir bar var.»

«Halka açık yerlere gitmememiz gerektiğini sanıyordum.»

«Bexford'da o gribe yakalanan kimse yok ki.»

«Yok mu? Bexford yalnızca otuz mil ötede.»

Paul arabayı birinci vitese takarak yola koyuldu. «Pekâlâ biz de oraya gidiyoruz.»

Jenny radyonun düğmesini çevirerek Kanada'da yirmi dört saat yayın yapan bir istasyonu buldu. Radyoda 1940'ların o duygusal parçaları çalıyordu. «Bir süre konuşmayalım,» dedi başını Jenny Paul'ün omzuna koyarak.

Black River'dan Bexford'a araba yolculuğu çok keyifli geçiyordu. Bir yandan radyodan gelen müzik, bir yandan da çevrenin olağanüstü güzelliği, Paul'ün dünyanın sanki kendi eksenleri etrafında dönüyormuş gibi düşünmesine neden olmuştu.

Jenny'nin gizemli sessizliği onu büyülüyordu. Çok güçlü bir kişiliği vardı. İnce yapılı biri olduğu için arabada çok az bir yer işgal etmesine karşın, bu güçlü kişiliğiyle hem arabayı, hem de Paul'ü ele geçirmiş gibiydi. İri ve koyu renkli gözlerini kapamıştı. Ama bununla birlikte Paul onun kendisini izlediğini sezinliyordu. Bir moda dergisinde kapak olabilecek kadar güzeldi Jenny. Radyodan gelen müziğe yavaşça eşlik ederken dudakları aralanmıştı. Paul onun bedeninden gelen sabun kokusunu içine çekti.

Bexford'da arabayı barın hemen karşısına park etti.

Jenny radyoyu kapattı ve Paul'ü yavaşça öptü. «Çok iyi bir insansın.»

«Ne yaptım ki?»

«Konuşmak istemediğim için beni zorlamadın.»

«Bu beni hiç sıkmadı ki,» dedi Paul. «Sen ve ben... biz konuşmadan da anlaşabiliriz. Bunu farketmedin mi?»

Jenny gülümsedi. «Farkettim.»

«Ama belki de bunu yeterince önemsemiyorsun. Yani önemsemen gerektiği kadar değil.»

«Hem de çok önemsiyorum,» dedi Jenny.

«Jenny, aramızdaki bu...»

Eliyle Paul'ün ağzına dokundu. «Bu kadar ciddi konulardan söz etmek niyetinde değilim.»

«Bana sorarsan konuşmamız gerekiyor. Bu konuşmayı yapmak için aslında geç bile kaldık.»

«Hayır,» dedi Jenny. «Bizim hakkımızda ciddi bir şekilde konuşmak istemiyorum. Ve sen böylesine iyi biri olduğun için de benim istemediğim şeyleri yapmayacaksın.» Paul'ü bir kez daha öptükten sonra kapıyı açıp dışarı çıktı.

Barın oldukça samimi bir havası vardı. İçerde on beş kadar masa, bar tezgâhı ve bir dizi özel oturma bölmeleri bulunuyordu. Masaların her birinde kırmızı cam fanusun içine yerleştirilmiş mumlar vardı. Otomatik pikaptan Charlie Rich'in söylediği bir şarkı duyuluyordu. Kocaman bıyıkları olan iri yapılı barmen müşterilerle şakalaşıyordu. Barda dört kişi, altı çift de masalarda oturuyordu, diğerleri ise özel bölümlere geçmişti. Son bölüm boş olduğundan oraya geçip oturdular.

Kızıl saçlı garson kız içkilerini getirdikten sonra Paul, «Bizimle birkaç günlüğüne kampa gelsene,» dedi. «Yedek bir uyku tulumumuz bile var.»

«Çok iyi olur.»

«Ne zaman gelirsin?»

«Belki önümüzdeki hafta.»

«Bu haberi hemen çocuklara vereceğim. Artık onlar geleceğini duyduktan sonra seni asla rahat bırakmazlar.»

Jenny güldü. «Çok tatlı çocukların var.»

«Haklısın.»

«Yemekten sonra kahveleri hazırlarken Rya bana ne dese beğenirsin?» Jenny içkisinden bir yudum aldı. «Kocamı kötü bir âşık olduğu için mi boşadığımı sordu.»

«Oh, yo! Hayır buna inanmam.»

«Evet, gerçekten de böyle dedi.»

«Bu kız on bir yaşında henüz. Ama bazen düşünüyorum da...»

«Yeniden doğuş mu?»

«Belki. *Bu* hayatta yalnızca on bir yaşında ama belki de bundan önceki hayatında yetmiş yaşına kadar yaşadı. Peki sen ona ne dedin?»

Jenny yüzüne düşen saçları arkaya attı. «Benim ilk kocamın iyi ya da kötü bir âşık olmasının onu ilgilendirmeyeceğini söylemek üzere olduğumu hissettiğinde, ona doğru dürüst bir cevap vermem gerektiğini söyledi bana. Sonra da kendisini yanlış değerlendirmememi, yaşından daha olgun olduğunu ve bu tür olayları bildiğini söyledi.»

«Onun sana ne dediğini tahmin edebiliyorum: Oh, zavallı küçük kadın. Kafası iyice karışmış. İçinde bulunduğu bu yeni duygular ve kimyasal iletişim onu perişan etmiş.»

«Demek arasıra sana da aynı şeyleri söylüyor.»

«Hem de tahmininden daha sık.»

«Demek seni de böyle tuzağına düşürdü?»

«Yalnız beni değil herkese aynı şeyi uyguluyor.»

«Bundan eminim. Bana sormak istediği yüzlerce soru vardı...»

«Ve tümünün de özel sorular olduğundan eminim,» dedi Paul.

«Ve ben de tümüne cevap verdim. Sonra da bütün bu konuşmanın yalnızca tek bir amacı olduğunu anladım. Kocamla ilgili öğrenmek istediği her şeyi öğrendikten sonra yıllar önce annesiyle oturup uzun uzun konuştuklarını ve annesinin ona babasının olağanüstü bir âşık olduğunu söylediğini anlattı.»

Paul kaşlarını çattı.

«Ben de ona şöyle dedim: 'Rya, babanı bana satmaya çalıştığını biliyorum.' Buna o kadar çok öfkelendi ki, böylesi bir şeyi nasıl söyleyebileceğimi aklının almadığını söyledi. O zaman ben de, 'Annenin sana böyle bir şeyi söyleyebileceğine inanmıyorum. O zaman kaç yaşındaydın, altı mı?' dedim. 'Evet, altı yaşımdaydım. Ama altı yaşımdayken bile yaşıtlarıma oranla çok daha olgundum,' dedi."

Paul kahkahalarla güldü. «Ama onu suçlayamazsın. Senden çok hoşlandığı için çöpçatanlık rolünü üstlendi, o kadar. Mark da seni çok seviyor.» Öne doğru uzanarak sesini alçalttı. «Ben de öyle.»

Jenny kadehinin üzerinden ona baktı. «Son günlerde ne okuyorsun?»

Paul viskisini yudumladıktan sonra içini çekti. «Çok iyi bir insan olduğuma göre konuyu bu kadar kolaylıkla değiştirmene izin vermeliyim sanınm.»

«Evet.»

Jenny Leigh Edison duygusallığa güveni olmayan ve evlilikten korkan biriydi. İlk kocası eğitimden, çalışmaktan ve ödün vermekten nefret eden ama ün ve zenginliği hak ettiğine inanan insanlardandı. Yıllar boyunca hiçbir isteğini gerçekleştiremediği için de başarısızlıklarının nedenini hep kendinin dışında arayıp sürekli bahaneler ileri sürerdi. Başarılı bir orkestra kuramayışının nedenini Jenny'e bağlardı. Plak şirketlerinden biriyle bir anlaşma imzalamamasının nedeni yine Jenny'di. Karısının onu engellediğini söyler dururdu. «Bana ayakbağı oluyorsun,» diye bağınrdı. Yedi yıl boyunca barlarda piyano çalarak kocasına destek olmaya çalışmıştı Jenny oysa. Ve bir süre sonra ayrılmalarının her ikisi için de çok iyi olacağını söylemişti kocasına. «Evliliğin yürümesi için aşk ve duygusallık yeterli değildir,» demişti. Jenny bir keresinde Paul'e. «Evlilikte tarafların daha farklı bir şeye gereksinimi var. Belki bu sözünü ettiğim şey saygıdır. Bunun ne olduğundan emin olmadıkça hiçbir kuvvet beni tekrar rahibin karşısına çıkaramaz.»

Jenny'nin de söylediği gibi çok iyi bir insan olan Paul, konuyu değiştirdi. Bob ve Emma Thorp yanlarına geldiklerinde müzikten söz ediyorlardı.

Bob Thorp, Black River'daki dört kişilik polis örgütünün şefiydi. Aslında böylesine küçük bir kasabaya tek bir polis de yeterli olurdu ama kereste fabrikasında çalışan işçiler Black River'a izinlerini geçirmek için geldiklerinden birden fazla polise gereksinme duyuluyordu. Bu yüzden de Big Union Malzeme Şirketi polislerin maaşını ödüyordu. Eski bir askeri polis olan Bob'un kare biçimi yüzüne, çukura kaçmış gözlerine, basık alnına bakan, onun tehlikeli ve geri zekâlı biri olduğunu sanabilirdi. Tehlikeli olabilirdi ama asla aptal değildi. Black River'ın haftalık gazetesine yazılar yazar, düşünce ve dil yapısıyla da büyük kentlerdeki başmakale yazarlarını kolayca cebinden çıkarırdı. Bu beklenmedik zekâsıyla gücünün birleşmesinden ötürü de kerestecilerle başa çıkabilecek biriydi.

Otuz beş yaşındaki Emma Thorp, hâlâ Black River'ın en güzel kadınıydı. Güzellik ve çekiciliğin bir karışımı olan yeşil gözlü Emma, on yıl önce yapılan Amerika güzellik yarışmasında finale kalmıştı. Bu başarısı da onu Black River'in tek ünlü kişisi haline getirmişti. Oğlu Jeremy, Mark'la aynı yaştaydı. Her yıl Jeremy, Annendale'lerin kampında mutlaka birkaç gün geçirirdi. Mark oyun arkadaşı olduğu için ondan çok hoşlanıyordu ama aslında Emma'dan ötürü ondan hoşlandığını herkes biliyordu. Mark gizliden gizliye Emma'ya tapıyordu.

«Demek tatil zamanı geldi, ha?» dedi Bob.

«Bugün öğleden sonra geldik.»

«Bizimle birlikte oturmanızı söylemek isterdim ama Paul gribe yakalanmış herkesten uzak durmaya çalışıyor,» dedi Jenny. «Çocuklara bu mikrobu bulaştırmak istemiyor.»

«O kadar da önemli bir şey değil,» dedi Bob. «Bu, aslında bir grip bile değil bence. Yalnızca gece nöbeti gibi bir şey.»

«Sen böyle düşünebilirsin ama,» dedi Emma. «Bence olay çok ciddi, bütün bir hafta boyunca şöyle deliksiz bir uyku uyuyamadım. Bunlar öyle basit üşümeler değil. Bugün öğleden sonra biraz kestireyim dedim ama kısa bir süre sonra titreyerek ter içinde uyandım.»

«Ama her ikiniz de çok iyi görünüyorsunuz,» dedi Paul.

«Sana demin de söylediğim gibi,» dedi Bob. «Ciddi bir şey değil. Gece ürpertileri. Büyükannem de aynı şeylerden şikâyet ederdi.»

«Büyükannen her şeyden şikâyet eder dururdu,» dedi Emma. «Gece ürpertileri, romatizma, sıtma...»

Paul bir an duraksadı, sonra da gülümsedi. «Hadi canım, oturun. Size içki ısmarlayayım.»

Bob saatine bakarak, «Teşekkürler ama kalamayız,» dedi. «Her cumartesi akşamı burada poker oynanır ve Emma'yla ben de bu oyuna katılırız. Onları fazla bekletmesek iyi olacak.»

«*Sen* oyun mu oynuyorsun, Emma?» diye sordu Jenny.

«Hem de Bob'dan çok daha iyi. Geçen hafta on beş dolar kaybetti ama ben otuz iki dolar kazandım.»

Bob karısına gülümsedikten sonra konuştu. «Onlara doğruyu söyle artık. Poker oynamak için büyük bir beceriye ya da yeteneğe gerek yok ki. Sen oyun masasındayken zavallı adamcağızlar sana bakmaktan ellerindeki kâğıtlara bakamıyorlar.»

Emma elini boynuna götürdü. «Pokerin en önemli yanı blöf. Eğer bu aptallar benim blöfümü yutuyorlarsa benim kadar iyi oynamıyorlar demektir.»

Eve dönerlerken Paul köşede arabayı yavaşlatarak aşıklar tepesine doğru direksiyonu kırarken Jenny, «Lütfen bir yerde durmayalım,» dedi.

«Neden?»

«Seni istiyorum.»

Paul arabayı park yerine çekti. «Durmamamı gerektiren neden bu mu?»

Jenny onun şaşkın bakışlarını görmezden geldi. «Seni istiyorum ama sen yalnızca cinsel ilişkiyle tatmin olan biri değilsin. Benden daha başka şeyler istiyorsun. İlişkide aşk, duygular ve yoğun ilgi olmalı. Kendimi henüz buna hazır hissetmiyorum.»

Paul, Jenny'nin yüzünü avuçlarının arasına alarak yavaşça kendine doğru çekti. «Martta Boston'a geldiğinde daha farklı davranıyordun. Çok değişken bir halin vardı. Bir an birlikte kusursuz

bir hayat yaşayacağımıza inanıyor, sonra da böyle bir şeyin asla olamayacağını düşünüyordun. Ama sonra buraya dönmeden birkaç gün önce de kesin olarak kararını vermiş gibiydin. Birbirimize kesinlikle uygun olduğumuzu ama bir süre daha beklememizin iyi olacağını söylemiştin.» Paul geçen Noel'de ona evlenme teklif etmişti. O günden beri de, bir elmanın yarısı gibi olduklarını sürekli söyleyerek onu ikna etmeye çalışmıştı. Martta Paul belli bir ölçüde yol aldığını sanmıştı. «Oysa şimdi,» dedi. «Yine fikrini değiştirdin.»

Paul'ün elini tutarak yavaşça avucunu öptü. «*Emin* olmam gerekiyor.»

«Ben senin kocan gibi değilim.»

«Öyle olmadığını biliyorum. Sen...

«Çok iyi bir insanım, öyle mi?» dedi Paul.

«Biraz daha zamana ihtiyacım var.»

«Ne kadar?»

«Bilmiyorum.»

Paul kısa bir süre onu inceledikten sonra motoru çalıştırdı, sonra da radyoyu açtı.

Birkaç dakika sonra, «Bana kızdın mı?» dedi Jenny.

«Hayır. Yalnızca düşkırıklığına uğradım.»

«Bizim hakkımızda gerektiğinden fazla olumlu düşünüyorsun,» dedi Jenny. «Biraz daha dikkatli davranmalısın. Senin de benim gibi bazı kuşkuların olmalı.»

«Hiçbir kuşkum yok,» dedi Paul. «Ben birbirimiz için yaratıldığımızı düşünüyorum.»

«Ama bazı kuşkuların *olmalı.* Örneğin, Annie'ye bu kadar çok benzemem sana garip gelmiyor mu? O da benimle aynı boyda ve aynı yapıdaydı. Saçları ve gözleri aynen benimkiler gibiydi. Onun birçok resmini gördüm, biliyorsun.»

Bu söylenenler Paul'ü biraz sinirlendirmişti. «Bana onu hatırlattığın için sana âşık olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?»

«Ama onu çok sevmiştin.»

«Bunun bizim durumumuzla hiçbir ilgisi yok. Ben çekici, esmer kadınlardan hoşlanırım.» Gülümsedi ama bir yandan da Jenny'nin haklı olup olmadığını düşünüyordu.

«Belki,» dedi Jenny.

«Lanet olsun. Hayatımızda belkilere yer yok. Seni sen olduğun için seviyorum, yoksa başka birine benzediğin için değil.»

Yollarına sessizlik içinde devam ettiler.

Sonunda Jenny bu sessizliği bozdu. «Birbirimiz için yaratıldığımızdan çok eminsin. Belki de öyleyiz. Ama Paul, birlikte olduğumuzdan bu yana hep güzel şeyleri paylaştık. Kötü hiçbir şeyi birlikte yaşamadık ki. Acı dolu bir deneyimi paylaşmadık. Evlilik hayatı küçük büyük birçok krizle doludur. Bu krizler ortaya çıkıncaya dek kocamla ben oldukça iyi bir yaşam sürüyorduk. Ama ondan sonra birbirimizin boğazına sarıldık. Yapamam... güçlüğü hiç yaşamamış bir ilişkide geleceğimle kumar oynayamam.»

«Hastalık, iflas ve her şeyin kötü gitmesi için sence dua mı etmeliyim?»

İçini çekerek Paul'e yaslandı. «Beni aptal yerine koyuyorsun.»

«Bunu demek istememiştim.»

«Biliyorum.»

Black River'a döndüklerinde, birbirlerine iyi geceler diledikten sonra kendi odalarına giderek gecenin büyük bir bölümünü uykusuz geçirdiler.

Yirmi Sekiz Ay Önce
Cumartesi, 12 Nisan 1975

Bell JetRanger II adlı helikopter Nevada'dan havalanarak Las Vegas'da inişe geçti. Pilot, Fortunata Otelinin çatısındaki helikopter iniş pistinin üstünde geniş bir daire çizdikten sonra alçalmaya başladı.

Pervaneler durur durmaz Ogden Salsbury helikopterin kapısını açarak dışarı çıktı. Birkaç saniye nerede olduğunu tam olarak kestiremedi. JetRanger'in havalandırması vardı. Dışarısıysa kaynıyordu. Çatıya yerleştirilmiş dört hoparlörden Frank Sinatra'nın sesi duyulmaktaydı. Güneş ışınları çatıdaki havuzun üstün-

de parıldıyordu. Salsbury gözünde güneş gözlüğü olmasına karşın yine de gözlerini hafifçe kısmak zorunda kaldı.

Yüzme havuzu ve camla kaplı oyun odası Fortunata Otelinin otuzuncu katındaki başkanlık dairesinin hemen yanıbaşındaydı. Bu öğleden sonra havuzda yalnızca iki kişi vardı. Beyaz bikinili iki genç kadın ayaklarını suya sarkıtarak havuzun kenarında oturuyordu. Gri pantolonlu, kısa kollu beyaz ipek gömlekli ve atletik yapılı bir adam yanlarına yaklaşarak konuşmaya başladı. Üçünün de ya güçten ya da paradan kaynaklanan umursamaz bir tavrı var, diye geçirdi aklından Salsbury. Hatta helikopterin geldiğini farketmemiş gibiydiler bile.

Salsbury onlara yaklaştı. «General Klinger?»

Atletik yapılı adam başını kaldırıp baktı.

Kızlarsa başlarını bile çevirip bakmamışlardı. Sarışın olanı esmere güneş yağı sürüyordu. Ustalıkla diğer kızın bacaklarını ve kalçalarını yağlamaya başladı. Sonra da kızın bikinisinin üstünü çıkararak sevecen bir tavırla göğüslerine güneş yağı sürmeye koyuldu. Kesinlikle, bu iki kadının iyi arkadaş olmalarının ötesinde başka bir şeyler vardı aralarında.

«Ben Salsbury.»

Klinger ayağa kalktı. Ama elini uzatmadı. «Tek bir valizim var. Gidip getireyim. Fazla uzun sürmez.» Camlı oyun odasına doğru gitti.

Salsbury kızlara baktı. Hayatında ilk kez bu kadar uzun ve biçimli bacaklar görüyordu. Boğazını temizleyerek, «Gösteri işinde çalıştığınızdan eminim,» dedi.

İkisi de başını kaldırıp ona bakmadı bile. Sarışın sol avucuna biraz güneş yağı döktükten sonra esmerin iri göğüslerine masaj yapmaya başladı.

Salsbury her zaman olduğu gibi yine kendini aptal gibi hissediyordu. Kızların onunla dalga geçtiğinden adı gibi emindi. Sizi lanet olasıca orospular, diye düşündü öfkeyle. Bir gün hanginizi canım çekerse ona sahip olacağım. Bir gün ne istediğimi söyleyeceğim, sizler de bunu yerine getireceksiniz ve zevk almanızı söylediğim için de zevkten dörtköşe olacaksınız.

Klinger büyük bir valizle geri döndü. Mavi gri çizgili spor ceketinin cebine iki yüz dolar atmıştı.

Bir sirk hayvanı gibi giyinmiş, diye geçirdi aklından Salsbury.

Helikopter havalanırken, uçağın yolcu bölümünde oturan Klinger yüzünü cama yapıştırarak aşağıdaki kızlara baktı. Sonra da içini çekerek arkasına yaslandı. «Patronun insanın tatilini nasıl geçirmesi gerektiğini çok iyi biliyor.»

Salsbury şaşkınlıkla gözünü kırpıştırdı. «Patronum mu?»

Klinger ona bir bakış fırlatarak, «Dawson,» dedi. İç cebinden bir paket puro çıkardı. Salsbury'e ikram etmeden paketten bir puro çıkararak yaktı. «Crystal ve Daisy'i nasıl buldun?»

Salsbury güneş gözlüklerini çıkardı. «Ne?»

«Crystal ve Daisy. Havuzdaki kızlar.»

«Güzel. Çok güzel.»

Purosundan derin bir soluk çekip dumanı havaya savurdu. «Bu kızların neler yapabildiğini asla tahmin edemezsin.»

«Onların dansçı olduklarını sanmıştım.»

Klinger ona hayretle baktıktan sonra başını arkaya atarak kahkahalarla gülmeye başladı. «Ah, evet öyle! Fortunata'nın gösteri salonunda her akşam küçük kıçlarını sallayarak dans ederler. Ama otel odalarında da başka gösteriler yaparlar. Sana bir şey söyleyeyim mi? Dans onların en az yetenekli oldukları alan.»

Helikopterin içi bir hayli serin olmakla birlikte Salsbury ter içinde kalmıştı. *Kadınlar...* Hem onlardan korkar, hem de onları çılgınca arzulardı. Dawson'a göre beynin tüm denetimini elde tutmak, sınırsız bir zenginlikle tüm dünyayı ele geçirmek anlamına gelirdi. Aynı şey Klinger için herhalde sınırsız bir güç anlamına gelmeliydi. Oysa Salsbury'de bu kavram, dilediği kadar cinsel ilişkiye girmek ve bunu kendi yöntemleriyle yapmaktı. Arzu ettiği her kadına sahip olmaktı.

Klinger purosunun dumanını tavana doğru savurduktan sonra, «Bu iki kızı arka arkaya becermek istediğinden eminim. Bundan hoşlanırdın, değil mi?» diye sordu.

«Kim hoşlanmaz ki?»

«Erkeklere çok acımasız davranırlar,» dedi Klinger kıkırdayarak. «Onları mutlu etmek için erkeğin çok dayanıklı olması gerek. Crystal ve Daisy'le başa çıkabileceğini aklın kesiyor mu?»

«Denemeye değer.»

Klinger yüksek sesle güldü.

Salsbury bu gülüşten nefret etti.

Bu allahın cezası piçkurusu seyyar satıcıdan başka bir şey değil, diye geçirdi aklından Salsbury. Bu adam kolayca satın alınabilir, eminim fiyatı da çok ucuzdur Uluslararası Futurex ın Pentagon'la anlaşmasını sağlamıştı. Karşılığında Las Vegas'da bedava tatille İsviçre'deki bankalardan birinde adına yüklü bir hesap açılmıştı. Bu uzlaşmada Salsbury, Leonard Dawson'un kişisel felsefesini yalnızca tek bir konuda değiştirememişti. Klinger'e dönerek, «Kızların parasını da Leonard mı ödedi?» dedi.

«Kesinlikle ben *ödemedim.* Otel, Futurex'in bir yan kuruluşu olduğu için hesapları müdüriyet halletti. Ama Leonard'la ben kızların varlığından söz bile etmedik. Tatilimin nasıl geçtiğini her soruşunda sanki tüm yaptığım havuz başında tek başıma oturup son çıkan kitapları okuyormuşum gibi davranıyordu.» Bu konuşma onu neşelendirmişti. Purosundan bir nefes çekti. «Leonard çok sofu bir adam ama kişisel duygularının iş hayatına karışmasına asla izin vermiyor.» Başını iki yana salladı. «Şu senin patronun müthiş biri.»

«O benim patronum değil.»

Klinger onu duymamış gibiydi.

«Leonard benim ortağım,» dedi Salsbury.

Klinger ona baktı. «Ortaklar.»

«Evet, aynen öyle.»

Bakışları karşılaştı.

Birkaç saniye sonra Salsbury gönülsüzce bakışlarını ondan uzaklaştırdı.

«Ortak ha?» dedi Klinger. İnanmamıştı.

Biz ortağız, diye düşündü Salsbury. Dawson bu helikoptere, Fortunata Oteline, Crystal ve Daisy'le sana sahip olabilir ama asla bana sahip olamaz ve olmayacaktır da. Asla.

On beş dakika sonra Tahoe Gölünün kıyısına inmek üzere alçalmaya başlamışlardı.

Klinger kemerini açarak, «Anladığım kadarıyla bana bir brifing vereceksin, değil mi?» dedi.

«Evet.» Çantasını kucağına koydu. «Bilinçaltına yönelik reklamlar konusunda ne biliyorsun?»

«Başlamadan önce buzlu bir viski rica edeceğim.»

«Uçakta bir bar var.»

«Güzel. Çok güzel.»

«Hemen şurada,» diyerek Salsbury eliyle arkasını işaret etti.

«Benimkinin viskisi bol, suyu az olsun,» dedi Klinger.

Salsbury önce ona şaşkınlıkla baktıktan sonra generallere hizmet edilmesi gerektiğini hatırladı. Seni kullanmasına izin verme, dedi kendi kendine. Ama yine de istemeyerek yerinden kalkıp bara doğru gitti. Sanki bedenine söz geçiremiyor gibi bir hali vardı. İçkiyle geri döndüğünde Klinger ona bir teşekkür bile etmedi.

«Leonard'ın ortaklarından biri olduğunu söyledin, değil mi?»

Salsbury, ev sahibinden çok garson gibi davranmaya devam edecek olursa generalin kuşkularını doğrulayacağını farketti. Piçkurusu onu deniyordu.

Dawson ve Klinger'in kendisi için çok fazla olup olmadıklarını düşünmeye başlamıştı. Ringde ağır sıklet boksörle dövüşmeye hazırlanan biri miydi yoksa bu general? Belki de kendini öldürücü son yumruğa hazırlıyordu.

Bu düşünceyi hemen kafasından attı. Dawson ve general olmadan bulgularını hükümetten gizleyemezdi. Ayrıca onlar onu parasal açıdan da destekliyorlardı. Bu adamlarla iyi geçinmesinin dışında başka bir seçeneği yoktu. Dikkatli, kuşkulu ve tetikte olması gerektiğinin de bilincindeydi. Ama insan bazen dünyanın en korkunç yaratığıyla yatağını paylaşmak zorunda kalamaz mıydı?

Dawson'un Nevada'da Thaoe Gölüne bakan yirmi beş odalı Pine House adını verdiği evi, iki dekorasyon ödülü kazanmış ve evin fotoğrafları *House Beatiful* adlı dergide yayınlanmıştı. Gölün kenarında geniş bir arazi üstünde bulunan bu evin dört bir yanı

çam ağaçlarıyla kaplıydı. Geniş ve yuvarlak evin birinci katında hiç pencere yoktu. İkinci kat da yine aynı şekilde yuvarlak olmakla birlikte çepeçevre camla kaplıydı. Gölün olağanüstü güzellikteki manzarasıyla çam ağaçları buradan çok güzel görünürdü.

Evi ilk gördüğünde Salsbury, zengin ve dindar kişilerin on on beş yıl önce yaptıkları gibi evi kiliseye benzetmişti. Hiç düşünmeden de aklından geçenleri Leonard'a söylemiş, o da bunu bir iltifat gibi değerlendirmişti. Eski arkadaşıyla son üç aydan beri yaptığı haftalık toplantıların bir sonucu olarak, Salsbury evin kiliseye benzemesi gerektiğini düşünmüş ve Dawson'un burayı zenginlik ve gücün kutsal bir anıtı olarak, kiliseye benzettiğinden emin olmuştu.

Pine House bir kilise kadar pahalıya patlamıştı. Araziyle birlikte Dawson yarım milyon dolar ödemek zorunda kalmıştı. Burası Amerika'da, Jamayka, İngiltere ve Avrupa'da Dawson'la karısının sahip olduğu beş evle üç büyük daireden biriydi yalnızca.

Üç adam akşam yemeklerini oturma odasında pencereden sadece birkaç adım ötedeki yemek masasında yediler. Tahoe dünyanın en derin ve büyük göllerinden biriydi. Güneşin son ışınları gölün üstünde parlıyordu. Sabahları su yeşilimsi bir renk alırdı. Öğleden sonraları ise suyun rengi bir kristal kadar berrak ve masmavi olurdu. Beş on dakika kadar manzarayı izlediler, az önce bitirdikleri yemek üzerine bir iki şey söyledikten sonra da konyaklarını yudumladılar,

Sonunda Dawson generale döndü. «Ernst, bilinçaltına yönelik reklamlar konusunda ne düşünüyorsun?»

General konuşmanın aniden işe dönmesine şaşırmış gibiydi. «Bence harika.»

«Yani bu konuda hiçbir kuşkun yok mu?»

«Böyle bir şeyin varlığından mı? Kesinlikle yok. Buradaki adamın zaten bunun bir kanıtı. Ama o bana bu konunun benimle ne ilgisi olduğunu açıklamadı daha.»

Dawson, Salsbury'e bakarak başını sallayıp konyağını yudumladı.

Salsbury kadehini sertçe masaya koydu. Klinger'in ona Dawson'un adamı demesine ve Dawson'un da generali düzeltmek

için hiçbir çaba harcamamasına fena halde öfkelenmişti; Klinger'e askeri rütbesiyle hitap etmemeye karar verdi. «Ernst, seninle ilk kez bu sabah karşılaştık. Nerede çalıştığımı sana söylemedim ama senin bunu bildiğinden eminim.»

«Brockert Enstitüsünde,» dedi Klinger hiç duraksamadan.

General Ernst Klinger, Pentagon'un en önemli birimi Silah Araştırma ve Güvenlik Bölümünde görevliydi. Bu bölümdeki yetkileri Ohio, Batı Virginia, Virginia, Maryland, Delaware, New Jersey, Pennsylvania, New York, Connecticut, Massachusets, Rhode Island, Vermont New Hampshire ve Maine'e kadar uzanıyordu. Bu on dört eyalette silah araştırmalarının yapıldığı deneme alanları, fabrikalar, tüm laboratuvarlarla bunlara bağlı elektronik sistemler onun sorumluluğu altındaydı. Yaratıcı Gelişme Kuruluşuna bağlı Connecticut'daki Brockert Enstitüsü de dahil olmak üzere birçok laboratuvar onun denetimi altındaydı. General, Brockert'te sorumlu bilim adamının adını bilmeseydi Salsbury çok şaşıracaktı.

«Orada ne tür bir araştırma yaptığımızdan haberin var mı?» diye sordu Salsbury.

«Ben güvenlikten sorumluyum araştırmadan değil,» dedi Klinger. «Yalnızca bilmem gereken şeyleri bilirim. Orada çalışanların geçmişleri, binaların planları ve çevrenin doğa yapısı gibi şeyleri bilirim. Senin ne yaptığını bilmek zorunda değilim.»

«Bunun bilinçaltına yönelik algılamayla bir ilgisi var ama.»

«Orada çalışan herkes gibi senin de yemin ettiğinden eminim.»

«Evet, ettim.»

«Ve şimdi de bu yeminini bozuyorsun.»

«Bunun farkındayım.»

«Peki, bunun cezasının da farkında mısın?»

«Evet. Ama asla böyle bir şey olmayacak.»

«Kendinden eminsin, değil mi?»

«Hem de sandığından çok,» dedi Salsbury.

«Benim Amerika Birleşik Devletleri'nin bir generali olmam ya da Leonard'ın sadık ve güvenilir bir vatandaş olması hiçbir şeyi değiştirmez. Sen bu yeminini bir kez bozdun artık. Bizim gibi

insanlarla konuştuğun için belki seni vatan hainliğinden içeri atmazlar ama on sekiz ay işten uzaklaştırabilirler.»

Salsbury, Dawson'a bir bakış attı.

Dawson öne doğru uzanarak generalin dizine hafifçe vurdu. «Bırak da Ogden konuşmasını tamamlasın.»

Klinger, «Bu bir tuzak olabilir,» dedi.

«Bir ne?»

«Bir tuzak.»

«Seni yakalamak için mi?» diye sordu Dawson.

«Olabilir.»

«Seni neden tuzağa düşürmeye çalışayım ki?» dedi Dawson. Böyle bir tavırdan incinmiş gibi bir hali vardı.

Buna rağmen Salsbury onun son otuz yıldır tuzak kurup yüzlerce kişiyi mahvetmiş olabileceğini düşünüyordu.

Böyle bir soruya verecek cevabı yokmuş gibi davranmasına karşın, Klinger'in de aynı şeyi düşündüğü belliydi.

«Ben böyle çalışmam,» dedi Dawson. «Sen beni herkesten iyi tanırsın. Tüm mesleğim ve tüm *hayatım* Hıristiyan ilkeleri doğrultusunda kurulmuştur.»

«Kimseyi vatan hainliği suçlamasını göze alabilecek kadar iyi tanımıyorum,» dedi general terslikle.

Bu saçma konuşmalardan iyice sıkılan Dawson, «Dostum,» dedi. «Biz birlikte çok para kazandık. Ama eğer Ogden'la işbirliği yapacak olursak bu kazandıklarımız devede kulak kalır. Bu işte hepimiz için sınırsız bir zenginlik sözkonusu.»

Klinger pek inanmamışcasına, «Bundan önce yaptığın tek şey danışmanlık için para ödemekti bana...» dedi.

«Yalnızca danışmanlık için değil senin sonsuz nüfuzun için de.»

«Danışmanlık için,» diye ısrar etti Klinger. «Eğer ben nüfuzumu satsaydım bile, ki satmadım, bunun vatan hainliğiyle uzaktan yakından bir ilgisi yok.»

Birbirlerine baktılar.

Salsbury kendini sanki odada değilmiş gibi ve onları binlerce mil uzaktan bir teleskopla izliyormuş gibi hissetti.

Klinger sesindeki az önceki öfkeden biraz arınarak, «Leonard, belki de ben seni tuzağa düşürüyorum, ne dersin?» dedi.

«Elbette.»

«Adamının söyleyeceklerini dinlemeyi kabul edebilir, onun söyleyeceği her şeyi dinleyerek sana ve ona karşı delil toplayabilirim.»

«Bize dilediğin her şeyi yapabilirsin.»

«Başınızı derde sokmanıza yardım edeceğim,» dedi Klinger. «Arkadaşım olduğun için seni uyarıyorum. Başına bir şey gelmesini istemem.»

Dawson arkasına yaslandı. «Sana bir önerimiz var ve senin işbirliğine gerek duyuyoruz. Onun için de bu tehlikeyi göze almak zorundayım, değil mi?»

«Bu senin bileceğin bir şey.»

Dawson gülümseyerek generale bakıp konyak kadehini kaldırdı.

Klinger de aynı şekilde ona karşılık verdi.

Burada neler olup bitiyor, diye aklından geçirdi Salsbury.

Dawson konyağını içtikten sonra birkaç dakikadan beri ilk kez Salsbury'e bakarak, «Başlayabilirsin, Ogden,» dedi.

Salsbury birden az önceki konuşmanın altında yatan gerçeği farketti. Dawson'un eski bir dostuna gerçekten tuzak kurması, bu toplantının banta kaydedilmesi mümkün değildi. Klinger, Dawson'u yalnızca uyarmak istemişti. Mahkemede ya da askeri heyetin önünde general, bu iki adama karşı delil toplamak için onlarla işbirliğine girmiş gibi yaptığını söyleyecek ve ona hiç kimse inanmasa bile özgürlüğünden ve rütbesinden özveride bulunmak zorunda kalmayacaktı.

Ogden ayağa kalkarak kadehini masanın üstüne bırakıp pencereye doğru gitti. Yüzünü odadakilere döndü. Konuşurken sakin sakin oturamayacak kadar tedirgindi. Aslında konuşamayacak kadar gergindi.

Dawson ve Klinger saldırı anını tetikte bekleyen iki düşman gibi gözlerini ondan ayırmıyorlardı. Siyah deri koltuklarda öylece oturmuşlar bekliyorlardı. Ortalarında yuvarlak ve küçük bir meşe masa vardı. Odadaki tek ışık yirmi adım ötedeki şöminenin yanı-

başındaki iki lambadan geliyordu. İki adam büyük bir sabırla onun konuşmasını bekliyordu.

Dawson ve Klinger'in üstünde etki zırhı var gibiydi: Dawson'unki zenginlik, Klinger'inki ise acımasızlık, zekâ ve deneyimdi.

Ne var ki, Salsbury'nin herhangi bir zırhı yoktu. Klinger gizli yeminlerle vatan hainliğinden söz edinceye dek de böylesi bir şeye gereksinim duyacağını hiç düşünmemişti. Buluşunun üçünün de tatmin edecek kadar zenginlik ve güç getireceğini düşünmüştü. Oysa şimdi, bu açgözlülüğünü doyurmanın sandığı kadar kolay olmayacağını anlamıştı. Eğer elinde herhangi bir savunma silahı bulunmuş olsaydı, bu onun zekâsı ve çabuk çalışan kafası olabilirdi. Ama zekâsı yalnızca bilimsel dalda uzmanlaştığından, gündelik olayları laboratuvardakiler kadar kolaylıkla çözemeyeceğini anlıyordu yavaş yavaş.

Dikkatli, kuşkucu ve gözlemci ol, diye hatırlattı kendine ikinci kez. Bunlar kadar saldırgan olanların yanında dikkatli olmak o kadar önemli bir zırh sayılmazdı ama elindeki tek şey de buydu.

Sonunda konuştu. «On yıldan bu yana Brockert Enstitüsünde bilinçaltıyla algılanan reklam konusunda yapılan tüm çalışmalar tümüyle Pentagon'un denetimi altında olmuştur. Bizler bu olayın teorik, teknik ve sosyolojik yanlarıyla ilgilenmedik, bu konuları içeren çalışmalar başka yerlerde yapıldı. Bizler yalnızca bilinçaltı algılamanın biyolojik yönüyle ilgilendik. Başlangıçta beyni doğrudan etkileyecek bir ilaç üstünde çalışmalarımızı geliştirdik. Bu ilaçla kişi soru sormadan kendisine verilen bilinçaltına yönelik talimatları yerine getirebilecek.» Güney California'daki başka bir laboratuvarda da bilim adamları bir bakteri ajanı üstünde çalışıyorlardı. Ama onlar yanlış yoldaydılar. Salsbury kendisi doğru yolda olduğundan onların yanlış yolda olduklarını biliyordu. «Şimdi, bulunmayan bir konuda ya da bir üründe değiştirilemez görüşleri bulunmayan kişileri etkilemek için bu bilinçaltı algılamalarını kullanabilir düzeye geldik. Ama ne var ki, Pentagon bu bilinçaltı algılama mesajlarını, çok sağlam ve inatla sadık kaldıkları görüşleri olan kişilerin bu tutumlarını değiştirmek için kullanmak ve bunda başarılı olmak istiyor.»

«Beynin denetimi,» dedi Klinger sıradan bir tavırla.

Dawson konyağından bir yudum içti.

«Eğer böylesi bir ilaç bulunabilirse tüm insanlık tarihi değişecektir,» dedi Salsbury. «Abartmıyorum. En azından bundan böyle alıştığımız türde bir savaş bir daha olmayacaktır. Düşmanlarımızın su depolarına bu ilacı vererek onların ilacı almalarını ve böylelikle tüm medyalarını, yani televizyonlarını, radyolarını, sinemalarını, gazetelerini ve dergilerini ele geçirerek bilinçaltına yönelik mesajlarla onların da bizler gibi düşünmelerini sağlayacağız. Zaman içinde düşmanlarımız müttefiklerimiz olup çıkacaklardır. Ve onların bu değişikliği isteyerek yaptıklarını düşünmelerine de izin vereceğiz.»

Kısa bir süre için derin bir sesslzlik oluştu.

Klinger bir puro daha yaktı. Sonra da, «Böylesi bir ilacı yerel konularda da kullanmamız gerekebilir,» dedi.

«Elbette,» diye karşılık verdi Salsbury.

«Belli bir zaman dilimi içinde ulusal birliği sağlayarak bu büyük ülkeyi bölmeye çalışan görüş ayrılıklarına ve karşı çıkmalara son vereceğiz,» dedi Dawson.

Ogden bakışlarını onlardan uzaklaştırarak camdan dışarı baktı. Gölün üzerine gece çökmüştü artık. Klinger'in işbirliği yapacağından artık emindi, önünde uzanan o inanılmaz geleceği görebiliyordu. Ve bu görüntüler onu o kadar çok heyecanlandırmıştı ki; bir süre konuşabileceğini sanmıyordu.

«Brockert'de araştırma müdürlerinden biri olduğunu biliyorum,» dedi Klinger. «Ama öyle yalnızca masa başında oturmadığın da anlaşılıyor.»

«Kendimi birçok çalışmaya adadığımı inkâr etmeyeceğim,» dedi Salsbury.

«Ve beyni tam bir denetim altına alan bir ilaç keşfettin, öyle mi?»

«Evet, üç ay önce,» dedi Salsbury kadehine bakarak.

«Bunu kimler biliyor?»

«Üçümüz.»

«Brockert'ten kimse bilmiyor mu?»

«Hiç kimse.»

«Söylediğin gibi kendini birçok çalışmaya adadığına göre mutlaka yanında bir yardımcın da vardır, öyle değil mi?»

«Yardımcım var ama öyle sandığın gibi akıllı biri değil,» dedi Salsbury. «Zaten bu yüzden onu seçtim ya. Altı yıldan beri yanımda.»

«O zamandan beri bu buluşun üstünde mi çalışıyordun?»

«Evet.»

«Günlük çalışma raporlarını değiştirdin mi? Her hafta sonu Washington'a gönderilen raporlardan söz ediyorum.»

«Yalnızca birkaç kez o raporların üstünde biraz oynadım. Geldiğim noktayı farkeder etmez de hemen çalışmamı durdurdum ve araştırmanın tüm yönünü değiştirdim.»

«Bu değişikliği yardımcın farketmedi mi?»

«O araştırmadan vazgeçtiğimi ve yenisine başlamak üzere olduğumu sandı. Sana söyledim, müthiş zeki biri değil.»

«Ogden bu ilacı henüz tamamlamadı, Ernst,» dedi Dawson. «Hâlâ uzun bir süre çalışması gerekiyor.»

«Ne kadar?» diye sordu general.

Salsbury başını pencereden çevirerek, «Bundan tam olarak emin değilim,» dedi. «Belki altı ay, belki de bir buçuk yıl.»

«Bu konudaki çalışmalarını Brockert'de sürdüremez,» dedi Dawson. «Bir buçuk yıl boyunca raporlarını değiştiremez. Bundan ötürü de, Brockert Enstitüsünden kırk dakika ötede Grenwich'deki evimde onun için tam teşkilatlı bir laboratuvar hazırlatıyorum.»

Klinger kaşlarını kaldırarak, «Laboratuvara dönüştürecek kadar büyük bir evin mi var yoksa?»

«Ogden'ın öyle çok fazla yere gereksinimi yok ki. Onun çalışacağı odayı bilgisayarlarla donatacağım. Hem de en pahalılarından. Ogden'ı yaklaşık iki milyon dolarla destekliyorum, Ernst. Bu da ona olan inancımın bir göstergesidir.»

«Senin evindeki laboratuvarda bu ilacı geliştireceğine, deneyeceğine ve kusursuz bir hale getireceğine gerçekten inanıyor musun?»

«İki milyon dolar öyle yabana atılır bir miktar değil,» dedi Dawson. «İlk araştırma için milyarlarca doların hükümet tarafından ödendiğini de unutma. Ben yalnızca işin son bölümünü destekliyorum.»

«Gizliliği nasıl sağlayacaksın?»

«Bilgisayar sisteminde binlerce yöntem vardır. Bilgisayar alma işlemini Futurex'in yan kuruluşlarından biri aracılığıyla yapacağız. Satış kayıtları olmayacak. Bu yüzden de kimse bize soru soramayacak,» dedi Dawson.

«Laboratuvar teknisyenlerine, asistanlara ve memurlara gereksinimin olacak...

«Hayır,» dedi Dawson. «Ogden'ın bir bilgisayarı olduktan ve bilgisayara daha önceki araştırmalarına ilişkin bilgileri yükledikten sonra her şeyi tek başına yapabilir bir düzeye gelecek. On yıl boyunca bir yığın ağır ve sıkıcı işle uğraştı ama artık bu tür işler geçmişte kaldı.»

«Eğer Brockert'ten ayrılacak olursa,» dedi Klinger. «Hakkında yoğun bir güvenlik araştırması yapılır. İşi neden bıraktığını öğrenmek isterler ve er geç amaçlarına ulaşırlar.»

Ondan sanki odada yokmuşcasına söz etmeleri Salsbury' nin canını sıkıyordu. Pencereden uzaklaşıp generale doğru iki adım atarak, «Brockert'deki işimi bırakmayacağım. Her zamanki gibi haftanın beş günü sabah dokuzdan dörde kadar çalışacağım. Orada olduğum süre içinde saçma sapan bir araştırma projesi üstünde büyük bir şevkle çalışmamı sürdüreceğim,» dedi.

«Leonard'ın senin için hazırlayacağı laboratuvarda ne zaman çalışabileceksin?»

«Akşamları,» dedi Salsbury. «Ve de hafta sonları. Ayrıca birikmiş tatil izinlerim de var. Bunların birçoğunu kullanacağım ama bir kısımını da önlem olsun diye önümüzdeki yıla bırakmayı düşünüyorum.»

Klinger ayağa kalkarak birkaç adım ötedeki bara gitti. Kadehini konyakla doldururken, «Tüm bu olaylarda benim hangi rolü üstlenmemi istiyorsunuz?» diye sordu.

Salsbury, «Leonard gereksinimim olan bilgisayar sistemini sağlayacak,» dedi. «Ama bana CDA için yaptığım tüm araştırmaların teyp bandını ya da araştırmalarım için kullandığım ana program bantlarını sağlayamıyor. Bunlar olmadıkça da Leonard'ın bilgisayarının bana hiçbir yararı olmaz. Elimde seksen ya da doksan teyp bandıyla beş yüz kadar bilgisayar çıkışı var. Bunları

nasıl Brockert'ten çıkarabilirim? Mümkün değil bu. Güvenlik işlemleri, binaya giriş çıkışlar o kadar sıkı bir denetim altında ki. Bunu yapmam ancak...»

«Anlıyorum,» dedi Klinger. Koltuğuna oturarak konyağını yudumlamaya başladı.

Dawson yerinde hafifçe kıpırdandı. «Ernst, Brockert'teki güvenlikten sorumlu olan sensin, bu sistemi en iyi bilen sensin. Oranın güvenlik sisteminde eksik olan bir şey varsa bunu ancak sen ortaya çıkarabilirsin ya da böyle bir şey yaratabilirsin.»

Klinger bir süre Salsbury'i inceledi. «En gizli bilgileri içeren yaklaşık yüz teyp bandıyla yine en önemli bilgileri içeren kâğıtları binadan çıkarmana yardımcı olacağım, öyle mi?»

Ogden yavaşça başını evet anlamında salladı.

«Yapabilir misin?» dedi Dawson.

«Mümkün.»

«Söyleyebileceğin tek şey bu mu?»

«Bu hiçbir şey söylememekten iyidir.»

«Ama bu yeterli değil, Ernst.»

«*Pekâlâ*,» dedi Klinger. «Yapabilirim. Bir yolunu bulabilirim.»

Dawson gülümseyerek, «Yapabileceğini biliyordum zaten,» dedi.

«Ama bir yolunu bulur ve bunları çıkarırken ya da çıkardıktan sonra yakalanırsam ne olacak? Hayatım söner. Daha önce vatan haini sözcüğünü kullandığımda bunu öylesine laf olsun diye ortaya atmamıştım.»

«Yakalanacağını hiç sanmıyorum,» dedi Dawson. «Ama bu bantları görmen gerekmiyor ki. Bu yalnızca Ogden'nin göze alabileceği bir risk olacaktır. Seni sadece güvenlik kurallarını çiğnediğin için suçlayabilirler.»

«Öyle bile olsa, beni zorla emekliliğe ayırırlar ve o zaman elime ne kadar az bir para geçer, bunu tahmin edebiliyor musun?»

Dawson generalin bu sözlerini hayretle dinledikten sonra başını iki yana salladı. «Ben sana bizlere milyonlar kazandıracak bir işte üçte bir ortaklık öneriyorum. Sen de kalkmış bana emeklilik maaşının sana yetmeyeceğinden dem vuruyorsun.»

Salsbury ter içinde kalmıştı. Klinger'e döndü. «Bize az önce bunu yapabileceğini söyledin. Ama bence burada sorulması gereken en önemli soru, yapacak mısın yoksa yapmayacak mısın?»

Klinger bir süre kadehe baktı, sonra da bakışlarını Salsbury'e çevirdi. «Önce sen ilacı tamamla. İlk olarak ne yapacağız?»

Dawson ayağa kalktı. «Önce Liechtenstein'da paravan bir şirket kuracağız.»

«Neden orada?»

Liechtenstein'da firma yetkilileri kuruluş listelerinde gerçek adlarını kullanmak zorunda değillerdi. Dawson Vaduz'da avukatlar tutabilir ve onları şirketin ortakları olarak gösterebilirdi. Üstelik yasalar avukatlardan müvekillerinin kimliklerini açıklamalarını da istemiyordu.

«Ayrıca,» dedi Dawson. «Sahte kimliklerle iş yapmamız ve seyahat etmemiz için üçümüze gerekli olan belgeler ve pasaportu sağlayabilirim. Vaduz'daki avukatlar müvekkillerinin gerçek kimliklerini açıklamak zorunda bırakılsalar bile bizlerin gerçek adları, hiçbir zaman öğrenemeyeceklerinden başımız asla derde girmeyecektir.»

Dawson'un önlemleri hiç de aşırı değildi. Kuracakları bu şirket çok kısa bir zamanda başarılı ve kârlı bir işe dönüşeceğinden, hükümetle iş dünyasındaki güçlü kişiler olayı merakla izlemeye başlayacak ve Vaduz'daki bu avukatların arkasında kimlerin olduğunu araştırmaya koyulacaklardı. Salsbury'nin ilacı ve özenle hazırlanmış bilinçaltına yönelik algılama programlarıyla bu üç adam yüzlerce farklı iş kurarak tüm *isteklerini* gerçekleştirebilecek ve rakipleri bile onların kârlarını arttırmasına yardım edecekti. Kazandıkları her doları yüzlerinin akıyla kazanmış ve yasadışı hiçbir şey yapmamış gibi görüneceklerdi. Ama yine de birçok kişi bu rekabette yasadışı bir şeyler olduğunu sezinleyecekti.

«Peki bu şirketi kurduktan sonra ne olacak?» dedi Klinger.

Para ve kuruluş düzenlemeleri Dawson'un yetkisindeydi. Vaaz veren bir papaz gibi coşkuyla anlatmaya başladı. «Şirket

Almanya ya da Fransa'da duvarla çevrili büyük bir arazi ve bina satın alacak. Burası görünüşte bir dinlenme yeri havasında olacak. Ama aslında paralı askerlerin barındırıldığı ve eğitildiği merkez görevini yapacak.»

«Paralı askerler mi?» dedi Klinger.

Dawson açıklamasını sürdürdü. Şirket, Asya ve Afrika'da savaşmış bir düzine kadar en iyi paralı askeri işe alacaktı. Bunlar şirket binasına getirilecekler ve burada kendilerine bir brifing verildikten sonra amirleriyle tanıştırılacaklardı. İlaç binanın içme suyuna karıştırılacaktı. Paralı askerler ilacı birkaç kez içtikten yirmi dört saat sonra bilinçaltına yönelik mesajlar almaya hazır olacaklardı. Böylece üç gün boyunca onlara dört saatlik bir film gösterilerek görevleri için gerekli bilgiler açıklanacaktı. Bu arada farkında olmadan algıladıkları bir şifre aracılığıyla kendilerine söyleneni asla soru sormadan yapabilecek düzeye geleceklerdi. Ve üç gün geçtikten sonra da bu on iki adam programlanmış robotlara dönüşeceklerdi.

Dış görünüşleri hiçbir şekilde değişmeyecekti. Her zamanki gibi görünüp yine aynı şekilde davranacaklardı. Bununla birlikte yalan söyleme, hırsızlık yapma ya da birini öldürme emirlerine şifre sözcükleri verilir verilmez hiç duraksamadan itaat edeceklerdi.

«Bu paralı askerler zaten profesyonel katillerdir,» dedi Klinger.

«Evet, doğru,» dedi Dawson. «Ama başarımız onların koşulsuz ve soru sormadan her şeye boyun eğmelerinde yatıyor. Paralı asker oldukları için hoşlarına gitmeyen herhangi bir emri ya da görevi kolayca geri çevirebilirler aslında. Ama bizim uygulayacağımız programdan sonra yalnızca kendilerine söylenileni yerine getireceklerdir.»

«Bunun başka yararları da var,» dedi Salsbury. Dawson'un kendini konuşmasına nasıl da kaptırdığının farkında değildi. «Her şeyden önce adama birini öldürmesini söyledikten sonra bu cinayeti onun hem bilinçaltından, hem de bilincinden kolaylıkla silebilirsin. Ne şirketi, ne de bizi asla suçlayabilir. Yalan makinesinden geçse bile hiçbir şey kanıtlanamaz.»

Klinger'in yüzü hafifçe aydınlandı. Salsbury'nin söylediklerinin önemini kavramıştı. «Hatırlamasını sağlamak için ipnoz ya da pentothal kullansalar bile mi?»

«Sodyum pentothal 'gerçek serumu' olarak gereğinden fazla önemseniyor,» dedi Salsbury. «Diğeri ise... Evet onu transa sokabilirler ve cinayet anını yeniden canlandırabilirler. Ama o hiçbir şey hatırlamayacaktır ki. Olayı kafasından silmesi kendisine söylendiği için artık bunu hatırlaması mümkün değildir.»

İkinci konyağını da bitirdikten sonra Klinger tekrar bara doğru yaklaştı. Bu kez konyağına biraz maden suyu ekledi.

Haklı, diye düşündü Salsbury. Ayık kafayla tüm bunları kavrayabilmek hiç de kolay değil.

Klinger, Dawson'a döndü. «Bu on iki 'robot'a istediğimiz şekli verdikten sonra ne olacak?»

Son üç ayı Salsbury'le birlikte generale nasıl yaklaşacakları konusunda ayrıntılarla geçirdiklerinden Dawson'un cevabı hazırdı. «Onlara istediğimiz her şeyi yapabiliriz. Aklına gelebilecek her şeyi. Ama ilk adım olarak ben şöyle düşündüm. Onları Kuveyt'teki tüm büyük kentlerin su depolarını ilaçlamak için kullanalım. Sonra da özellikle Arap zevkine göre düzenlenmiş medyayı kapsayan bilinçaltına yönelik reklam kampanyasını ülke çapında başlatır, bir ay içerisinde de Kuveyt hükümeti dahil herkesi avucumuzun içine alır ve isteklerimizi gerçekleştiririz.»

«*İlk adım olarak* tüm ülkeyi ele geçirmek mi?» diye sordu Klinger duyduklarına inanamayarak.

Dawson yine vaaz verircesine odayı arşınlamaya koyuldu. «Kuveyt'in nüfusu sekiz yüz binden daha az. Bu nüfusun büyük bir bölümü genellikle Hawalli ve başkentte yoğunlaşmış. Bir avuç zengin aileler içme sularını kamyonlarla büyük kentlerden getiriyorlar. Dahası hükümet üyeleri ve ülkenin önemli kişileri büyük kentlerde oturuyorlar. Kısaca ülkedeki herkesi denetim altına alabiliriz ve bu da bize Kuveyt'teki petrol rezervlerini ele geçirmemizi sağlar. Kuveyt'in dünya petrolünün yüzde yirmisine sahip olduğunu unutmayalım. Bunu gerçekleştirdikten sonra Kuveyt bizim operasyon üssümüz olur ve buradan Suudi Arabistan'ı, Irak'ı,

Yemen'i ve Ortadoğu'daki tüm petrol ülkelerini avucumuza alabiliriz.»

«OPEC kartelini perişan edebiliriz,» dedi Klinger düşünceli bir tavırla.

«Ya da güçlendirebiliriz,» dedi Dawson. «Ya da petrol stoklarının değerinde düzensiz değişimler yapabiliriz. Aslında tüm borsayı etkileyebiliriz. Ve her değişimi önceden bileceğimiz için de bundan kolayca yararlanabiliriz. Yarım düzine Ortadoğu ülkesinin denetimini bir yıl içinde elimize geçirerek Liechtenstein'daki şirket sayesinde bir buçuk milyar dolar kazanabiliriz.»

«Çılgınlık bu,» dedi Klinger.

Dawson kaşlarını çattı. «Çılgınlık mı?»

«İnanılması olanaksız şeyler tüm bunlar,» dedi general, az önceki sözünün Dawson'u tedirgin ettiğinin farkındaydı.

«Bir zamanlar uçaklar da insana olanaksız geliyordu,» dedi Salsbury. «Atom bombası Japonya'ya atıldıktan sonra bile insanlar bunu inanılmaz bulmuştu. Ve 1961 yılında Kennedy, Apollo Uzay Programını açıkladığında çok az Amerikalı bir astronotun çıkıp da uzayda yürüyebildiğine inanmıştı.»

Bakıştılar.

Odada öylesine derin bir sessizlik olmuştu ki, dışardaki rüzgârın uğultusu çok net bir şekilde duyuluyordu.

Dawson bir süre sonra, «Ernst,» dedi. «Bu bantları almamıza yardım edecek misin?»

Klinger uzunca bir süre Dawson'a baktıktan sonra bakışlarını Salsbury'e çevirdi. Ogden bir korku ya da sevinç ürpertisinin benliğini sardığını farketti.

«Yardım edeceğim.»

Ogden içini çekti.

«Şampanya?» dedi Dawson. «Konyaktan sonra biraz garip gelebilir ama ben hepimizin ve projemizin şerefine kadeh kaldırmak istiyorum.»

On beş dakika sonra garson buz gibi bir Fransız şampanyası getirdi, şişeyi açtı. Başarıları için kadeh kaldırmadan önce Klinger, Dawson'a gülümseyerek, «Peki, ya ben bu ilaçtan çok kork-

saydım? Ya önerinizi kabul etmeseydim ne olacaktı?» diye sordu.

«Seni çok iyi tanırım, Ernst,» dedi Dawson. «Belki de senin sandığından daha iyi. Böylesi bir öneriyi kabul etmeyeceğini duysaydım inan çok şaşırırdım.»

«Ama herhangi bir nedenden ötürü geri çevirdiğimi varsay. Seninle çalışmak istemeyeceğimi düşün bir an için.»

Dawson içkisini dilinin üstünde dolaştırdı, içtikten sonra konuştu.

«O zaman bu binadan canlı çıkamayacaktın, Ernst. Başına bir kaza gelecekti.»

«Ve bunu bir hafta öncesinden ayarlamıştın, değil mi?»

«Evet.»

«Beni düşkırıklığına uğratmayacağını biliyordum.»

«Buraya tabancayla mı geldin?» diye sordu Dawson.

«Otuz ikilik bir otomatikle, evet.»

«Belli olmuyor ama.»

«Belime bağlamıştım.»

«Çekip çıkarma alıştırmaları yaptın mı?»

«Beş saniyeden daha kısa bir süre içinde tabancayı elime alabiliyorum.»

Dawson onaylarcasına başını salladı. «Binadan çıkmak için de beni bir kalkan gibi kullanacaktın, öyle mi?»

«En azından deneyecektim.»

Gülüştüler. Her ikisi de kendinden alabildiğine hoşnuttu.

Tanrım, dedi kendi kendine Salsbury. Sinirli bir şekilde şampanyasını yudumladı.

Cuma, 19 Ağustos 1977

Paul ve Mark bağdaş kurmuş çimlerin üstünde oturuyorlardı. İkisi de bir heykel kadar hareketsizdi. Sabırlı biri olmayan Mark bile gözünü dahi kırpmaktan korkuyor gibiydi.

Doğa olağanüstü güzelliğiyle çevrelerini sarmıştı. Etraflarındaki yeşil, pembe ve turuncu yapraklı ağaçlar onları bir duvar gibi çevreliyordu. Sağ taraflarında dar bir vadiyle iki mil ötedeki Black River kasabasına uzanan yol vardı. Bu vahşi doğadaki tek uygarlık işareti Black River'ın üç mil ötesindeki Big Union fabrikasıydı. Ancak onların bulunduğu yerden bakıldığında fabrikadan çok, kuleleri ve büyük kapıları olan bir şatoya benziyordu. Masmavi gökyüzündeki küçük beyaz bulut demetleriyle kendilerini bir cennette düşlüyorlardı.

Gelgelelim Paul'le Mark bu manzarayla ilgilenmiyorlardı bile. Tüm dikkatlerini küçük kızıl bir sincabın üstünde yoğunlaştırmışlardı. Son beş günden beri sincabın bulması için çevreye küçük fıstık parçalarıyla elma dilimleri bırakıyorlardı. Sincapla dostluk kurup onu evcilleştirmekten başka bir şey düşündükleri yoktu. Her geçen gün sincap kendisi için bırakılan yiyeceklere bir adım daha yaklaşıyordu. Son derece dikkatli bir tavırla üç dört adım birden atarak yiyeceklere yaklaşıyor, sonra durup adamla çocuğu uzun uzun inceliyordu. Sonunda yiyeceklere iyice yaklaştığında küçük pençeleriyle yiyeceği kapıyor ve sırtını kamburlaştırarak yemeye başlıyordu.

Hayvan ilk dilimi bitirip ikincisine uzandığında Mark, «Bakışlarını üzerimizden bir an için bile ayırmıyor,» dedi.

Mark konuşmaya başlayınca sincap birden taş gibi kesilmişti. Başını öne uzatmış, iri kahverengi gözlerini onlara dikmişti.

Paul, eğer sincap bir gün öncesine oranla daha yürekli olmuş ve yiyeceklerin başında birkaç saniyeden daha fazla kalabilecek bir duruma gelebilmişse sessizliği bozup fısıltıyla konuşabileceklerini söylemişti.

«Lütfen korkma,» dedi Mark yavaşça. Sincabı evcilleştirebilirlerse babası hayvanı eve götürmelerine izin vermişti. «Lütfen kaçma.»

Onlara güvenmeye henüz hazır olmayan sincap elma dilimini düşürerek arkasını dönüp ormanın içine daldı ve bir akçaağaca tırmandı.

Mark ayağa fırladı. «Hay Allah! Biz sana bir kötülük yapma-

yacaktık. Seni aptal sincap seni!» Düşkırıklığı yüzünden okunuyordu.

«Sakin ol. Yarın nasılsa yine gelir,» dedi Paul. Ayağa kalkarak oturmaktan uyuşan kaslarını açmaya başladı.

«Bize *asla* güvenmeyecek.»

«Hayır, güvenecek. Ama zamanla.»

«Onu asla evcilleştiremeyeceğiz.»

«O da zamanla olacak,» dedi Paul. «Bir hafta içinde evcilleşmesi mümkün değil. Biraz sabırlı olmak zorundasın.»

«Bu konuda hiç de başarılı değilim.»

«Biliyorum. Ama öğreneceksin.»

«Zamanla mı?»

«Evet, aynen öyle,» dedi Paul. Yere çömelerek elma dilimleriyle küçük fıstık parçalarını toplayıp bir naylon torbaya koydu.

«Hey,» dedi Mark. «Buradan her gidişimizde yiyecekleri de beraberimizde götürdüğümüz için belki de bize çok kızıyordur.»

Paul güldü. «Belki de. Ama biz gittikten sonra çaktırmadan gelip yeme alışkanlığı kazanırsa, burada olduğumuz zaman yanımıza gelmesi için ortada hiçbir neden kalmaz ki.»

Kampa doğru yola koyulduklarında Paul bir kez daha çevresindeki doğa güzelliğine hayran kalmıştı. Ilık yaz rüzgârı hafif hafif esiyordu. Düğün çiçekleriyle beyaz papatyalar çevreyi kaplamıştı. Çimlerin, toprağın ve kır çiçeklerinin kokusu her tarafa yayılmıştı. Ağaçların yaprakları rüzgârda nazlı nazlı sallanıyordu. Tüm bu güzelliklere kuş sesleri de eşlik ediyordu.

Haftalık alışverişleri için kasaba inmenin zamanı gelmişti ama Paul buradan bir an için bile ayrılmak istemiyordu. Çağdaş dünyayla neredeyse tüm ilişkisini koparmış küçük Black River bile ormanın sessizliği ve güzelliğiyle kıyaslandığında uygarlık canavarı gibi geliyordu ona.

Ama elbette Black River kasabasında taze yumurtadan, sütten, tereyağından başka şeyler de vardı: Jenny oradaydı.

Kampa yaklaştıklarında Mark koşmaya başladı. Sarı kamp çadırının branda kapısını aralayarak içeri daldı. Az sonra da yine koşarak dışarı çıktı, ellerini ağzının iki yanına koyup, «Rya! Hey Rya!» diye bağırmaya başladı.

«Buradayım,» dedi kızkardeşi çadırın arkasından ortaya çıkararak. Paul bir an için gördüklerine inanamadı. Kızı yavru sincabı kollarının arasında tutuyordu. Sincap küçük bir parça elma yerken Rya da onun sırtını okşuyordu.

«Bunu nasıl becerdin?» dedi Paul.

«Çukulatayla.»

«Çukulata mı?»

Rya güldü. «Önce ben de sizin yöntemlerinizle hayvana yaklaşmaya çalıştım. Sonra da bir sincabın kendi başına kolayca fıstık ya da elma bulabileceği aklıma geldi. Ama çukulata bulunamazdı. Öyle değil mi? Çukulatanın kokusuna dayanamayacağını düşündüm ve denediğimde de haklı olduğumu gördüm. Çarşambadan beri onu besliyorum ama sizlere haber vermek için insan korkusunu iyice üzerinden atmasını bekledim.»

«Ama şimdi çukulata yemiyor.»

«Fazlası ona da zarar.»

Sincap başını kaldırarak şaşkınlıkla Paul'e baktı. Sonra da ön pençeleriyle elmanın yemeyi sürdürdü.

«Onu seviyor musun, Mark?» dedi Rya. Konuşurken gülümsemesi yüzünden silinmiş, hafifçe kaşlarını çatmıştı.

Paul oğlunun gözlerinin dolu dolu olduğunu görünce kızının neden kaşlarını çattığını anladı. Mark kendi sincabını istiyordu ve babasının evde iki hayvanın dolaşmasına izin vermeyeceğini de biliyordu. Alt dudağını büzdü ama ağlamamaya karar verdiği yüzünden anlaşılıyordu.

Rya hemencecik kendini toparladı. Gülümseyerek, «Eee Mark? Ondan hoşlandın mı? Eğer aksini söyleyecek olursan çok bozulurum doğrusu. Onu senin için evcilleştirmeye çok uğraştım.»

Oh, küçük meleğim, diye düşündü Paul.

Mark gözyaşlarını tutmamaya çalışarak, «Benim için mi?»

«Elbette.»

«Yani onu bana vereceğini mi söylüyorsun?»

Rya şaşırmıştı. «Başka kime verebilirim ki?»

«Oysa ben senin olduğunu sanmıştım.»

«Ben neden bir sincap beslemek isteyeyim? Sincaplar oğlan

çocuklar içindir, kızlar için değil.» Rya hayvanı yere bıraktı ve yanına çömeldi. Cebinden bir parça şeker çıkararak, «Hadi gel,» dedi. «Onunla gerçekten dost olmak istiyorsan onu çukulata ve şekerle beslemek zorundasın.»

Sincap Mark'ın elindeki şekeri alarak keyifle yedi. Mark da hayvanın tüylerini ve uzun kuyruğunu okşarken zevkten havaya uçacak gibiydi. Hayvan şekeri bitirdikten sonra önce Mark'ı, sonrada Rya'yı kokladı ve günlük yiyeceğinin bu kadar olduğunu anlayarak onlardan uzaklaşıp ağaçların arasında kayboldu.

«Hey!» Mark hayvanın kendisinden daha hızlı koştuğunu farkedinceye kadar arkasından koştu.

«Merak etme,» dedi Rya. «Biz ona çukulata ve şeker verdiğimiz sürece nasılsa yarın da öbür gün de buraya gelecektir, boşuna üzülme.»

«Onu evcilleştirebilirsek,» dedi Mark. «Onu önümüzdeki hafta kasabaya indiğimizde yanıma alabilir miyim?»

«Bakarız,» dedi Paul. Sonra da saatine baktı. «Bugünü kasabada geçireceksek acele etsek iyi olacak.»

Arabayı sonbaharın sonunda ve kışın başlangıcında avcıların kullandığı bölüme park etmişti.

«Arabaya son binen aptaldır,» diye bağırdı Mark ve ağaçların arasından hızla konuşmaya başladı.

Rya, Paul'ün yanında yürüyordu.

«Çok iyi bir şey yaptın,» dedi Paul.

Rya babasının ne demek istediğini anlamamış gibi davrandı. «Sincabı Mark'a vermekle mi? Bence bu çok eğlenceliydi.»

«Ama sen onu Mark'a vermeyi pek düşünmüyordun, değil mi?»

«Elbette düşünüyordum. Başka kime verecektim ki?»

«Kendine saklayabilirdin,» dedi Paul. «Ama Mark'ın sincabı olması için nasıl da deliye döndüğünü görünce hayvanı kendine saklamaktan vazgeçtin, öyle değil mi?»

Rya yüzünü buruşturdu. «Sen beni azize falan mı sanıyorsun yoksa? Eğer o sincabı gerçekten isteseydim onu asla Mark'a vermezdim.»

«Hiç de iyi yalan söyleyemiyorsun.»

«Ah şu babalar!» Utandığını babasının görmemesi için koşarak uzaklaştı. Bir yandan da Mark'a sesleniyordu.

«Ah şu çocuklar!» dedi Paul yüksek sesle. Ama sesinde hiç de bıkkınlık yoktu, yalnızca sevgi doluydu.

Annie'nin ölümünden beri çocuklarına daha fazla zaman ayırmaya başlamıştı. Karısı hayatta olsaydı çocuklarla o daha fazla ilgilenecek ve Paul de karısı aracılığıyla çocuklarıyla iletişim kuracaktı. Çocuklarının farklı kişilikleri ve yetenekleri olduğunu görmüştü Paul. Rya, Mark'a oranla hayat, insanlar ve oyunun kuralları hakkında her zaman daha fazlar şeyler öğrenmek merakındaydı. Meraklı, sabırlı ve araştırıcı bir kişiliği olan Rya hayattan entelektüel bir düzeyde hoşlanmaktan yanaydı. Cinsel, duygusal ve kafaca yoğun tutkunun deneyimler sonucu elde edilebileceğini daha bu küçük yaşında öğrenmişti Rya. Öte yandan Mark, Rya'ya oranla hayatı daha yüzeysel anlamasına karşılık hiç de öyle aşırı şefkat bekleyen bir çocuk değildi. Neşeli, gülmeye her an hazır ve inanılmaz derecede iyimser yapısıyla hayattan büyük zevk alacağı açıkça ortadaydı. Paul tüm bunların farkındaydı. Ölüm kendilerini ayırıncaya dek çocuklarının kendisine büyük bir mutluluk vereceğini ve onlardan gurur duyacağını çok iyi biliyordu.

Sanki önünde görünmez bir barikat varmışcasına birden durdu ve bedeninin hafifçe titrediğini farketti.

Ölümle ilgili düşüncesine kendisi de çok şaşırmıştı. Annie'yi kaybettiğinde bir süre tüm değerlerini yitirdiğini sanmıştı. Karısının ölümü acı gerçekleri görmesine neden olmuştu. Son üç buçuk yıldan beri de kafasının içindeki küçük bir ses ona sürekli olarak ölüme hazırlıklı olmasını söyleyip duruyordu. Ne var ki, o güne dek bu ses sürekli olarak bilinçaltındaydı, ancak az önce ilk kez ölüm düşüncesi bilinçaltından bilinç düzeyine çıkmıştı. Bu düşüncesinin somutlaşması onu ürkütmüştü. Tüm bedeninin ürperdiğini hissetti.

Çalıların arasında bir hayvan geçti.

Birden bu orman ona çok karanlık, vahşi ve ürkütücü geldi.

Saçmalıyorum, diye düşündü. Ben bir falcı değilim ki.

Bununla birlikte bir an önce Mark ve Rya'ya yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

O sabah 11.15'te doktor Walter Troutman ameliyathanedeki büyük ceviz masada oturuyordu. İki rozbifli sandviç, portakal, muz, elma, pudding ve birkaç fincan buzlu çaydan oluşan öğle yemeğini yerken bir yandan da tıp dergilerini karıştırıyordu.

Black River kasabasının tek doktoru olduğundan bölgedeki insanlara karşı iki önemli sorumluluğu olduğunu düşünüyordu. Birincisi, fabrikadaki herhangi bir karışıklık ya da herhangi bir salgın hastalık sırasında yemek yemek için asla zaman bulamayacağını ve açlıktan karnı zil çalarak görevini tam olarak yerine getiremeyeceğini biliyordu. Bunun için de hiçbir zaman aç kalmamalıydı. İkincisi ise, hastalarını en çağdaş yöntemlerle tedavi etmek istediğinden, tıptaki her gelişmeyi yakından izlemek zorunda olduğunun bilincindeydi. Bundan dolayı da son çıkan dergileri mutlaka okuması gerektiğine inanıyordu.

Aşırı şişman hastalarını muayene ederken Doktor Troutman her zamanki esprisini yapmaktan kaçınmazdı. «Ben mi şişmanım?» diye şaşkınlıkla sorar ve, «Bunlar yağ değil. Herhangi bir karışıklık sırasında bana güç verecek enerji depoları,» diye eklerdi.

Aslında Doktor Troutman hayatı boyunca iyi ve bol yemekten hoşlanan biri olmuştu. Otuz yaşına geldiğinde ise psikoterapiye gitmekten ve perhiz yapmaktan vazgeçmişti. Aynı yıl da Black River kasabasına gelmişti. O güne kadar hiç yerleşik doktorları olmayan kasabalılar onun zayıf, şişman, beyaz, siyah ya da sarı benizli olmasına hiç aldırmamışlardı. Artık onların da bir doktoru olduğundan bu ayrıntıları bir kenara atarak sevinçten havaya uçmuşlardı. O günden bu yana geçen yirmi yıl boyunca Doctor Troutman midesini çukulatalar, pastalar ve günde beş öğün yemekle doldurmuş ve hiç kimsenin kendisi kadar hayattan zevk aldığına inanmamaya başlamıştı.

Masanın üstünde geri kalan yiyeceklere büyük bir iştahla baktıktan sonra tam ikinci rozbifli sandviçini ısırmak üzereyken telefon çaldı. Önce açmamayı düşündü. Ama sonra günün ve

gecenin her saatinde evlere giden bir doktor olarak açmasının iyi olacağını düşündü. Eğer herhangi bir hastanın yardımına gereksinimi varsa yemeği bile bir kenara atabilirdi. Ahizeyi kaldırdı. «Alo?»

«Dr. Troutman?»

«Evet, benim.»

Hattın diğer ucundaki ses soğuk ve sertti. «Ben anahtarım, Dr. Troutman.»

«Ben de kilit,» dedi Troutman hiç duraksamadan.

«Orada yalnız mısınız?»

«Evet.»

«Hemşireniz Bayan MacDonald nerede?»

«Bilmem. Herhalde evindedir.»

«Oraya ne zaman gelecek?»

«Bürolar açılmadan yarım saat önce burada olur.»

«Bürolar bir buçukta açılıyor, öyle mi?»

«Evet, doğru,» dedi Troutman.

«Birden önce beklediğiniz biri var mı?»

«Hayır, yok.»

Yabancı kısa bir süre konuşmadı.

Troutman masasındaki saatin tıkırtılarını dinledi. Keten peçetenin üstündeki yiyeceklere baktı, sonra da sandviçin içindeki rozbif dilimini alarak yavaşça ısırdı.

Hattın diğer ucundaki adam nasıl bir yaklaşım uygulayacağına karar verdikten sonra, «Size bir dizi çok önemli soru soracağım, doktor,» dedi. «Ve siz de bu sorulara elinizden geldiğince tam karşılıklar vereceksiniz.»

«Tabii vereceğim.»

«Black River'da son günlerde herhangi bir salgınla karşılaştınız mı?»

«Evet.»

«Ne tür bir salgındı bu?»

«Gece nöbetleri gibi bir şeydi.»

«Bununla ne demek istediğinizi açıklayın, doktor.»

«Şiddetli titremeler, soğuk terler, kusma olayı olmayan mide bulantıları ve sonucunda da uykusuzluk.»

«İlk hastalık belirtileri size ne zaman bildirildi?»

«Bu ayın onunda, çarşamba günü. Tam dokuz gün önce.»

«Hastalarınızdan herhangi biri kâbus gördüğünden söz etti mi?»

«Tüm hastalarım da karabasanla uyandıklarından söz ettiler.»

«Ne tür bir karabasan olduğunu hatırlıyorlar mı?»

«Hayır. Hiçbiri hatırlamadı.»

«Onlara ne tür bir tedavi uyguladınız?»

«İlk birkaç hastama fazla etkili olmayan bir iki ilaç vermiştim. Ama çarşamba akşamı aynı belirtiler bende de olduğundan ve perşembe günü birçok kişi aynı şeylerden şikâyet ettiğinden fazla ağır olmayan antibiyotik vermeye başladım.»

«Tabii, bunun da bir yararı olmadı, öyle değil mi?»

«Evet, olmadı.»

«Hastalarınıza başka bir doktora gitmelerini önerdiniz mi?»

«Hayır. Zaten en yakındaki doktor buradan altmış mil ötede ve üstelik adam seksen yaşında. Ama eyalet sağlık yetkilileriyle görüşüp bir araştırma yapmalarını önerdim.»

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu. «Bu salgın, gripten biraz daha ciddi olduğu için mi yetkililere başvurdunuz?»

«Çok ağır bir grip değildi ama belirtilerinin alışılmışın dışında olduğu da kesindi,» dedi Troutman. «Ateş yoktu. Bezler şişmemişti. Ama buna karşın yirmi dört saat içinde tüm kasabayla fabrikaya da sıçramıştı. Herkes aynı şeyden şikâyet ediyordu. Ben de bunun bir tür zehirlenme olabileceğini düşünmeye başladım.»

«Zehirlenme mi?»

«Evet. Ya bir yiyecekten ya da sudan.»

«Sağlık yetkilileriyle ne zaman konuştunuz?»

«Ayın on ikisi cuma günü, akşamüstü.»

«Birini yolladılar mı?»

«Pazartesinden önce yollayamadılar.»

«Salgın hâlâ sürüyor mu?»

«Hayır,» dedi Troutman. «Kasabadaki herkes cumartesi akşamı gece nöbetleri, soğuk terlemeler ve mide bulantıları çek-

ti. Ama pazar akşamı *kimsenin* bir şeyi yoktu. Bu her neyse geldiği gibi birden yok olup gitti.»

«Ama yine de eyalet sağlık yetkilileri araştırma yaptılar değil mi?»

Büyük bir sabırsızlıkla masadaki yiyeceklere bakan Troutman sandalyesinde kıpırdandı. «Ah, evet. Gezginci doktorlardan biri olan Dr. Evans geldi ve pazartesiyle salı günü kasabalılarla konuşup bir dizi test yaptı.»

«Test mi? Yiyeceklerle suyu mu inceledi yani?»

«Evet. Kan ve idrar testleri de yaptı ayrıca.»

«Su örneği de aldı mı?»

«Evet. En azından yirmi tane büyük ve küçük şişe doldurdu.»

«Raporunu tamamladı mı?»

Troutman yiyeceklere bakarak yutkunduktan sonra konuştu. «Evet. Beni dün gece arayarak testlerin sonucunu bildirdi.»

«Sanırım hiçbir şey bulamadı, öyle mi?»

«Evet doğru. Tüm testler olumsuz, hiçbir şey çıkmamış.»

«Peki, bu konuda ne düşünüyor?» diye sordu hattın diğer ucundaki. Sesinde belirsiz bir endişe vardı.

Bu, Troutman'ı tedirgin etti. Anahtarın endişelenmemesi gerekiyordu oysa. Anahtar, tüm soruların cevaplarını bilmeliydi. «Bir tür psikolojik bir rahatsızlık geçirdiğimize inanıyor.»

«İsteri salgını gibi bir şey mi?»

«Evet. Öyle.»

«Peki, herhangi bir şey önerdi mi?»

«Bildiğim kadarıyla hayır.»

«Araştırması bitti mi?»

«Bana bittiğini söyledi.»

Yabancı hafifçe içini çekti. «Doktor, bana daha önce kasabadakilerle fabrikadaki herkesin bu gece nöbetlerini geçirdiğini söylediniz. Bu gerçekten öyle mi, yoksa bir genelleme mi yapmıştınız?»

«Yoo, gerçekten de öyle. Yalnızca bir iki kişinin dışında. Sekiz yaşından küçük yirmi çocukla iki yetişkin bu hastalığa yakalanmadı. Yetişkinler de Sam Edison'la kızı Jenny.»

«O dükkânın sahibi Edison mu?»
«Evet.»
«Hiç gece nöbeti geçirmediler mi?»
«Geçirmediler.»
«Onlar da kasabadaki herkes gibi aynı suyu içiyor, değil mi?»
«Evet.»
«Pekâlâ. Fabrikanın arkasındaki ormanda çalışan kereste işçileri, ya onlar? Onlar bundan etkilendiler mi?»
«Evet. Dr. Evans da bunu öğrenmek istemişti.» dedi Troutman. «İşçilerle konuştu.»
«Daha fazla sorum yok Dr. Troutman,» dedi yabancı. «Ama sizden bir şey yapmanızı isteyeceğim. Telefonu kapatır kapatmaz bu konuşmayı belleğinizden tümüyle sileceksiniz. Anlaşıldı mı?»
«Evet. Anladım.»
«Aramızda geçen tüm konuşmayı unutacaksınız. Bu olayı hem bilincinizden, hem de bilinçaltınızdan silmeniz gerekiyor. Hatırlamak için aşırı çaba harcasanız bile asla hatırlamayacaksınız. Anlaşıldı mı?»
Troutman sıkıntıyla başını salladı. «Evet.»
«Telefonu kapattığınızda yalnızca telefonun çaldığını ve yanlış düştüğünü hatırlayacaksınız. Bu da tamam mı?»
«Yanlış numara. Evet. Tamam.»
«Çok güzel. Şimdi telefonu kapatın, doktor.»
Troutman telefonu kapatırken belirsiz bir öfkeyle neden insanların numarayı çevirirken biraz daha dikkatli olamadıklarını düşünüyordu. İnsanlar bu dikkatsizlikleri yüzünden bir yerlerini kötü bir şekilde kesebilir, hatta yangın bile çıkarabilirlerdi. Yüzlerce böylesi vakaya rastlamıştı. Hatta binlerce! İşte yine dikkatsizlikleri yüzünden doktorun telefonunu kısa bir süre için bile olsa meşgul etmişlerdi. Bu arada ölüm döşeğinde bir hasta için onu aramadıkları ne malumdu?
Başını hayretle iki yana sallayarak insanların bu dikkatsizliğinin nedenini anlamaya çalıştı.
Sonra da rozbifli sandviçine uzanarak büyük bir parça ısırdı.

Saat 11.45'de Paul Annendale dükkânın hemen üstündeki evin ikinci katındaki Sam'in çalışma odasına girdi. «Edison, kızını yemeğe çıkarmak istiyorum.»

Sam kitaplığın hemen önünde durmuş, kalın bir kitabın sayfalarını çeviriyordu. «Otur,» dedi başını kaldırmadan. «Edison az sonra seninle ilgilenecek.»

Edison'un çalışma odasındaki iki deri koltukla yanlarındaki küçük masalar pencereye bakıyordu. Koltukların hemen yanında iki büyük yer lambası vardı. Masanın üstündeki pipodan tütün kokusu yayılıyordu ortaya. Oda çok büyük olmamakla birlikte zeminden tavana kadar rafla dolu iki duvarda binlerce kitabın yanısıra yüzlerce de psikoloji dergileri vardı.

Paul yere oturarak ayaklarını masaya uzattı.

Sam'in elindeki kitabın ne olduğunu bilmiyordu ama raflardaki kitapların yüzde doksanının felsefi ve politik içerikli kitaplar olduğunu çok iyi bilirdi. Sam'in Hitler ve Nazizimle otuz iki yıldan beri çok yakından ilgilendiğini biliyordu.

1945 yılının nisanında Sam, Amerikan Haberalma Örgütünün bir elemanı olarak ilk müttefik birliklerinin hemen arkasından Berlin'e gitmişti. Kentin ne hale geldiğini görünce çok şaşırmıştı. Savaşın son günlerinde çılgın Hitler, Almanya'nın yabancıların denetimine girmemesi için tüm ülkenin bir yığıntı haline gelmesi gerektiğini halkına açıklamıştı. Almanların birçoğu bu emre uyup evlerini yıkarken, diğerleri buna karşı çıkmıştı. Sam sokaklarda gördüğü Almanların yalnızca savaştan ötürü perişan olmadıklarını, bunda tüm ulusu etkileyen o çılgın adamın da büyük payı olduğunu anlamıştı.

8 Mayıs 1945'de Nazi ölüm kamplarına ilişkin bilgi toplamak üzere haberalma birliğiyle birlikte o bölgelere yollanmıştı. Soykırımının tüm gerçekleri olanca çıplaklığıyla ortaya çıkarıldığında, milyonlarca kadın, erkek ve çocuğun gaz odalarına gönderildiği ve yine binlercesinin arkalarından vurulup çukurlara gömüldüğü anlaşıldığında, bir kasaba delikanlısı olan Sam Edison tanık olduğu olayların insanın beynini durduracak kadar dehşet ve korku dolu olduğunu görmüştü. Bir zamanların akılcı, iyi kalpli insanları nasıl olmuştu da kendilerini bir delinin çılgın düşlerine kaptırmış

ve tüm denetimi bu deliyle ona inanan bir avuç çılgının eline verebilmişlerdi? SS katillerini korumak için neden dünyanın en profesyonel ordusu yardım elini uzatmak durumunda kalmıştı? Toplama kamplarına ve gaz odalarına milyonlarca insan giderken neden yalnızca bir avuç insan buna karşı çıkmıştı? Böylesine bir gücü elde eden Hitler, kitle psikolojisi hakkında ne biliyordu ki? Yerle bir edilmiş Alman kentleriyle ölüm kamplarından elde edilen bilgiler insanı bu tür soruları sormaya zorluyordu ama ne çare ki, bu soruların yanıtları yoktu.

Edison, Amerika'ya geri gönderilmiş ve Ekim 1945'te terhis olmuştu. Evine döner dönmez de Hitler, Naziler ve savaşla ilgili tüm kitapları satın almaya başlamıştı. Eline geçirdiği her şeyi okumuştu. Açıklamalar, teoriler ve tartışmalara karşılık aradığı yanıtı bir türlü bulamayınca da araştırma alanını geliştirmiş, totaliter yönetim, ordu ve savaş stratejileri, savaş yöntemleri, Alman tarihi, Alman felsefesi, bağnazlık, ırkçılık, paronoya, kitle psikolojisi, güdüsel eşitleme ve düşünceyi denetlemeye ilişkin tüm kitapları okumaya başlamıştı. Hitler'in marazi ve ürkütücü konulara ilişkin yoğun merakının nereden kaynaklandığını tam olarak ortaya çıkaramamakla birlikte, Alman halkının tüm bu olaylardan müthiş korktuklarını görmüştü.

Sam son birkaç dakikadan beri sayfalarını çevirdiği kitabı birden kapatarak yerine koydu. «Lanet olsun, mutlaka bir başka yerde olmalı.»

Paul, «Ne arıyorsun?» dedi.

Sam başını hafifçe yana eğerek ciltlerin üstündeki başlıkları okumayı sürdürdü. «Kasabada araştırmalarını sürdüren bir toplumbilimcimiz var. Onun yazdığı bazı kitapların burada olduğunu biliyorum ama bulamıyorum nedense.»

«Toplumbilimci mi dedin? Ne tür bir araştırma yapıyormuş?»

«Tam olarak bilemiyorum. Bu sabah erkenden dükkâna geldi. Düzinelerce soru sordu. Kendisinin toplumbilimci olduğunu ve Washington'dan geldiğini söyledi, Black River'da bir araştırma yapacağını da sözlerine ekledi. Pauline Vicker'in pansiyonunda bir oda kiralamış ve burada üç hafta kadar kalacakmış. Ona göre Black River çok özel bir yermiş.»

«Ne yönden?»

«Her şeyden önce, sanayi kasabaları yok olurken buranın böylesi bir değişime uğramadığını söyledi. Coğrafî açıdan terkedilmiş bir bölge olduğumuz için televizyonun toplumsal davranış kalıplarımızdaki etkilerini incelemek kolay olacakmış. Onun toplumsal araştırmalarında çok iyi bir hammadde olduğumuza ilişkin neredeyse altı tane çok akılcı neden ileri sürdü ama kanıtlamaya çalıştığı her neyse bunu tam olarak açıklayamadığından eminim.» Raftan bir başka kitap alarak içindekiler bölümüne bir göz attıktan sonra kitabı tekrar aldığı yere koydu.

«Adını biliyor musun?»

«Kendini Albert Deighton diye tanıştırdı,» dedi Sam. «Bu isim bende herhangi bir çağrışım yapmadı. Ama yüzü hiç de yabancı gelmedi. Sakin bir görünüşü, ince dudakları, geniş bir alnı ve teleskop kadar kalın camlı gözlükleri vardı. Bu gözlükleriyle gözleri sanki yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. Kitaplarda ya da dergilerde bu yüzü defalarca gördüğümden adım gibi eminim. Yazılarını da okudum.» İçini çekerek kitaplıktan uzaklaşıp Paul içeri girdiğinden beri ilk kez ona baktı. Parmaklarını beyaz sakalında gezdirdi. «Bütün günü burada kitaplara bakarak geçirebilirim ama benden aşağı inip tezgâhın başına geçmemi istediğini biliyorum. Böylelikle sen de kızımı Ultman'ın yerine yemeğe götürebileceksin.»

Paul güldü. «Jenny bana artık kasabada kimsenin hastalanmadığını söyledi. Bu yüzden de Ultman'da başımıza gelebilecek en kötü şey yemek zehirlenmesinden öte bir şey olmayacaktır.»

«Çocuklar ne olacak?»

«Mark öğleden sonra Bob Thorp'un oğluyla birlikte olacakmış. Onu yemeğe çağırmışlar ve Mark'ın tüm bir gün Emma'yı hayranlıkla izleyeceğinden eminim.»

«Onu çok beğeniyor, değil mi?»

«Ona âşık olduğunu sanıyor ama bize henüz bir şey söylemedi.»

Sam'in gergin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. «Peki ya Rya?»

«Emma onu da çağırdı. Ama Sam, senin için bir sakıncası yoksa burada senin yanında kalmasını yeğlerim.»

«Sakıncası mı? Saçmalama.»

Paul koltuğundan kalkarken, «Yemekten sonra neden onu da burada çalıştırmıyorsun? Buraya gelip Deighton'un adını buluncaya dek kitapları karıştırabilir, değil mi?»

«Onun gibi şirin bir kız için ne kadar da sıkıcı bir iş olur bu.»

«Rya sıkılmaz,» dedi Paul. «Böyle bir şey onun yapısında yoktur. Ayrıca kitaplardan da çok hoşlandığı için sana yardım etmekten zevk duyacaktır.»

Sam duraksadı, sonra omuzlarını silkerek, «Evet, belki de ondan yardım isteyebilirim,» dedi. «Deighton'un yazdıklarını okuduktan sonra onun hangi konuyla ilgilendiğini ve burada ne aradığını öğreneceğim. Benim ne kadar meraklı biri olduğumu bilirsin. Şapkamın içine bir arı girse bile onun türünü öğrenmeden edemem.»

Ultman'ın yeri kasaba meydanının tam güneybatısında ve iri meşe ağaçlarının hemen yanıbaşındaydı. Lokantanın camları eski model bir tren gibi alüminyum ve camdan yapılmıştı. İçerdeki özel bölmelerin tümü de pencere yanındaydı. Her masada peçetelik ve lokantanın girişine konmuş müzik kutusundaki plakların bir listesi vardı.

Ogden Salsbury lokantanın kuzey tarafında köşedeki bölmede oturuyordu. İkinci fincan kahvesini içerken bir yandan da diğerlerini izliyordu.

Saat 13.50'ydi ve lokantadaki yoğun yemek telaşı hemen hemen bitmiş gibiydi. Lokanta fazla kalabalık değildi. Kapının yanındaki bölmede yaşlı bir çift haftalık dergilerini okurken bir yandan da kızarmış patatesle rozbif yiyerek politikadan konuşuyorlardı. Polis şefi Bob Thorp bar tezgâhının başında oturmuş, kır saçlı garson Bess'le şakalaşıyordu. Uçtaki bölmelerin birinde Jenny Edison otuz yaşlarında yakışıklı bir adamla birlikteydi. Salsbury adamı tanımıyordu ama onun fabrikada çalışan biri olabileceğini düşündü.

Lokantadaki diğer beş müşterinin dışında Salsbury'i en çok Jenny ilgilendiriyordu. Birkaç saat önce Dr. Troutman'la konuşurken ne Jenny'nin, ne de babasının bu gece nöbetlerinde yakalandığını öğrenmişti. Birkaç çocuğun da bu nöbetlere yakalanmaması onu nedense hiç tedirgin etmiyordu. Bilinçaltına yönelik etkilerin birçoğu dil ve okuma yeteneğiyle ilgili olduğundan bazı çocukların bundan etkilenmemeleri doğaldı. Ama Sam ve Jenny yetişkin olduklarına göre onların bu olaydan etkilenmeden kurtulmaları şaşırtıcıydı.

Belki de onlar hiçbir ilaçtan etkilenmezlerdi. Eğer bu doğruysa, onlar kasabanın suyundan içmedikleri gibi yemek pişirirken de kasaba suyunu kullanmamışlardı. Marjinal olarak bu doğru olabilir, diye geçirdi aklından. Yalnızca marjinal. Bununla birlikte bazı yiyecekler Black River'a yollanmadan önce Bangor'daki depoda ilaçlanmışlardı. Salsbury, tüm basın yayın organlarında onların bu kadar şanslı olabileceklerine bir türlü inanamıyordu.

İkinci bir olasılık da sözkonusu olabilirdi. Edison'lar muhtemelen ilacı almış olabilirlerdi ama Black River'ın bilinçaltına yönelik programlar çok dikkatli bir şekilde uygulanmasına karşın, Edison'lar nedense bu ilacın etkisi altına girmemiş olabilirlerdi.

Salsbury bu açıklamaların hiçbirinin doğru olmadığından neredeyse emindi ve gerçeğin çok daha teknik bir nedenden kaynaklandığını hissediyordu. Çok yararlı ilaçlar bile etkili olamıyordu. Kendilerine ilaç verilen insanların çok azı bu ilaçlara cevap vermeyebilirdi. Bunun nedeni de insanların farklı metabolizmalara sahip olmalarından ve bilinmeyen etkenlerden kaynaklanmaktaydı. Nedeni her ne olursa olsun, Jenny ve Sam Edison bu ilacı suyla ya da yiyecekle almalarına karşın, belki de tepki göstermeye hazırlıklı olmadıklarından etkilenmemiş olabilirlerdi.

Belli bir zaman sonra bu ikisine de bir dizi test uygulamaya karar verdi. Bu testlerin sonucunda neden ilaca tepki göstermediklerini anlamayı umuyordu. Ama bu uygulamayı o kadar uzağa da atamayacağını biliyordu. Üç hafta içerisinde Black River'daki diğer insanlardaki ilacın ve bilinçaltına yönelik reklamların etkilerini incelemesi gerekmekteydi.

Salsbury diğer müşterilerinden çok Jenny'le ilgilenmesine karşın, dikkatinin büyük bir bölümünü de lokantanın iki genç ve güzel garson kızından ayıramıyordu. Kızlardan biri koyu renk gözleri olan bir sarışındı. Kızın yirmi beş yaşlarında olabileceğini düşündü. Baştan çıkarıcı bir gülümsemesi vardı. Tam yatak odasına uygun genizden bir sesle konuşuyordu. Salsbury'e göre kızın her hareketi cinsel çekicilik taşıyor, sanki yatağa götürülmesi için açık bir davetiye çıkarıyor gibiydi.

Daha da önemlisi bu garson kız ona yirmi yedi yıl önce boşandığı karısı Miriam'ı hatırlatıyordu. Kızın da Miriam gibi iri göğüsleri ve düzgün bacakları vardı. Yine onun gibi genizden gelen bir sesle konuşuyordu. Kalçalarını sallaya sallaya yürüyüşü Salsbury'nin soluğunu kesmişti.

Kıza sahip olmak istedi.

Ama öte yandan Miriam'la birlikte beş yıllık evliliklerinin düşkırıklıklarını, öfkesini ve bıkkınlığını anımsattığı için de kıza sahip olamazdı. Bu kız ona, uzun zamandan beri bastırmaya çalıştığı şehvetini, Miriam'a olan nefretini ortaya çıkarmıştı. Elbette yalnızca Miriam'dan nefret etmiyordu, bu tüm kadınlar için de geçerliydi. Eyleme geçecek olursa garson kız ona karısını hatırlattığından yine iktidarsızlık sorunuyla karşılaşacağını düşünüyordu.

Garson kız hesabı getirdiğinde o başdöndürücü gülümsemesiyle gülmüş ve bu da Salsbury'nin aşağılık kompleksini hortlatmıştı. «Ben anahtarım,» dedi.

Artık dayanamamış ve büyük bir tehlikeyi göze almıştı. Edison'ların ve bir avuç çocuğun dışında ilaçtan herkesin etkilendiğini Dr. Troutman'la yaptığı telefon görüşmesinden öğrendiği için özgüvenini yeniden kazanmaya başlamış gibiydi. Üç haftalık bir gözlem ve insanlarla yaptığı konuşmalardan sonra hiçbir tehlikenin sözkonusu olmadığını düşünmeye başlamıştı. Öte yandan garsonla alçak sesle konuşacak olursa çevredekilerin kendilerini duymayacağından da emindi. Kapının yanındaki bölmede oturan yaşlı çift lokantada Salsbury'e en yakın olan kişilerdi. Ayrıca tehlikeli olsun olmasın Salsbury bu kadınla konuşmaktan kendini alamıyordu. Duyguları yoğunlanmış ve tutkularının esiri olmuştu artık.

«Ben de kilidim,» dedi garson kız.
«Sesini yükseltme.»
«Peki, efendim.»
«Senin adın ne?»
«Alice.»
«Kaç yaşındasın?»
«Yirmi altı.»
«Çok güzelsin.»
Kız karşılık vermedi.
«Bana gülümse, Alice.»
Gülümsedi. Hiç şaşırmış gibi bir hali yoktu. İri, koyu renk gözlerinde bile transa geçtiğine ilişkin en küçük bir ipucu bile yoktu. Bununla birlikte kesinlikle söz dinler bir hali vardı.
«Çok güzel bir vücudun var,» dedi Salsbury.
«Teşekkür ederim.»
«Seksten hoşlanır mısın?»
«Evet.»
«Çok mu hoşlanırsın?»
«Evet. Çok hoşlanırım.»
«Bir erkekle yatağa girdiğinde erkeğin sana her şeyi yapmasına izin verir misin?»
«Hayır. Yalnızca...»
«Seni arkadan yapmasına izin vermezsin, öyle mi?»
Kızardı. «Evet, bundan hiç hoşlanmam.»
«Ama ben istersem sana bunu yaptırabilirim.»
Kız ona baktı.
«Yaptıramam mı?»
«Yaptırırsınız.»
«Eğer istersem sana şuracıkta bu masanın üstünde sahip olabilirim.»
«Evet.»
«Eğer sana arkadan yapmak istersem bunu yapabilirim.»
Bu fikirden hoşlanmamakla birlikte, «İstediğiniz bu mu?» dedi.
«Eğer istersem bunu yapabilirim, sen de bana karşı çıkmazsın.»

«Evet.»

Gülümseme sırası Salsbury'e gelmişti. Çevresine bakındı. Kimse onlara bakmadığı gibi konuşmaları da duyulmamıştı. «Evli misin, Alice?»

«Hayır. Boşandım.»

«Neden?»

«Hiçbir işte tutunamıyordu.»

«Peki yatakta nasıldı, iyi miydi?»

«Pek iyi sayılmazdı.»

Şimdi Miriam'a düşündüğünden daha çok benziyordu.

Aradan geçen onca yıla karşın Miriam'ın evi terketmeden önce söylediklerini hâlâ hatırlıyordu. *Yatakta kötü değil, Ogden berbatsın. Ve öğrenmek için de parmağını bile kıpırdatmıyorsun. Gereksinmelerimi karşılayabilecek kadar paran olsaydı iktidarsızlığına dayanabilirdim. Evlenme önerini kabul ettiğimde çok para kazanabileceğini düşünmüştüm. Yüce Tanrım, Harvard'da sınıfının en iyi öğrencilerinden biriydin! Doktoranı verdikten sonra herkes seninle çalışabilmek için az mı uğraşmıştı? Eğer birazcık hırslı biri olabilseydin bugün dünyanın parasını kazanabilirdin. Bunun farkında mısın, Ogden? Araştırmalarında da yataktaki gibi beceriksiz olduğunu düşünüyorum. Sen hiçbir yere gelemezsin ama ben gelirim. Ben bu kıskaçtan kendimi kurtarmaya kesin kararlıyım.* Gerçek bir orospu gibi davranmıştı, Miriam. Karısını düşünürken tüm bedeni titremeye ve terlemeye başlamıştı.

Alice hâlâ gülümsüyordu.

«Bırak gülümsemeyi,» dedi yavaşça Salsbury. «Hoşuma gitmiyor.»

Alice söyleneni yaptı.

«Ben kimim, Alice?»

«Siz anahtarsınız.»

«Peki ya sen?»

«Kilit.»

«Şimdi seni açtığıma göre, sana söyleyeceğim her şeyi aynen yapacaksın, değil mi?»

«Evet.»

Cüzdanından üç tane birer dolar çıkarıp hesabın üstüne koydu. «Şimdi de seni deneyeceğim, Alice. Ne kadar uysal olduğunu göreceğim.»

Garson kız sabırla bekledi.

«Bu masadan ayrıldıktan sonra,» dedi Salsbury. «Hesabı ve parayı alarak kasaya gideceksin. Hesabı paradan düştükten sonra da gerisini bahşiş olarak alacaksın. Anlaşıldı mı?»

«Evet.»

«Sonra da mutfağa gideceksin. Orada kimse var mı?»

«Hayır. Randy bankaya gitti.»

«Randy Ultman mı?»

«Evet.»

«Bu güzel, işte,» dedi Salsbury. «Mutfağa gittiğinde aşçıbaşının kullandığı o büyük et bıçağını alacaksın. Mutfakta böyle bir bıçak var değil mi?»

«Oh, evet. Hem de birkaç tane.»

«Onlardan birini alarak kendini bıçaklayacaksın. Sol elini boydan boya keseceksin.»

Alice gözünü bile kırpmamıştı.

«Anlaşıldı mı, Alice?»

«Evet. Anladım.»

«Bu masadan uzaklaştığında aramızda geçen tüm konuşmaları unutacaksın. Tamam mı?»

«Evet.»

«Bıçakla elini kestiğinde de bunun bir kaza olduğunu düşüneceksin. Kötü bir kaza. Öyle değil mi, Alice?»

«Elbette. Bir kaza.»

«Hadi öyleyse, git.»

Arkasını dönüp uzaklaşırken kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde iki yana sallanıyordu.

Kasaya yaklaşıp hesabı basarken Salsbury masasından kalkarak kapıya doğru gitti.

Alice bahşişi cebine koydu, kasayı kapattı ve mutfağa doğru gitti.

Lokantanın kapısındaki gazete kutusuna bir çeyrek attı Salsbury.

Bob Thorp yüksek sesle gülmeye başlamıştı, Bess adındaki garson kadın da bir genç kız gibi kıkırdıyordu.

Salsbury, *Black River* gazetesini koltuğunun altına sıkıştırdıktan sonra kapıyı açtı. Dışarı çıkarken, *hadi kaltak, hadi işini bitir,* diye geçirdi içinden. Kalbi hızla çarpıyor ve başı hafifçe dönüyordu.

Alice bağırmaya başladı.

Salsbury sırıtarak kapıyı arkasından çekti, basamaklardan indi ve lokantada olanların farkında değilmişcesine Main Caddesine doğru yürüdü.

Hava güneşli ve sıcaktı. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

Salsbury hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Paul, Bob Thorp'un yanından geçerek mutfağa gitti.

Genç garson kız mutfakta ayakta duruyordu. Sol eli kanlar içindeydi. Sağ elinde ise büyük bir et bıçağı vardı. Mavi giysisi kan içinde kalmıştı. Formika masadan yere kan damlıyordu. Avazı çıktığı kadar bağırıyor, titriyor ve ağlıyordu.

Paul kapının eşiğinde taş gibi duran Bob Thorp'a döndü. «Doktor Troutman'ı çağır,» dedi.

Thorp koşarak oradan uzaklaştı.

Paul kadının sağ elini tutarak, «Bıçağı elinden çıkaralım önce,» dedi. «Kolunu serbest bırakmaya çalış. Canın acımayacak.»

Alice başını kaldırarak Paul'e baktı. Esmer yüzü bembeyaz kesilmişti. Şok geçirdiği her halinden belli oluyordu. Bir insandan çok hayvan gibi bağırmasını sürdürüyordu. Paul'ün kendisiyle konuştuğunun farkında bile değildi.

Paul bıçağın sapını dikkatle tuttu.

Yanıbaşında duran Jenny, «Aman Tanrım,» diye haykırdı.

«Kızı tutuver,» dedi Paul ona. «Bıçağı tutmasına izin verme.»

Jenny, Alice'in sağ elini yakaladı. «Bayılacağım galiba.»

Paul bu hissettiklerinden ötürü onu suçlayamazdı. Küçücük lokantanın mutfağında Alice'in haykırışları kulakları sağır edecek gibiydi. Bıçağın görüntüsü çok ürkütücüydü. Mutfakta yağ ve yemek kokularına karışmış taze kan kokusu gerçekten de mide

bulandırıcıydı. «Bayılmayacaksın, Jenny, sen güçlü bir kadınsın,» dedi.

Jenny alt dudağını ısırarak başını salladı.

Paul sanki böylesine acil bir olayı bekliyor ve buna hazırlıklıymışçasına duvara asılı bezlerden birini alarak yırttı ve bezi Alice'in bileğine sardı. Bıçak hâlâ kızın bileğindeydi. Sol eliyle bıçağın sapını tuttu ve Jenny'e, «Bana yardım et,» dedi.

Alice elini Jenny'den kurtarır kurtarmaz bıçağı bileğinden çıkarmaya çalıştı.

Paul garson kızın yaralı elini aşağı doğru bastırırken ani bir hareketle bıçağı çekti. Kızın düşmesini önlemek için de beline sarıldı. Kızın bacakları titremeye başlamıştı.

Alice'i yere yatırırken, Jenny, «Çok acı çekiyor olmalı,» dedi.

Bu sözcükler kızın korkusunu arttırmış gibiydi. Bağırmayı keserek ağlamaya başladı.

«Bunu nasıl becerdiğini anlayamıyorum,» dedi Paul. «Bıçağı eline inanılmaz bir güçle saplamış olmalı.»

Bir yandan ağlarken bir yandan da korkudan titreyen garson kız, «Kazaydı,» dedi. Yutkundu ve başını iki yana sallayarak, «Korkunç bir... kazaydı,» diye ekledi.

On Dört Ay Önce
Perşembe, 10 Haziran 1976

Kan içindeki ceset otopsi masasının üstündeydi.

«Kim bu?» dedi Klinger.

«Leonard'ın yanında çalışanlardan biri,» diye karşılık verdi Salsbury.

Üç adamın bulunduğu oda, yalnızca otopsi masasının üstündeki iki lambayla aydınlanıyordu. Odanın içinde TV ekranlarından ve bilgisayarlardan geçilmiyordu.

Masanın üstündeki ceset gerçek bir bedenden çok, korku filmlerindeki ürkütücü sahneleri hatırlatıyordu.

Dawson sıkıntılı bir sesle, «Adı Brian Kingman'dı,» dedi. «Personel bölümünde çalışıyordu.»

«Ne zamandan beri yanında çalışıyordu?» diye sordu Klinger.

«Beş yıldan beri.»

«Evli miydi?»

Dawson başını hayır anlamında salladı.

«Ailesi var mı?»

«Büyükbabasıyla büyükannesi ölmüş. Tek çocuk. Annesi doğumda ölmüş ve babası da geçen yıl bir trafik kazasında öldü.»

«Teyzeleri amcaları falan?»

«Kimsesi yok.»

«Kız arkadaşı?»

«Ciddi bir ilişkisi yok,» dedi Dawson. «Zaten bu yüzden de onu seçtik ya. Ortadan yok olduğunda kimse onu aramak için en küçük bir çaba harcamayacaktı. Öyle de oldu.»

Klinger birkaç saniye düşündü. Sonra da, «Deneyden öldüğünü mü düşünüyorsun?» diye sordu.

«Bunun da bir olasılık olduğunu düşünüyoruz,» dedi Ogden.

Klinger'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. «Haklısınız.»

Generalin ses tonu Salsbury'i öfkelendirmişti. «Leonard'la ben sözkonusu olduğumuzda olasılıklara hayatımızda yer vermediğimizi umarım biliyorsundur.»

«Elbette biliyorum,» dedi Klinger.

«Öyleyse Kingman'ın ölümünden ben sorumluymuşum gibi davranmayı bırak. Bu hepimizin ortak suçu.»

General kaşlarını çattı. «Ogden, beni yanlış anladın. Leonard'la senin herhangi bir şeyden ötürü suçlanmanızdan yana değilim. Burada yatan şu adam bozuk bir makineden başka bir şey değil. Her an yeni bir makine alabiliriz. Ogden, aşırı duyarlı davranıyorsun.»

«Zavallı çocuk,» dedi Dawson üzgün bir şekilde cesede bakarak. «Bana hiçbir zararı dokunmamıştı ki.»

«Dokundu,» dedi general. Cesede düşünceli bir şekilde bak-

tı. «Leonard, bu evde yedi tane hizmetkârın var. Onların Kingman'ın burada olduğundan haberleri var mı?»

«Hiç sanmıyorum. Onu gizlice içeri almıştık.»

On üç aydan beri Greenwich'deki evin bu kanadı diğer yirmi odadan tamamiyle tecrit edilmişti. Bu kanada yeni bir giriş yapılmış ve tüm kilitler değiştirilmişti. Hizmetkârlara yeni bir deney yapılacağı, bunun hiçbir tehlikesi olmadığı ve Futurex'in bir yan kuruluşu tarafından bu deneyin sürdürüleceği söylenmişti. Ayrıca herhangi bir iş casusluğunu önlemek için operasyona ait dosyalarla bulguların güvenlik önlemi amacıyla kesinlikle gizli tutulması gerektiği de bildirilmişti.

«Evdekiler neler olup bittiğini merak etmiyor mu?» dedi Klinger.

«Hayır,» diye karşılık verdi Dawson. «Bu bölüm artık onlar için güncelliğini yitirdi.»

«Öyleyse Kingman'ı herhangi bir tehlike sözkonusu olmadan bu arazide bir yere gömebiliriz.» Salsbury'e baktı. «Ne oldu? Nasıl öldü?»

Salsbury otopsi masasının başındaki beyaz ve yüksek tabureye oturup cesede bakarak konuştu. «İlk kez şubat ayının başlarında Kingman'ı buraya getirdik. Futurex için çok önemli olan iş başvurularını ilgilendiren sosyolojik bir araştırmaya yardımcı olacağını sanmıştı Kingman. Kırk saatlik bir konuşma sırasında onunla ilgili öğrenmek istediğim her şeyi öğrendim. Daha sonra da şubatın sonlarına doğru, aramızda geçen konuşmayı bir kez daha gözden geçirerek, ona bir dizi bilinçaltına yönelik talimat verdiğimde onun kişiliğinde değiştirmek istediğim beş özelliği saptadım.»

Salsbury üç basit sonuçla iki karmaşık sonucu seçmişti. Kingman'ın çukulatalı pasta, çukulatalı dondurma gibi tüm çukulatalı ürünler için deli olduğunu artık öğrenmişti. Ve ilk çukulata parçasıyla birlikte onun hastalanmasını istiyordu. Asla karnabahar yemeyen biri olan Kingman'ın bundan hoşlanmasını istiyordu Salsbury. Kingman köpeklerden çılgınca korkardı. Salsbury bunu da değiştirmeye karar vermişti. En önemlisi de bir ateist olan Kingman bunu beş yıl boyunca patronu Dawson'dan sakla-

mayı başarmıştı. Ayrıca zenciler konusunda da çok önyargılıydı. Onu Tanrı ve zenci sevgisiyle doldurmak çukulatadan nefret etmesini sağlamaktan çok daha zor olacaktı.

Nisan ayının ikinci haftasında Salsbury, bilinçaltına yönelik programı tamamlamıştı.

Kingman nisanın on beşinde Greenwich'deki eve bir kez daha getirilmiş ve yine ikinci bir araştırmaya yardımcı olması istenmişti. Kingman farkına bile varmadan kendisine bilinçaltına yönelik program uygulanmış ve ilaç verilmişti. Salsbury onu çok yakından incelemeye almış ve üç günde bir de birçok test yapmıştı. Kingman'da herhangi bir zehirlenme belirtisi, doku bozulması, kanda herhangi bir bozukluk ya da dikkati çekebilecek psikolojik bir dengesizlik olmadığı gibi, ilacın yan etkileri olabilecek herhangi bir belirti de görülmemişti.

Bu üç günün sonunda, 19 Nisan'da Kingman hâlâ sağlıklı ve eskisi gibiydi. Araştırmanın görüntüyle ilgili bölümünde yer almıştı daha sonra da. Bir öğleden sonra kendisine iki film gösterilmiş ve her filmin sonunda gördükleriyle ilgili yüz soru sorulmuştu. Yanıtlarında önemli bir şey yoktu. Ama Salsbury her şeyi bir yere yazma alışkanlığı olduğundan laboratuvardaki tüm kâğıt parçacıklarına Kingman'ın yanıtlarını yazmıştı. Bu araştırmanın aslında bir tek amacı vardı: Kingman filmleri izlerken onun bu beş davranış özelliğini değiştirmeyi amaçlayan üç saatlik bilinçaltına yönelik programları farkına varmadan algılamasıydı.

Ertesi günkü olaylar, Salsbury'nin ilacıyla bilinçaltına yönelik programlarının ne denli etkileyici olduğunu kanıtlamıştı. Kahvaltıda Kingman çukulatalı bir kek yemeyi denemiş fakat kekten bir parça ısırdıktan hemen sonra özür dileyerek sofradan kalkıp en yakındaki banyoya giderek kusmuştu. Öğle yemeğinde ise kendisine domuz pirzolasıyla tereyağlı karnabahar verilmişti. O öğleden sonra da Dawson onu çevrede dolaştırmaya çıkarmış ve Kingman on beş dakika boyunca bekçi köpeklerini okşayıp sevmişti. Akşam yemeğinden sonra da Dawson'la Salsbury bu ayrımcı politikayı tartışırlarken Kingman sanki doğuştan bir liberalmişcesine eşitlikten söz etmeye koyulmuştu. Ve en sonunda

da yatak odasındaki iki video kamerayı farketmeden yatağının ayakucunda diz çökmüş ve gece duasını okumuştu.

Salsbury şimdi cesedin yanında durmuş, neşeli bir şekilde gülümsüyordu. Dawson, Klinger'e döndü. «Keşke sen de burada olup her şeyi gözünle görebilseydin, Ernst!» dedi. «Çok etkileyiciydi. Ogden gerçek bir ateisti yine gerçek Tanrı sevgisiyle dolu birine dönüştürdü. Ve her şey *bir tek gün* içinde olup bitti.»

Salsbury huzursuzdu. Yerinde tedirginlikle kıpırdandı. Dawson'un söylediklerini duymazlıktan gelerek generalin tam alnının ortasına doğru bakarak konuştu. «Kingman buradan yirmi bir Nisan'da ayrıldı. Ben de hiç zaman yitirmeden deneğin beynini tam bir denetim altına alabilecek bilinçaltına yönelik program üzerindeki çalışmalarıma başladım. Çalışmalarımı beş Haziran'da tamamladım. Kingman'ı iki gün önce, yani ayın sekizinde bir kez daha buraya getirdik.»

«Kuşkulanmadı mı?» dedi Klinger. «Ya da bu yolculuklardan herhangi bir tedirginlik filan duymadı mı?»

«Tam tersine,» dedi Dawson. «Olayı tam olarak anlamamakla birlikte kendisini böylesine özel bir proje için kullandığımdan çok hoşnuttu. Bunu benim ona olan inancıma bağlıyor ve bundan da gurur duyuyordu. Ayrıca Ogden'in çalışmalarına yardımcı olursa tahmin ettiğinden daha da kısa bir süre içinde terfi edebileceğini düşünüyordu. Davranışlarında garip hiçbir şey yoktu. Her şey son derece olağandı.»

Ayakta durmaktan yorulan general kendisine en yakın bilgisayar masasına giderek oturdu. Otopsi masasının üstündeki lambalardan uzakta kaldığı için kolayca seçilemiyordu. Bilgisayarın ekranındaki yeşil ışık sağ omzuyla sağ profilini hafifçe aydınlatmaktaydı. Akvaryumdaki bir balığa benziyordu. «Pekâlâ. Programı ayın beşinde tamamladın. Kingman ayın sekizinde buraya bir kez daha geldi ve sen de yine ilaç verdin ve...»

«Hayır,» dedi Salsbury. «İlaç bir kez verildikten sonra bir kez daha yüksek dozda vermeye hiç gerek yok. Kingman geldiğinde ona bilinçaltına yönelik programlar vermeye başladım. O akşam iki film gösterdim. Aynı gece kâbuslar gördü. Terleyerek, ürpere-

rek, titreyerek, başı dönerek ve midesi bulanarak uyandı. Soluk almada güçlük çekiyordu. Yatağın kenarına da kustu.»

«Ateşi var mıydı?» diye sordu Klinger.

«Hayır.»

«İlaca gecikmeli bir tepki göstermiş olabilir mi, sence?»

«Mümkün,» dedi Salsbury. Ama böyle düşünmediği açıkça belli oluyordu. Tabureden kalktı, odanın karanlık bir köşesindeki masasına gitti ve bilgisayardan çıkmış bir kâğıdı alarak geri döndü. «Bu sabah saat birle üç arasında kaydedilen Kingman'ın uyku raporları. Yani en önemli bölümü içeren rapor.» Kâğıdı Dawson'a uzattı. «Dün, Kingman'a iki film daha göstermiştim. Ve böylelikle programımız tamamlanmış oluyordu. Dün gece de yatağında öldü.»

General, Dawson'la Salsbury'nin yanına giderek otopsi masasının ışığının altında raporu okumaya başladılar.

ÖZET
TEDAVİ UYGULAMA PROGRAMI:
KAYIT TARİHİ: 10/6/76
RAPOR TARİHİ: 10/6/76

ŞAAT	DAKİKA	ŞANİYE	BİLGİ
0100	00	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0100	01	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0100	02	00	EEG--UYKUNUN 4. EVRESİ
0100	03	00	EEG--UYKUNUN 4. EVRESİ
0100	04	00	EEG--UYKUNUN 4. EVRESİ

«Kingman'ı uykudayken birçok aygıta mı bağladın?» diye sordu Klinger.

«Evet,» dedi Salsbury. «Aslında ilk günler bunu yapmamı gerektiren bir neden yoktu. Ama onu çok yakından izlemem gereken an geldiğinde Kingman artık bu aygıtlara alışmış ve tüm bu tellere bağlı uyumayı da öğrenmişti.»

General raporu göstererek, «Burada yazılanları tam olarak anladığımı söyleyemeyeceğim,» dedi.

«Ben de,» diye araya girdi Dawson.

Salsbury gülümsemesini bastırdı. Aylarca önce bu iki dolandırıcıya karşı en iyi savunma yönteminin, tek bir konu üzerinde uzmanlaşması olacağına karar vermişti. Bu uzmanlığını onlara sergilemek için eline geçen her fırsatı değerlendiriyor ve araştırmalarla tamamlandıktan sonra ortaya çıkabilecek beklenmeyen herhangi bir olay karşısında bu iki adam ondan kurtulmaya çalışacak olurlarsa onların elleri kolları bağlı olacağını vurgulamaktan bir an bile geri kalmıyordu.

Rapordaki ilk birkaç satırı işaret ederek, «Uykunun dördüncü evresi en derin olanıdır,» dedi. «Gecenin erken saatlerinde ortaya çıkar. Kingman gece yarısı yattı ve biri yirmi geçe uykuya daldı. Sizlerin de gördüğü gibi, yirmi iki dakika sonra dördüncü evreye geçti.

«Bu niye bu kadar önemli?» diye sordu Dawson.

«Dördüncü evre diğerlerine oranla bir koma görünümündedir,» dedi Salsbury. «EEG yani elektroansefalografi saniyedeki düzensiz ve geniş dalgalanmaları gösterir. Uykunun bu bölümünde bedenin herhangi bir bölümünde hareket olmaz. Bu evrede bilinç tamamen komaya girmiş gibidir ve tüm duyarlı algılama kapıları kapanmıştır artık. Bu arada bilinçaltı beynin en duyarlı ve algılamaya açık bölümü olmuştur. Bilinçaltının hiçbir zaman uyumadığını sakın aklınızdan çıkarmayın. Ama duyumsal bilgiler sözkonusu olmadığı için de bilinçaltı kendi kendine oyalanmanın dışında uykunun dördüncü evresinde hiçbir şey yapamaz. Kingman'ın bilinçaltı artık üzerinde bazı değişiklikler yapılabilecek bir düzeye gelmişti.»

«Dün ve bir önceki gün ona anahtar-kilit programının tohumlarını ekmiştin, değil mi?» dedi Klinger.

«Evet,» diye karşılık verdi Salsbury. «Sayfanın sonuna bir göz atın.»

0100	06	00	EEG--UYKUNUN 4. EVRESİ
0100	09	00	EEG--UYKUNUN 4. EVRESİ
0100	10	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0100	11	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM

«Tüm gece boyunca,» dedi Salsbury. «Hepimiz uykunun bu evrelerine girip çıkarız. Hemen hemen hiçbir fark olmadan tüm insanlar bu evrelerde belli bir süre geçirdikten sonra bir diğerine geçerler. Bununla birlikte onun durumunda, Kingman sanki yatak odasında bir gürültü duymuşcasına en derin uykudan en hafifine geçmişti.»

«Bir gürültü var mıydı?» dedi Dawson.

«Hayır.»

«Bu REM dediğin de ne?» diye sordu Klinger.

«Gözdeki hızlı hareketler (rapid eye movement) anlamına gelip gözkapaklarının altında oluşur ve bu da Kingman'ın birinci evrede büyük bir olasılıkla bir düş gördüğünün kanıtıdır.»

«Düş mü?» dedi Dawson. «Ne tür bir düş?»

«Bunu açıklamak olası değil.»

General çenesini ovuşturdu. «Ama bu düşün anahtar-kilit programı çerçevesinde bilinçaltında oluştuğunu söylemiştin.»

«Evet.»

«Ve bu düş, bilinçaltına yönelik algılamaya ilişkin de olabilir, değil mi?»

«Evet. Bundan daha akılcı bir açıklama da olamaz zaten. Anahtar-kilit programına ilişkin herhangi bir şey onu çok etkilemiş, bu yüzden de bir düş görmüş olabilir.»

«Bir karabasan mı?»

«Hayır, o noktada bu yalnızca bir düştü. Ama ondan sonraki iki saat boyunca uykusunda gerçek bir düzensizlik sözkonusu oldu.»

0100	**12**	**00**	**EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ/REM**
0100	**13**	**00**	**EEG-ALFA DALGALARI**
0100	**14**	**00**	**EEG-ALFA DALGALARI**

«Alfa dalgaları Kingman'ın burada iki dakikalık bir süre için uyandığı anlamına geliyor,» dedi Salsbury. «Ama bu tam uyanıklılık değil. Gözleri büyük bir olasılıkla kapalıydı. Uykunun birinci yani en hafif evresindeydi.»

«Gördüğü düş onu uyandırdı,» dedi Klinger.

«Muhtemelen.»

0100	15	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0100	16	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ
0100	17	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ
0100	18	00	EEG--UYKUNUN 2. EVRESİ
0100	19	00	EEG--UYKUNUN 2. EVRESİ
0100	20	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0100	21	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0100	22	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0100	23	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0100	24	00	EEG--UYKUNUN 4. EVRESİ
0100	25	00	EEG--UYKUNUN 4. EVRESİ
0100	26	00	EEG--UYKUNUN 4. EVRESİ
0100	27	00	EEG--UYKUNUN 4. EVRESİ
0100	28	00	EEG--UYKUNUN 4. EVRESİ
0100	29	00	EEG--UYKUNUN 4. EVRESİ
0100	30	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM

«Derin uykuya ilk daldığında,» dedi Salsbury. «Sekiz dakika sürmüştü. Bu kezse yalnızca altı dakika sürdü. Bu da zaten ilginç bir örneğin başlangıcıydı.»

0100	31	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0100	32	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0100	33	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0100	34	00	EEG-ALFA DALGALARI
0100	35	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0100	36	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0100	37	00	EEG--UYKUNUN 2. EVRESİ
0100	38	00	EEG--UYKUNUN 2. EVRESİ
0100	39	00	EEG--UYKUNUN 2. EVRESİ
0100	40	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0100	41	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0100	42	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0100	43	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0100	44	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ

0100	45	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0100	46	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0100	47	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0100	48	00	EEG--UYKUNUN 4. EVRESİ
0100	49	00	EEG--UYKUNUN 4. EVRESİ
0100	50	00	EEG--UYKUNUN 4. EVRESİ
0100	51	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM

«Zamanın üç dakikalık bölümünde yalnızca derin uykuya dalmış,» dedi Klinger. «Geçişler hızlanmış.»

«Peki ama niçin? Ernst'in anladığı görülüyor ama doğrusunu isterseniz ben tüm bunları anladığımı söyleyemem,» dedi Dawson.

«Derin uykudayken onun bilinçaltına bir şeyler oluyordu,» dedi Salsbury. «Bu, onu öylesine tedirgin etmişti ki, hemen uykunun dördüncü evresinden birinci evresine geçerek düş görmeye başladı. Bilinçaltının yaşadığı deneyim her neyse, oldukça yoğun bir şeydi. Dayanma süresi bir öncekine oranla her seferinde daha kısalıyordu.»

«Yani dördüncü evrede acı çektiğini mi söylemek istiyorsun?» dedi Dawson.

«Acı, bedenin buna koşullandırılmasından başka bir şey değildir,» dedi Salsbury. «Sözünü ettiğimiz durum için acı sözcüğünü kullanmamalıyız.»

«Peki, ne kullanacağız?»

«Belki endişe. Ya da korku.»

0100	52	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0100	53	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0100	54	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0100	55	00	EEG-ALFA DALGALARI
0100	56	00	EEG-ALFA DALGALARI
0100	57	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM

«Yalnızca bir dakika sürmüş,» dedi Klinger.

«O sırada çok heyecanlanmıştı,» dedi Salsbury, ceset sanki canlıymışcasına ona bakarak konuşmuştu. «Bu örnekte de görül-

düğü gibi, uykusu tümüyle düzensiz ve olağandışı bir şekle bürünmüştü. Saat ikiyi yirmi geçe üçüncü evreye girdi. Bakın, bundan sonra da şunlar oldu.»

0200	20	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0200	21	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0200	22	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0200	23	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0200	24	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0200	25	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0100	58	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0100	59	00	EEG--UYKUNUN 2. EVRESİ/REM
0200	00	00	EEG--UYKUNUN 2. EVRESİ
0200	01	00	EEG--UYKUNUN 2. EVRESİ
0200	02	00	EEG--UYKUNUN 2. EVRESİ
0200	03	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0200	04	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0200	05	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0200	06	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0200	07	00	EEG--UYKUNUN 4. EVRESİ
0200	08	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM

Klinger, Brian Kingman'ın uykusundaki bölünmeleri gösteren bilgisayarın verdiği veriler karşısında büyülenmişti. «O sırada birinci evreye geri dönmeden önce dördüncü evreye bile girememiş.»

«Çünkü bilinçaltı had safhada endişe saldırısına uğramıştı o sırada da ondan,» dedi Salsbury.

«Böyle bir şey gerçekten var mı?» diye sordu Dawson.

«O sırada evet vardı. O noktada artık beyninin içinde fırtınalar kopuyordu ama buna karşın tüm bunlar onu uyandırmadı. Tersine, her şey daha da kötüledi.»

0200	26	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0200	27	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0200	28	00	EEG-ALFA DALGALARI
0200	29	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM

0200	30	00	EEG-ALFA DALGALARI
0200	31	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0200	32	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0200	33	00	EEG--UYKUNUN 2. EVRESİ
0200	34	00	EEG--UYKUNUN 2. EVRESİ
0200	35	00	EEG--UYKUNUN 2. EVRESİ
0200	36	00	EEG--UYKUNUN 3. EVRESİ
0200	37	00	EEG-ALFA DALGALARI

«İki otuz yedide korkarak uyanmış, değil mi?» diye sordu Dawson.

«Doğru. Ama tam olarak uyanmadı,» dedi Salsbury. «Uyanıklıkla uyku arasındayken alfa dalgalarının bölgesine giriverdi. Bu şemayı okumayı öğreniyorsun yavaş yavaş.»

0200	38	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0200	39	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0200	40	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0200	41	00	EEG-ALFA DALGALARI
0200	42	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0200	43	00	EEG-ALFA DALGALARI
0200	44	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0200	45	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0200	46	00	EEG--UYKUNUN 2. EVRESİ
0200	47	00	EEG--UYKUNUN 2. EVRESİ
0200	48	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0200	49	00	EEG-ALFA DALGALARI
0200	50	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0200	51	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0200	52	00	EEG-ALFA DALGALARI
0200	53	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0200	54	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0200	55	00	EEG-ALFA DALGALARI
0200	56	00	EEG--UYKUNUN 1. EVRESİ/REM
0200	57	00	EEG--ALFA DALGALARI
0200	58	00	EEG-ALFA DALGALARI
0200	59	00	EEG-ALFA DALGALARI

0300	00	00	EEG-ALFA DALGALARI
0300	01	00	EEG-ALFA DALGALARI
0300	02	00	EEG--HİÇBİR ŞEY OKUNMUYOR
0300	03	00	EEG--HİÇBİR ŞEY OKUNMUYOR
0300	04	00	EEG--HİÇBİR ŞEY OKUNMUYOR
0300	05	00	EEG--HİÇBİR ŞEY OKUNMUYOR

YAŞAM BELİRTİLERİ OLUMSUZ
YAŞAM BELİRTİLERİ OLUMSUZ
YAŞAM BELİRTİLERİ OLUMSUZ
HASTA ÖLDÜ

PROGRAMIN SONU

SON

Dawson son bir dakika boyunca soluğunu tutarcasına birden boşalttı. «Çok iyi bir insandı. Huzur içinde yatsın.»

«Şurada sonunda,» dedi general. «Beş alfa dalgaları görülüyor. Bu onun ölmeden beş dakika önce tümüyle uyanık olduğunu mu gösteriyor?»

«Tümüyle uyanıktı,» dedi Salsbury.

«Uykusunda öldüğünü söylememiş miydin?»

«Hayır. Ben yatağında öldüğünü söyledim.»

«O beş dakika içinde neler oldu?»

«Göstereyim,» dedi Salsbury. Kendisine en yakın olan bilgisayara giderek klavyenin başına geçti. Birkaç tuşa bastı.

Salsbury bilgisayarın başından kalkarken, «Sağdaki ekranda Kingman'ın hayatının son altı dakikasını videodan izleyeceksiniz,» dedi. «Soldaki ekranda ise, her otuz saniyede bir yinelenen çok önemli yaşam belirtilerinden bazıları görülecektir.»

Dawson'la Klinger ekranlara doğru yaklaştı.

Sağdakinde bir ışık yanıp söndü. Ve birden siyah-beyaz bir görüntü ekrana geldi. Yüzükoyun yatağında yatan Brian Kingman'ın bedeninde ve başında tam on iki tane bilgi toplama telleri vardı. Bunlar yatağın yanındaki iki makineye bağlanmıştı. Nabzını ölçen aygıt ise sağ koluna ve bir ucu da doğrucu daha küçük olan makineye bağlıydı. Kingman ter içindeydi. Titriyordu. Her

birkaç saniyede bir kolları ya da bacaklarının birinde istemdışı hareketler oluyordu. Tüm bu hareketlere karşın gözleri kapalıydı ve uyuyordu.

«Şimdi birinci evrede,» dedi Salsbury.

«Düş görüyor,» dedi Dawson.

«Elbette.»

Soldaki ekranın hemen üstünde dijital bir saat vardı. Bunun aracılığıyla saatleri, dakikaları, saniyeleri ve saniyenin onda birini bile izleyebiliyorlardı. Saatin hemen altındaki açık yeşil zeminde ise, Kingman'ın en önemli yaşam belirtilerinden dördü ekrana gelmişti.

ÖLÇÜM	BU DENEK İÇİN NORMAL DEĞERLER	GEÇERLİ DEĞER
Beden ısısı	36.6	36.6
Solunum	Dakikada 18	Dakikada 22
Nabız	Dakikada 70	Dakikada 90
Kan basıncı		
Kalp vurum sayısı	100-120	110
Kalp genişlemesi	60-70	70

«Hâlâ uyuyor,» dedi Salsbury. «Ama solunum ve nabzı yaklaşık yüzde yirmi beş arttı. Bir karabasan gördüğü anlaşılıyor. Az sonra durumu daha da kötüleşecek. Şimdi de bu karabasandan çıkmak üzere. Uyanmaya hazır. Dikkatle izleyin. İşte!»

Siyah-beyaz ekranda Kingman birden dizlerini karnına doğru çekti, sonra da iki ayağını tekme atar gibi ileriye fırlattı ve yeniden dizlerini karnına doğru çekti. İki eliyle başını tuttu, gözbebeklerini döndürdü ve ağzını açtı.

«Şimdi bağırıyor,» dedi Salsbury. «Sesli yayın yapamadığım için kusura bakmayın.»

«Niçin bağırıyor?» dedi Dawson. «Artık uyandı. Karabasan da bitti.»

«Bekle,» dedi Salsbury.

«Soluk alışları ve nabız atışları hızlanıyor,» dedi Klinger.

Kingman sessiz bir çığlık attı.

0200 58 00

«Göğsünün nasıl da inip kalktığına bak,» dedi Dawson. «Aman Tanrım, ciğerlerini parçalayacak.»

Kingman bir öncekine oranla daha hafif debelenmeye başlamıştı. Alt dudağını kemiriyordu. Birkaç saniye içinde çenesi kan içinde kalmıştı.

«Sara nöbeti mi?» diye sordu general.

Salsbury, «Hayır,» dedi.

02.59'da soldaki ekranda bir dizi yeni bulgu belirdi:

ÖLÇÜM	BU DENEK İÇİN NORMAL DEĞERLER	GEÇERLİ DEĞER
Beden ısısı	**36.6**	**36.6·**
Solunum	**Dakikada 18**	**Dakikada 48**
Nabız	**Dakikada 70**	**Dakikada 190**
Kan basıncı		

Kalp vurum sayısı YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK

Siyah-beyaz ekranda Kingman'ın tüm bedeni şiddetle sarsıldı, sonra da taş gibi hareketsiz kaldı. Bacakları kasıldı, sağ eli bir iki kez açılıp kapandı ama bunun dışında tümüyle hareketsizdi. Gözlerindeki hareket de bitmişti ve gözkapakları sıkıca kapalıydı.

Bilgi veren soldaki ekranda hiçbir şey yoktu artık ama çok kısa bir süre sonra ekranda bir yazı belirdi:

0200 59 12

ŞİDDETLİ MİYOKARD ENFARKTÜS

ŞİDDETLİ MİYOKARD ENFARKTÜS

«Kalp krizi,» dedi Salsbury.

Kingman'ın sol eli 'V' şeklinde göğsünün üstünde kıvrılmış duruyordu. Taş gibi kesilmiş bir hali vardı. Yumruk yapmış sol eli ise boynundaydı.

0300 00 00

NABIZ DÜZENSİZ

SOLUNUM DÜZENSİZ

Kingman gözlerini açmıştı. Tavana bakıyordu.

«Yine bağırıyor,» dedi Klinger.

«Bağırmaya çalışıyor,» dedi Salsbury. «Şu durumda bir homurtudan daha güçlü bir ses çıkarabileceğini hiç sanmıyorum.»

0300 01 00

NABIZ DÜZENSİZ

SOLUNUM DÜZENSİZ

EEG DALGALARI DELTAYA DOĞRU GERİLİYOR

Kingman'ın ayakları artık tekme atmıyordu.

Sağ elinin açılıp kapanması durmuştu.

Bağırmaya çalışmaktan vazgeçmişti.

«Her şey bitti,» dedi Salsbury.

Aynı anda da iki ekran birden karardı.

Brian Kingman ölmüştü.

«Peki ama onu ne öldürdü?» dedi Dawson. Yüzü tebeşir gibi bembeyazdı. «İlaç mı?»

«Hayır, ilaç değil,» diye karşılık verdi Salsbury. «Korku.»

Klinger cesede bakmak için otopsi masasına gitti. «Korku. Bunu söyleyeceğini tahmin ediyordum.»

«Ani ve güçlü bir korku öldürücü olabilir,» dedi Salsbury. «Ve bu vakada da tüm belirtiler bunu gösteriyor. Elbette tam ve gerçek bir otopsi yapabilirim ama kalp krizine neden olan fizyolojik bir bulgu bulacağıma doğrusu hiç inanmıyorum.»

Dawson, Salsbury'nin omuzunu hafifçe sıkarak, «Yani Brian'ın uykusunda onu denetim altına aldığımızı hissettiğini mi söylemek istiyorsun?» dedi. «Denetim altında olmak onu o kadar çok korkuttu ki, bu düşünce ölümüne neden oldu. Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?»

«Evet, onun gibi bir şey.»

«Öyleyse ilacımız işe yaramakla birlikte bilinçaltı algılamaya yönelik programlarımız işe yaramıyor.»

«Yoo, hayır. Yarayacaklar,» dedi Salsbury. «Yalnızca programı daha kusursuz hale getirmem gerek.»

«Daha kusursuz mu?»

«Programla denek arasındaki ilişkileri elimden geldiğince düzeltmem gerekiyor. Anahtar-kilit algılamasına yönelik fikirleri aşılarken altbenlikle benlik arasında bir delik açmam gerekiyor. Anlaşıldığına göre ilk program bir hayli acemice oluşturulmuştu. O istediğim deliği açamadı. Altbenlikle benliği kaynaştıracağına dağıttı ya da buna çok yaklaştı. Bundan sonra çok daha ustaca davranmam gerekiyor, özenle hazırlanmış ikna edici emirler oluşturmalıyım.» Aletlerin bulunduğu tekerlekli sehpayı otopsi masasına doğru itti.

Salsbury'nin açıklamasından tam olarak tatmin olmayan Dawson, «Ama ya yeterince kusursuz hale getiremezsen ne olacak?» diye sordu. «Ya bundan sonraki denemende de denek ölecek olursa? Elemanlarımdan birinin iz bırakmadan ortadan kaybolması belki o kadar dikkatleri çekmez. Ama ya daha birçok kişi böyle ortadan kaybolacak olursa? Yoo, olmaz. Bu imkânsız!»

Salsbury sehpanın alt gözünü açtı. Kalın beyaz bir örtü çıkararak masaya serdi. «İkinci deneme için senin elemanlarından hiçbirlni kullanmayacağız.»

«Peki, deneği nereden bulacağız?»

Salsbury aletleri çıkararak örtünün üstüne özenle dizdi. «Bence Liechenstein'daki şirketi kullanmanın zamanı geldi. Üç tane paralı asker bul, sahte evraklar hazırla ve onları yeni kimlikleriyle Avrupa'dan buraya getir.»

«Bu eve mi?» dedi Dawson.

«Evet. Bir süre için Almanya ya da Fransa'daki yerlere gereksimimiz yok. Buraya geldikleri ilk gün bu üç deneğe de ilacı veririz. İkinci gün de, içlerinden birine yeni anahtar-kilit programını uygulamaya başlarım. Bu, işe yarar ve adamı öldürmezse aynı programı diğer ikisine de uygularım. Zamanla bu deneyimizi ülke çapında uygularız. Bunun zamanı geldiğinde elimizde iyi eğitilmiş uysal bir iki kişinin bulunması çok iyi olacaktır.»

Dawson kaşlarını çatarak baktı. «Vaduz'da avukatlar tutmak, şirket kurmak, sahte evrak düzenlemek, paralı askerleri bulup

buraya getirmek... tüm bu harcamaları iyice emin olmadan yapmak istemiyorum.»

«Bundan kuşkun olmasın. İlaç da program da istediğimiz gibi olacaktır.»

«Aman bundan henüz *emin* değiliz.»

Salsbury küçük ve düz bıçağı ışığa doğru kaldırıp incelerken, «Bu paranın cebinden çıkmayacağından eminim, Leonard,» dedi. «Bunu şirket harcaması olarak göstermenin bir yolunu bulacağından hiç kuşkum yok.»

«Bu sandığın kadar kolay değil. Futurex benim babamın malı değil. Halka açık bir şirket. Kasayı açıp istediğim kadar para çekemem ki.»

«Ben de seni Onasis, Getty ve Hughes gibi milyarder sanıyordum. Elinde yalnızca Futurex Şirketi yok ki. Bu laboratuvarı kurmak için iki milyon doları buldun ama. Ve her ay araştırmalarımızı sürdürmek için gerekli olan seksen bin doları bu işe yatırabiliyorsun. Bunu az önceki önerimle kıyasladığında devede kulak kalır.»

«Doğrusu bu görüşe katılıyorum,» dedi general.

«Sokağa atılan senin paran değil, tabii,» dedi Dawson tedirginlikle.

«Bu proje için harcanacak parayı sokağa atılacak gibi değerlendiriyorsan bu işi hemen şimdi bırakmamızda yarar var,» dedi Salsbury.

Dawson odayı arşınlamaya başladı. Bir iki adım attıktan sonra durdu ve ellerini pantolonunun cebine soktu, sonra da dışarı çıkardı. «Beni tedirgin eden o adamlar.»

«Hangi adamlar?»

«Paralı askerler.»

«Ne olmuş onlara?»

«Onlar katilden başka bir şey değiller ki.»

«Elbette öyleler.»

«Onlar *profesyonel* katiller. Hayatlarını insanları öldürerek kazanıyorlar.»

«Serbest çalışan bu insanlar hakkında iyi bir şey söyleyecek değilim,» dedi Klinger. «Ama işi biraz basitleştirmiyor musun?»

«Haklısın.»

Salsbury sabırsızlıkla, «Öyleyse ne olmuş yani?» diye sordu.

«O insanların evimde yaşayacakları düşüncesi hiç hoşuma gitmiyor,» dedi Dawson. Sesinde aşırı bir titizlik dikkati çekiyordu.

Seni yalancı bok, seni, diye geçirdi aklından Salsbury. Ama bunu yüksek sesle söyleyecek kadar yürekli değildi. Özgüveni geçen yıldan bu yana biraz daha artmışsa da, henüz aklından geçenleri Dawson'a söyleyecek kadar yürekli değildi.

«Leonard, Kingman'ın nasıl öldüğü ortaya çıkacak olursa polisle mahkemenin hakkımızda neler düşüneceğini sanıyorsun?» dedi Klinger. «Onu boğarak, tabancayla vurarak ya da bıçaklayarak öldürmediğimiz için bizleri katil diye nitelemekten kaçınacaklarını mı sanıyorsun? Katil olmamıza karşın hayatımızı böyle kazanmadığımız için bu suçlamadan kurtulabileceğimizi mi düşünüyorsun?»

Dawson'un siyah gözlerinde kısa bir an için buz gibi bir ifade oluştu. Başını hafifçe geriye çevirdiğinde ise bu ifade tümüyle yok olmuştu ama bu kez ses tonu buz gibiydi. «Brian'a dokunmadım bile. Ona parmağımı bile sürmedim. Asla ona kötü bir söz söylemedim.» Salsbury ve Klinger karşılık vermedi.

«Onun ölmesini istemedim.»

İkisi de seslerini çıkarmadan bekledi.

Dawson elini yüzünde gezdirdi. «Pekâlâ. Leichtenstein'ı devreye sokacağım. Şu istediğin üç paralı askere de yakında kavuşacaksın.»

«Ne kadar yakında?» dedi Salsbury.

«Eğer her attığım adımın büyük bir gizlilik içinde olması gerekiyorsa üç ya da dört ay içerisinde onlara kavuşursun.»

Salsbury başını sallayarak otopsi için gerekli aletleri örtünün üstüne dizmeyi sürdürdü.

Pazartesi sabahı saat dokuzda Jenny, Annendale'lerin kampına elinde büyük bir kuş kafesiyle geldi.

Mark onu görünce güldü. «Bu da ne?»

«Konuk her zaman bir armağan getirmeli, öyle değil mi?»

«Peki ama bu kafesi ne yapacağız?»

Paul onu yanaklarından öperken o da kafesi Mark'ın eline tutuşturdu.

«Bu cuma sincabı kasabaya getirmek istediğini söylemiştin. Onu arabaya yanına oturtamayacağına göre ben de bu kafesin işe yarayabileceğini düşündüm.»

«Kafese kapatılmaktan hoşlanacağını hiç sanmıyorum.»

«Başlangıçta tabii ki hoşlanmayacak ama zamanla alışır.»

«Eğer hayvanı gerçekten eve götüreceksen er ya da geç alışmak zorunda,» dedi Paul.

Rya kardeşini dirseğiyle dürttü. «Tanrı aşkına Mark, teşekkür etsene. Jenny bunu bulabilmek için tüm kasabayı dolaşmış olmalı.»

Mark'ın yüzü kızardı. «Ah, tabii. Teşekkürler. Çok teşekkür ederim, Jenny.»

«Rya, kafesin dibinde küçük kahverengi bir paket göreceksin. O da senin.»

Rya paketi açtı ve içinden çıkan üç kitabı görünce gülümsedi. «En sevdiğim yazarlar. Bu kitapları da çok okumak istiyordum. Teşekkürler, Jenny.»

On bir yaşındaki kızların birçoğu Barbara Cartland ya da Mary Roberts Reinhart'ın yapıtlarını okumaktan hoşlanırdı. Jenny, Rya'ya bu tür kitaplar almış olsaydı çok büyük bir hata yapardı. Rya'nın istediği kitapları çok iyi bilirdi. Küçük kız klasik yapıtları okumaya pek hevesli olmamasına karşın yaşıtlarına oranla çok farklıydı.

Aslında bu iki çocuk da çok farklıydı. Jenny genellikle çocuklardan çok hoşlanan biri olmamasına karşın onları seviyordu. Aslında Paul'ü sevdiği kadar çocuklarını da aynı şekilde seviyordu.

Ya, öyle mi, dedi kendi kendine. Paul'e karşı içinde sonsuz bir sevgi besliyorsun demek?

Yeter artık.

Sevgi, ha? Öyleyse neden evlenme önerisini geri çevirdin?

Yeter!

Onunla neden evlenmiyorsun?

Şey, çünkü...

Kendi kendiyle yaptığı bir tartışmayı bir an önce kesmek için kendini zorladı. Kendi kendiyle konuşan insanların şizofreniye aday olabileceklerini düşündü.

Mark'ın Buster adını verdiği sincapı beslediler bir süre. Mark hayvanı nasıl eğiteceğine ilişkin planlarını anlattı onlara. Buster'a sırtüstü uzanıp ölü takliti yapmasını öğretmeyi çok istiyordu. Sonra da ona 'ayağa kalk' diyerek kalkmasını sağlayacaktı. Hatta yemek için yalvarmasını bile öğreteceğini söylüyordu. Diğerleri bir sincabın bu tür şeyleri yapmasının imkânsız olacağını ona söylemeye cesaret edemediler. Jenny gülmemek için kendini güç tutuyordu. Oğlanı kucaklayıp öptü. Mark düşüncelerini sorduğunda ise yalnızca başını onaylarcasına sallamakla yetindi.

Daha sonra birlikte birçok oyun oynadılar.

Saat on birde Rya, «Bir açıklama yapacağım,» dedi. «Yemeği Mark'la ben hazırlayacağız. Her şeyi biz ikimiz yapacağız. Sizlere çok özel yemekler pişireceğiz, öyle değil mi, Mark?»

«Evet, elbette. Benim en çok sevdiğim yemek...

«Mark!» dedi Rya telaşla. «Bu bir *sürpriz* olacaktı.»

«Evet,» dedi Mark sanki her şeyi elinden alınmışcasına. «Doğru. Sürpriz yapacağız.»

Rya uzun saçlarını kulağının arkasına atarak babasına döndü. «Siz ikiniz uzun bir yürüyüşe çıksanıza. Biraz iştahınız açılsın.,»

«Top oynarken benim zaten iştahım açıldı bile,» dedi Paul.

Rya yüzünü buruşturdu. «Ne pişirdiğimizi görmeni istemiyorum.»

«O zaman biz de sizlere arkamızı dönüp otururuz.»

Rya kesin bir tavırla başını salladı. «Ama kokuları duyabilirsin. Bu da sürprizimizi bozar.»

«Rüzgâr o taraftan esmiyor ki,» dedi Paul.

Rya sabırsızlıkla Jenny'e baktı.

Şu kafanın içinde neler geçiyor bakalım, diye düşündü Jenny. Küçük kızın ne istediğini anlamaya başlamış gibiydi.

Mark her zamanki gibi açık sözlülükle, «Jenny'le yürüyüşe çıkmak zorundasın, baba,» dedi. «İkinizin yalnız kalmak istediğinizi biliyoruz.»

«Mark, yapma Tanrı aşkına,» dedi Rya büyük bir şaşkınlıkla.

«Peki ama, yemeği bu yüzden pişirmeye karar vermedik mi?» dedi Mark. «Onların yalnız kalmaları gerekmiyor muydu?»

Jenny güldü.

Paul, «Buna hiç şaşırmadım,» dedi.

«Sincabı pişirsem iyi olacak,» dedi Rya.

Mark'ın yüzünde dehşet ifadesi belirdi. «Böyle korkunç bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?»

«Onu demek istememiştim.»

«Olsun, yine de korkunç.»

«Özür dilerim.»

Kardeşinin içtenliğini anlamaya çalışırcasına gözucuyla ona baktı. Sonra da, «Pekâlâ,» dedi.

Jenny, Paul'ün elini tutarak, «Yürüyüşe çıkmazsak kızın çok üzülecek,» dedi. «Ve kızın üzüldüğünde çok tehlikeli bir yaratık oluyor, bunu unutma.»

Rya gülümsedi. «Doğru. Terör yaratabilirim.»

«Jenny'le ben yürüyüşe çıkıyoruz,» dedi Paul. Rya'ya doğru bir bakış fırlattı. «Bu gece yatmadan önce sana içten pazarlıklı bir çocuğun öyküsünü anlatacağım.»

«Ah, bu çok iyi,» dedi Rya. «Uyumadan önce anlatılan öykülere bayılırım. Yemek tam saat birde hazır olacak.» Arkasına dönerek oradan uzaklaştı.

Küçük gölün yanındaki meşe ağacının altına oturdular. Çevredeki ağaçların yaprakları toprağı örtü gibi örtmüştü. Ayaklarını uzatmışlar, bu yarım saatlik yürüyüşün yorgunluğunu atmak istiyorlardı. Jenny sırtını ovuşturdu. Paul hemen yanıbaşında uzanmıştı.

Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorlardı ama konuşmaları

birden kesilmiş, yerini öpücük ve okşamalara bırakmıştı. Paul onu kendine doğru çekerek boynunu ve kulaklarını öpmeye başladı.

Jenny tüm bedenine yayılan isteği duydu.

«Bunu istiyorum,» dedi.

«Seni istiyorum.»

«O zaman ikimiz de isteklerimizi gerçekleştirelim.»

Soyundular. Paul genç kadının göğüslerini öpmeye başladı.

«Seni *şimdi* istiyorum,» dedi Jenny. «Hemen şimdi.»

Daha önce hiç yaşamadıkları bir şekilde şehvetle birbirlerine sarıldılar. Yoğun bir zevkin bedenlerine yayıldığını duyumsadılar. Marttan bu yana birlikte olmadıkları için birbirlerini çılgınca istiyorlardı. Demek ki birarada olmamak yalnızca kalplerde büyük bir özlem yaratmıyor, cinsel organları da etkiliyormuş, diye aklından geçirdi Jenny. Belki de bu elektrik çevremizdeki vahşi doğa koşullarından kaynaklanıyordur. Nedeni ne olursa olsun birbirlerini çılgınca istiyorlardı. Birbirlerine arzuyla sarıldılar ve aynı anda da doyuma ulaştılar. Paul mırıldanarak onun adını söylüyordu.

Tekrar genç kadının göğüslerini, dudaklarını ve alnını öptü. Sonra da Jenny'nin üstünden kalkarak yan tarafa yattı.

Jenny bedenini sıkıca ona yaklaştırdı, birbirlerine sarıldılar. Birkaç dakika için Jenny kendini tüm dünyadan soyutlamış gibi hissetti. Kalp çarpıntılarının dışında hiçbir şey duymuyor gibiydi. Kısa bir süre sonra ise suyun sesini, rüzgârda sallanan ağaç dallarının hışırtısını ve kuşların cıvıltılarını duydu.

İstemeyerek Paul'den uzaklaştı ve sırtüstü yere uzandı. Göğüsleri ve midesi ter içindeydi.

«Harikaydı,» dedi.

«Harikaydı.»

İkisi de daha fazla konuşmadı.

Paul dirseğininı üstünde doğrulup Jenny'e baktığında rüzgâr terlerini kurutmuştu. «Sana bir şey söyleyeyim mi?»

«Ne?»

«Senin kadar bu işten zevk alan hiçbir kadın tanımadım hayatımda.»

«Seksten mi?»

«Evet.»

«Annie de hoşlanıyordu.»

«Evet. Çok iyi bir evliliğimiz vardı. Ama o senin kadar hoşlanmıyordu. Olaya tüm varlığınla katılıyorsun. Sevişirken bedeninin farkında değilsin. Bedeninle, aklınla, ruhunla oradasın.»

«Ateşli olmam benim suçum değil.»

«Ondan da öte bir şeyler var sende.»

«Cinsel istekle fazla mı ilgiliyim?»

«Bu yalnızca cinsel istek değil.»

«Kafa yapımdan da hoşlandığını söyleyecek değilsin herhalde?»

«Aslında bunu söyleyecektim. Her şeyden hoşlanıyorsun. İyi bir kadeh şarap içen bazı insanlar gibi aynı hoşnutlukla su içebiliyorsun.» Göğüslerinin arasındaki çizgiyi okşadı. «Yaşamaktan çok hoşlanıyorsun.»

«İnanmıyorum bu söylediklerine.»

«Ciddiyim, hem de çok.»

Jenny bir an düşündü. «Okuldaki bir arkadaşım da böyle söylerdi.»

«Ya, şimdi anladın mı?»

«Eğer söylediklerin gerçekten doğruysa, bunda babamın payı çok büyük.»

«Öyle mi?»

«Bana çok mutlu bir çocukluk yaşattı.»

«Küçük bir çocukken annen ölmüştü, değil mi?»

Başını salladı. «Uykusunda öldü. Beyin kanamasından. Gece yattığımızda bizimleydi ama ertesi sabah ölmüştü. Onu hiç acı çekerken görmedim. Tabii bu da doğal olarak çocuğu olumlu etkiliyor.»

«Ama annenin ölümünden sonra çok acı çektiğinden eminim.»

«Bir süre için evet. Ama babam beni o durumdan kurtarmak için elinden geleni yaptı. Haftanın yedi günü, günün yirmi dört saati beni güldürmeye çalıştı, birlikte oyunlar oynadık, bana bir çok armağan aldı. Çocuklarının annelerinin ölümünü unutmaları için sen ne yaptıysan babam da aynı şeyleri yapmıştı.»

«Eğer ben de Sam gibi başarılı olabilirsem.»

«Belki de o gereğinden fazla başarılı oldu.»

«Bu da ne demek oluyor şimdi?»

Jenny içini çekerek konuştu. «Çocukluğumu mutlu geçirmem için bu kadar çok zaman ayıracağına belki de beni gerçek hayata alıştırabilseydi çok daha iyi olurdu.»

«Bunu bilemeyeceğim. Mutluluk insan hayatında o kadar ender rastlanan bir olgu ki. Bundan şikâyet etme sakın. Sana sunulan bu mutluluğun her anının tadını çıkar ve asla geriye bakma.»

Başını iki yana salladı. «Ben çok saf bir çocuktum. Gerçek bir Pollyanna gibiydim. Ve bu evlendiğim güne dek böyle sürdü.»

«Herkes kötü bir evlilik yapabilir. Bunun saflıkla bir ilgisi yok ki.»

«Elbette. Ama saflar daha çok acı çekiyor.»

Genç kadının karnını okşadı.

Ona böyle dokunması Jenny'nin çok hoşuna gidiyordu. Onu bir kez daha istediğini farketti.

Paul, «Geçmişi unutmak zorundasın,» dedi.

«Oh, onu unuttum bile. Kocamı. Onu unutmak sandığın kadar uzun sürmedi.»

«Peki konu ne öyleyse?»

«Ben artık masum biri değilim. Tanrı bilir, değilim. Ama saf mıyım? İnsanın gerçekçi birinin bile bir gecede kuşkucu olabileceğini hiç sanmıyorum.»

«Birlikte harikayız,» dedi Paul göğüslerini okşarken. «Bundan adım gibi eminim.»

«Zaman zaman ben de aynı şeyleri hissediyorum. Ama emin olmak kavramına güvenim yok artık.»

«Evlen benimle.»

«Şimdi durup dururken nasıl da bu konuya giriverdik böyle?»

«Benimle evlenmeni istiyorum.»

«Başka bir düşkırıklığı tuzağına düşmek istemiyorum.»

«Sana tuzak falan kurduğum yok benim.»

«Bunu isteyerek yapmadığını biliyorum.»

«İnsan risksiz yaşayamaz ki.»

«Deneyeceğim.»

«O zaman çok yalnız bir yaşam sürmek zorunda kalabilirsin.»

Jenny yüzünü buruşturdu. «Hadi, bütün bu yaşadıklarımızı bozmayalım.»

«Benim için hiçbir şey bozulmuş değil.»

«Ama konuyu değiştirmezsek her şey bozulacak.»

«Bundan daha önemli hangi konu var ki?»

Jenny gülümsedi. «Kalçalarımdan çok hoşlandığını biliyorum. Bu konuda konuşmak ister misin?»

«Jenny, lütfen ciddi ol.»

«Ciddiyim, kalçalarımın harika, olduğunu düşünüyorum. Bu konuda saatlerce konuşabilirim.»

«Sen çok zor bir insansın.»

«Peki, peki kalçalarımdan konuşmak istemiyorsan biz de konuşmayız. Ama onlar bir harika, bunu da unutma. O zaman biz de senin şu organından söz ederiz.»

«Jenny...»

«Onu okşamak istiyorum.»

Jenny konuşurken, Paul uyarılmıştı.

Jenny, «Biyolojiye yenik düştün,» dedi gülerek.

«Bu cilvelerinle nasıl başa çıkacağım?»

«Okşamak istiyorum.»

«Sonra.»

«Şimdi.»

«Önce seni doyuma ulaştıracağım.»

«Her zaman böyle mi yaparsın?»

«Bu kez böyle evet. Hem ben senden daha büyüğüm.»

«Erkek şovenist, sen de.»

«Öyle diyorsan öyle olsun.» Paul omuzlarını, ellerini, kalçalarını ve bacaklarını öpmeye başladı.

Jenny ürperdi. «Haklısın. Önce kadınlar doyuma ulaştırılmalı.»

Paul başını kaldırıp gülümsedi. Gülümsemesinde çocuksu

bir hava vardı. Gözleri o kadar parlak mavi ve o kadar sıcaktı ki, Jenny bu bakışların tüm bedenini ele geçirdiğini hissetti.

Ne kadar harika bir adamsın, diye geçirdi içinden. Bir erkeğin olamayacağı kadar yumuşak, anlayışlı, sevecen ve güzelsin.

Union Sokağındaki ev, kasaba alanından bir blok ötedeydi. Beyaz badanalıydı. İyi bakılmıştı. Pencerelerin kenarı yeşile boyanmıştı ve yine aynı renkte pancurları vardı. Evin bahçesi petunyalarla doluydu. Giriş yolunun başındaki lambaya asılı levhaya göre bu ev Macklin'lerindi.

O gün öğleden sonra saat birde Salsbury evin girişindeki üç basamağı çıktı. Birçok kâğıt olan klipsli bir tahta vardı elinde. Zili çaldı.

Çiçeklerin arasından vızıldayan arıların sesleri duyuluyordu.

Kapıyı açan kadını görünce şaşırdı. Her tarafa ekilmiş çiçeklerden ve evin bakımlı halinden Macklin'lerin yaşlı bir çift olabileceğini düşünmüştü nedense. Ama kapıyı açan kadın yirmi beş yaşlarında, dergilerde makyaj malzemeleri reklamlarına poz veren mankenler gibi pürüzsüz bir cildi olan sarışın ve ince yapılı biriydi. Çok güzel olmamakla birlikte çekiciydi. Bacakları uzun ve düzgündü. Üstünde lacivert bir şortla mavi beyaz çizgili bir bluz vardı.

Birçok kez olduğu gibi, delikanlılık günlerinde hayalini kurduğu kadının benzerini karşısında görünce ne söyleyeceğini tam olarak kestirememiş, yalnızca dudaklarını yalayıp durmuştu.

«Yardımcı olabilir miyim?»

Boğazını temizledi. «Benim adım Albert Deighton. Geçen cumadan beri bu kasabadayım. Haberiniz olup olmadığını bilmiyorum ama... Bir araştırma yapıyorum. Sosyolojik bir araştırma. İnsanlarla konuşuyorum ve...»

«Biliyorum,» dedi kadın. «Dün öğleden sonra komşumuz Solomon'lara gitmişsiniz.»

«Evet, doğru.» Hava çok sıcak ve nem oranı çok yüksek olmasına karşın bundan önceki üç görüşmesinde hiç terlememişti. Oysa şimdi alnından ter damlacıklarını akıyordu. «Hem sizinle hem de eşinizle konuşmak isterim, tabii sizce bir sakıncası yok-

sa. Bu iş için bana yarım saat ayırabilirseniz sevinirim. Yaklaşık yüz soru soracağım..»

«Özür dilerim ama kocam şu anda evde değil,» dedi kadın. «Fabrikada gündüz vardiyasında çalışıyor. Beş buçuktan önce de gelmez.»

Salsbury elindeki kâğıtlara baktı. «Onunla başka zaman da konuşsam olur. Şimdi sizinle ve çocuklarla konuşabilirsem...

«Oh, biz evleneli bir yıl oldu. Çocuğumuz yok henüz.»

«Yeni evlisiniz demek?»

«Öyle sayılır.» Gülümseyince gamzeleri ortaya çıktı.

«Evde sizlerden başka biri var mı? Bir akraba falan.»

«Yoo, yalnızca Richie ve ben.»

«Richie eşiniz mi?»

«Evet.»

Geçen cuma, Ultman'ın lokantasında Miriam'a benzeyen o garsona şifre sözcüğünü kullanarak neredeyse tüm projeyi tehlikeye atmıştı. O olayın tedirginliğini artık üzerinden atmıştı ama duygularının kişiliğini ele geçirmesine izin verdiği için aptallık yaptığını biliyordu. Pişmanlığını örtbas etmek için de cumartesi ve pazar günleri gerektiğinden çok daha fazla dikkatli davranmaya özen göstermişti. Deneklerle konuşarak onların uysallık derecesini ve zayıf noktalarını ortaya çıkarmaya çalışırken şifre sözcüğünü birkaç kez kullanmıştı ama bu deneklere asla kendisini ele verebilecek şekilde yaklaşmamıştı. Görüştüğü kadınlardan birkaçı gerçekten de çok çekiciydi. Onları istediği gibi kullanabilirdi. Ama kendini tutmuştu. Garson kız Alice'e şifreyi kullanmış ve başarı sağlamıştı. O çekici kadınlardan hiç olmazsa birkaçını soyup yere yatırmak için nasıl da yanıp tutuşmuştu. Çılgınca bir arzu tüm benliğini ele geçirmişti. Ve şimdi karşısında duran şu genç kadını bir an önce altına almamak için kendini zor tutuyordu. Projesini artık hiçbir tehlike olmadan yürütebileceğinden emin olmak istiyor, ilk adımı atmak için yanıp tutuşuyordu.

«Ben anahtarım.»

«Ben de kilit.»

Rahatlayarak yüzünü eliyle sildi. «Yalnız mısın?»

«Evet.»

Heyecandan tüm bedeni titremeye başladı.

«Birini bekliyor musun?»

«Hayır.»

«Seni bekleyen var mı? Birilerine söz vermiş miydin?»

«Hayır.»

«O zaman bırak da içeri gireyim.»

Kadın kenara çekildi.

Klimayla serinletilmiş antreye girdi. Sağda küçük bir masayla oval bir ayna vardı. «Kapıyı kapatıp kilitle,» dedi.

Kadın söyleneni yaptı.

Küçük koridordaki duvara iki gemi resmi asılmıştı.

Oturma odası sol taraftaydı. Çok düzenliydi. Yerde büyük bir halı vardı. Kadife iki koltuğun ortasında küçük bir masa duruyordu. Aynı kadifeden perdeler asılmıştı. Kenarda bir gazetelik vardı. Tabanca kutusu masanın üstüne konmuştu. Duvardaki Çin limanına yanaşmış Batılı gemi resimleri halıya uyumluydu.

«Perdeleri çek,» dedi.

Kadın perdeleri çektikten sonra odanın ortasına geldi. Elleri iki yanında, yüzündeki yarım gülümsemeyle Salsbury'e baktı.

Bekliyordu. Emirleri bekliyordu. Onun emirlerini. Kadın onun kuklası, esiriydi.

Salsbury bir süre kararsız bir şekilde kapının eşiğinde öylece durdu. Korkudan, heyecandan ve şehvetten donup kalmış gibiydi. Sanki kilometrelerce koşmuşcasına ter içindeydi. Kadın *onundu.* Tamamiyle onundu: ağzı, memeleri, bacakları, kasıkları, kadının bedeninin her santimi onundu artık. Daha da önemlisi kadını memnun edip etmeyeceği kaygısına kapılmasına gerek kalmamıştı. Tek düşündüğü, kendi zevkiydi. Kadına yapacaklarından hoşlanmasını söylerse, kadın hoşlanacaktı. Her şey bu kadar basitti işte. Herhangi bir düşkırıklığı ya da bir şikâyet sözkonusu olmayacaktı. Kimse birbirini suçlamayacaktı. Yalnızca ilk adımı atması gerekiyordu. İstediğini elde ettikten sonra da kadının cehenneme kadar yolu vardı. İşte şimdi nice zamandan beri istediği gibi bir kadını kullanabilecekti. Yalın gerçeğin yıllardan beri düşünü kurduklarından çok daha heyecan verici olduğunu farketti.

Kadın ona şaşkınlıkla bakıyordu. «Hepsi bu kadar mı?»

«Hayır.» Sesi boğuk çıkmıştı.

«Ne yapmak istiyorsun?»

Salsbury yanındaki lambaya doğru gitti, lambayı yaktı ve kadife koltuklardan birine oturdu. «Sen olduğun yerde kal,» dedi. «Sorularıma cevap ver ve söyleyeceklerimi yap.»

«Peki.»

«Adın ne?»

«Brenda.»

«Kaç yaşındasın, Brenda?»

«Yirmi altı.»

Pantolonunun cebinden mendilini çıkararak yüzünü sildi. Gemi resimlerine baktı. «Kocan denizi seviyor anlaşılan.»

«Hayır.»

«O zaman deniz resimlerinden hoşlanıyor.»

«Hayır. Aldırmaz bile.»

Ne yapacağına karar verirken zaman geçirmek için sorular soruyordu aslında. Kadının verdiği cevabı hiç beklemediği için kafası karışmıştı. «O zaman neden bu resimleri duvara astınız?»

«Ben Cape Cod'da doğdum ve evleninceye dek de orada kaldım. Denize bayılırım.»

«Ama kocan başını çevirip bakmıyor bile. Bu Allahın cezası tabloları asmana neden izin verdi ki?»

«Onlardan hoşlandığımı biliyor.»

Bir kez daha yüzünü sildikten sonra mendilini cebine koydu. «Resimleri duvardan indirecek olursa senin yatakta buz gibi davranacağını biliyor olmalı. Öyle değil mi, Brenda?»

«Elbette değil.»

«Öyle davranacağını sen de biliyorsun, kaltak. Çok hoş bir parçasın sen. Seni mutlu görmek için kocan elinden geleni yapar. Aslında bunu her erkek zevkle yapar. Becerilecek yaşa geldiğinden beri erkeklerin peşinden koştuğundan eminim. Parmağını şöyle bir şaklatman onların arkandan koşması için yeter de artar bile. Yanılıyor muyum yoksa?»

Brenda şaşkınlıkla başını iki yana salladı. «Peşimden koşmak mı? Hayır.»

Salsbury acıyla güldü. «Sözün gelişi canım. Yoksa sıra olup arkandan koştuklarını söylemiyorum. Sen de diğerleri gibisin. Sen bir kaltaksın, Brenda.»

Kaşlarını çattı.

«Senin bir kaltak olduğunu söylüyorum. Haklı mıyım?»

Yüz kasları gevşedi. «Evet.»

«Ben her zaman haklıyımdır zaten. Doğru mu?»

«Evet. Sen her zaman haklısın.»

«Ben kimim?»

«Sen anahtarsın.»

«Peki ya sen kimsin?»

«Ben de kilidim.»

Salsbury her geçen dakika kendini daha iyi hissediyordu. Artık eskisi gibi gergin değildi. Sakindi. Denetim altındaydı. Her zaman olduğu gibi kendine hakim olabiliyordu. Burnuna düşen gözlüklerini geriye itti. «Seni çırılçıplak soyup altıma alsam bundan hoşlanırdın, değil mi, Brenda?»

Genç kadın duraksadı.

«Bundan hoşlanırdın,» dedi Salsbury.

«Hoşlanırdım.»

«Bayılırdın.»

«Bayılırdım.»

«Bluzunu çıkar.»

Kadının arkasına geçerek bluzun fermuarını açtı. Teni fildişi gibi bembeyazdı. Göğüsleri ne çok büyük ne de çok küçüktü. Tam istediği gibiydi. Göğüs uçlarında bir iki tane çil vardı. Brenda yere düşen bluzunu ayağıyla uzağa fırlattı.

«Dokun,» dedi Salsbury.

«Göğüslerime mi?»

«Onları avuçla. Uçlarını çek.» Kadının davranışlarını çok mekanik bulmuştu. «Sen çok ateşli bir kadınsın Brenda. Erkeklerin sana sahip olmasını istiyorsun. Benimle sevişmek için sabırsızlanıyorsun. Buna gereksinimin var. İstiyorsun. Hayatında hiç bu kadar çok istememiştin. Arzudan neredeyse ağlayacaksın.»

Brenda kendini okşarken göğüs uçları dimdik oldu. Soluk soluğa kalmıştı.

Salsbury kıkırdadı. Bunu bastıramamıştı. Kendini harika hissediyordu. Müthişti! «Şortunu çıkar.»

Çıkardı.

«Külotunu da çıkar. Sen demek gerçek bir sarışınmışsın. Hadi şimdi de elini bacaklarının arasına sok. Ve kendini tatmin etmeye başla. Tamam. Öyle işte. Evet.»

Brenda ayakta durmuş, bacaklarını aralamış kendini tatmin ederken bir heykel kadar hareketsizdi. Başını arkaya attı, dudakları aralandı ve yüz hatları gevşedi. Soluk soluğa kalmıştı. Bedeni ürperdi. İnledi. Diğer eliyle de hâlâ göğüslerini okşuyordu.

Güç. Yüce Tanrım, artık bu andan itibaren bu güç her zaman onun olacaktı. Dilediği kişilerin evine gidebilir ve onlara istediği her şeyi yaptırabilirdi. Hem de yalnızca kadınlara değil. Erkeklere de. Erkekleri de hizaya getirecekti. Karşısında diz çökeceklerdi. Eşleriyle yatması için ona yalvarıp duracaklardı. Kızlarını, hatta küçük çocuklarını bile emrine vereceklerdi. Onu hiçbir şekilde suçlamayacaklardı. Aklına gelebilecek her şeyi isteyecek, eline geçirdiği her kişiden alabildiğince yararlanacaktı. Artık hiçbir şekilde kaba kuvvetin karşısında boyun eğmeyecekti. Bu son düşüncesine güldü. On yıl önce beyin denetimi ve davranış değişikliğine ilişkin yazılar yazdığı ve konferanslar verdiği sırada kendini zaman zaman bir aptal gibi hissederdi. Konferans salonlarında konuşmasını yaptıktan sonra son derece sıkıcı konuşmalar dinlemek zorunda kalırdı. Konuşmacıların tümü de büyük düşünürlerden alıntılar yaparlardı. Onların bir kısmını bugün bile hatırlıyordu. Oysa şimdi elindeki bu ilaç ve anahtar-kilit programıyla tüm bunlara boyun eğmek zorunda değildi. Artık hiç kimse onu herhangi bir şeye zorlayamazdı. Ama elbette seçilmiş bazı kadınlar için onun da kafasında belli uygulamalar vardı. Pantolonunun üstünden cinsel organını okşarken güldü. Güç. Tatlı, muhteşem güç.

«Brenda.»

Ürpererek, soluk soluğa kalmış ve dizlerini hafifçe bükmüş şekilde Brenda bir çığlık atarak doyuma ulaştı.

«Brenda.»

Sonunda genç kadın başını kaldırıp baktı. Terden saç dipleri ıslanmıştı.

«Kanepeye git ve arkanı bana dönerek çömel. Ellerini de yastıkların üstüne koy.»

Brenda onun istediklerini yaptıktan sonra başını hafifçe arkaya çevirdi. «Hadi çabuk ol. Lütfen.»

Kahkahalar atarak yerinden kalkıp önündeki küçük masayı tekmeyle itti. Genç kadının tam arkasında durdu, pantolonunu ve sarı çizgili külotunu çıkardı. Artık hazırdı. Ama o benden daha fazla hazır, diye geçirdi içinden. Kızın kokusunu duyabiliyordu. Kıkırdayarak, «Sen gerçek bir kaltaksın,» dedi. «Küçük bir köpek gibisin. Hayvansın sen. Öyle değil mi, Brenda.»

«Evet.»

«Küçük bir hayvanım, de.»

«Ben küçük bir hayvanım.»

Güç.

«Şimdi ne istiyorsun Brenda?»

«Beni yapmanı istiyorum.»

«Gerçekten mi?»

«Evet.»

«Ne kadar çok istiyorsun?»

«Çılgınca istiyorum.»

Güzel, tatlı güç.

«Ne istiyorsun?»

«Bunu *biliyorsun.*»

«Biliyor muyum?»

«Demin *söyledim* ya.»

«Bir daha söyle.»

«Beni utandırıyorsun.»

«Buna daha başlamadım bile.»

«Ah, Tanrım.»

«Beni dinle, Brenda.»

«Ne var?»

«Vücudun ateş gibi oldu.»

Yavaşça inledi. Ürperdi.

«Sen de hissediyor musun, Brenda?»

«Evet.»
«Gittikçe daha da ısınıyor.»
«Dayanamıyorum.»
«Dayanamıyorsun, öyle mi?»
«Beklemek bana acı veriyor.»
«Peki şimdi ne istiyorsun bakalım?»
«Beni yapmanı.»
Görüyor musun, Miriam? Ben de insanım.
«Sen nesin Brenda?»
«Ben kilidim.»
«Başka nesin?»
«Kaltak.»
«Duyamadım.»
«Kaltak.»
«İstiyor musun?»

Genç kadına sahip olmaya hazırlanırken heyecandan başı dönüyor, elindeki bu gücün varlığı onu havaya uçuruyordu. Son yarım saatten beri Salsbury, kaltakların tanrıçası olan annesi dahil her kadına artık kendini kanıtlayabileceğinin bilincine varmıştı. O güne dek karısı ve fahişeler dahil hiçbir kadını tam anlamıyla tatmin edememiş olan Salsbury, artık kendini azgın bir boğa gibi hissediyordu ve eski günlerinin acısını çıkarmaya kesin kararlıydı. Brenda Macklin hayatında karşısına çıkan tek olumlu olaydı. O da şimdilik! Eğer Brenda olmasaydı öğleden sonra, ya da ertesi gün mutlaka biri olacaktı. Brenda geçmişte kendisine gülen tüm kaltakların bir simgesi gibiydi onun için. Genç kadına sahip olurken geçmişin öcünü alacaktı. Her darbesi başarısının açıklanması gibi geliyordu ona. Kadını dövecekti. Canını acıtacaktı. Perişan edinceye dek onu kullanacaktı. Ona vereceği her acı darbesiyle geçmişindeki o iğrenç kadınlarla olan bağlarını da kesecekti. Bu ince, uzun ve sarışın hayvanı acı ve istekten kıvrandırırken tüm kadınların karşısında ne denli üstün olduğunu kanıtlayacaktı kendine.

Gelgelelim tam kadına sahip olacakken birden boşaldı. Yüksek sesle bağırarak kadının üstüne düştü.

Brenda kendini yana attı.

Salsbury panik içindeydi şimdi. Eski düşkırıklıkları kafasında yeniden canlanmıştı. Kadınlann ona hüzünle bakışlarını yeniden görüyor gibiydi. Bunun utancını bir kez daha yaşıyordu. Brenda'yı aşağı çekti. Üstüne çıktı. Umutsuzca, «Geliyorsun. Doyuma ulaşıyorsun. Beni duyuyor musun? Anlıyor musun? Sana söylüyorum. Geliyorsun,» diyordu.

Yüzünü yastıklara gömmüş Brenda'dan yalnızca bir hırıltı duyuldu.

«Hissediyor musun?»

«Hımmmmmm.»

«Hissediyor musun?»

Brenda başını kaldırarak, «Tanrım, evet,» dedi.

«Daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştı.»

«Hiçbir zaman. Asla olmamıştı.» Soluk soluğa kalmıştı.

«Hissediyor musun?»

«Hissediyorum.»

«Sıcak mı?»

«Hem de çok. *Oh*!»

«Artık tam doruktasın. Geliyor.»

Brenda'nın tepinmeleri durmuştu.

«Tamam, bitiyor artık.»

«Çok güzeldi...»

«Küçük hayvan seni.»

Bununla birlikte Brenda'nın tüm gerginliği de bitti.

Tam o sırada kapı çaldı.

«Bu da ne oluyor şimdi?»

Brenda herhangi bir tepki göstermedi.

Salsbury kadını kendinden uzaklaştırarak ayağa kalktı, pantolonunu almaya çalışırken ayağı paçasına takıldı. Neredeyse düşüyordu. Külotunu telaşla giydi, sonra da pantolonunu. «Kimseyi beklemediğini söylemiştin.»

«Beklemiyordum.»

«Peki bu da kim o zaman?»

Salsbury'e döndü. Boş gözlerle ona baktı.

«Kim bu?» diye sordu bir kez daha.

«Bilmiyorum.»

«Tanrı aşkına, giyin hadi.»

Dalgın bir şekilde kanepeden kalktı.

«*Çabuk ol,* lanet olasıca!»

Karşı çıkmadan Brenda telaşla giyindi.

Salsbury ön camlardan birindeki perdeyi hafifçe araladı. Kapının önünde bir kadın duruyordu. Sandaletleri, beyaz şortu ve boyundan bağlanan turuncu bluzuyla Brenda Macklin'den çok daha güzeldi.

«Giyindim,» dedi Brenda.

Kapı bir kez daha çalındı.

Salsbury camdan ayrılarak, «Bir kadın,» dedi. «Kapıyı açsan iyi olur. Ama ondan hemen kurtulmaya bak. Ne olursa olsun onu asla içeri alma.»

«Ona ne söyleyeyim?»

«Tanımadığın biriyse ona bir şey söylemek zorunda değilsin?»

«Peki ya tanıyorsam?»

«Başının ağrıdığını söyle. Berbat bir migren çektiğini söyle. Hadi git de kapıyı aç şimdi.»

Brenda odadan çıktı.

Kapının açıldığını duyunca bir kez daha perdeyi araladı, turuncu bluzlu kadının gülümsediğini gördü. O bir şeyler söyledi, Brenda karşılık verdi ve kadının yüzündeki gülümseme yerini endişeli bir bakışa bıraktı. Dışardaki konuşmalar Salsbury'e ancak fısıltı halinde ulaşıyordu. Ne dediklerini tam olarak duyamıyordu ama ona sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyordu.

Belki de kadının içeri gelmesine izin vermeliydim, diye düşündü. Şifre sözcüğünü ona da uygulardım. Sonra da ikisini birden becerirdim.

Ama kadının içeri gelmesine izin verir de kadının bu programdan etkilenmediğini görürse ne olacaktı o zaman?

Bu, biraz şansını zorlamaktı.

Ya da belki de kadın bu kasabadan değildi. Bexford'da yaşıyor da olabilirdi. O zaman ne olacaktı?

O zaman kadını öldürmek zorunda kalacaktı.

Peki, cesedi ne yapacaktı?

Kendi kendine mırıldandı. «Hadi Brenda, hadi kaltak. Ondan bir an önce kurtul.»

Sonunda kadın kapıdan uzaklaştı. Salsbury, onun yeşil gözlerini, dolgun dudaklarını gördü. Kadın Salsbury'e arkasını dönüp basamakları inerken bacaklarının çok çekici olduğunu farketti. İnce, uzun, kadife kadar yumuşak bacaklardı bunlar. Bir hayvan. Hem de sağlıklı bir hayvan. Onun hayvanı. Diğerleri gibi onun. Macklin'lerin evinden çıktıktan sonra kadın sola dönerek gözden kayboldu.

Brenda oturma odasına geri geldi.

Tam oturmak üzereyken Salsbury, «Oturma,» dedi. «Tam odanın ortasına geçip dur.»

Brenda söyleneni yaptı.

Salsbury koltuğa oturdu. «Ona ne söyledin?»

«Migrenimin tuttuğunu.»

«Sana inandı mı?»

«Sanırım.»

«Onu tanıyor muydun?»

«Evet.»

«Kimdi.»

«Yengem.»

«Black River'da mı oturuyor?»

«Evet.»

«Çok güzel bir kadındı.»

«Miss Amerika yarışmasına katılmıştı.»

«Ya, öyle mi? Ne zaman?»

«On iki, on üç yıl önce.»

«Hâlâ yirmi iki yaşında gibi.»

«Aslında otuz altı yaşında.»

«Yarışmayı kazandı mı?»

«Üçüncü oldu.»

«Eminim çok üzülmüştür.»

«Aslında üzülen Black River'lılar oldu. O aldırmadı bile.»

«Aldırmadı mı? Neden?»

«Hiçbir şey onu üzmez.»

«Öyle mi?»

«O öyle biridir. Her zaman neşeli ve mutludur.»
«Adı ne?»
«Emma.»
«Soyadı?»
«Thorp.»
«Thorp mu? Evli mi?»
«Evet.»
Salsbury kaşlarını çattı. «O polisle mi evli?»
«O polis şefi.»
«Bob Thorp.»
«Evet.»
«Onunla ne yapıyor?»
Brenda bocaladı.
Sonra da Salsbury'e göz kırptı.
Seni küçük hayvan seni.
Hâlâ genç kadının kokusunu duyabiliyordu.
«Ne demek istiyorsun?» dedi Brenda.
«Demek istediğim açıkça ortada. Onunla ne yapıyor?»
«Şey... onlar evli.»
«Onun gibi bir kadınla şu iriyarı geri zekâlı polis, ha?»
«O geri zekâlı değil.»
«Bana öyle geliyor.» Kısa bir an düşündükten sonra gülümsedi. «Demek senin genç kızlık adın Brenda Thorp?»
«Evet.»
«Bob Thorp kardeşin öyleyse.»
«Büyük ağabeyim.»
«Zavallı Bob.» Arkasına yaslandı, kollarını göğsünün altında kavuşturarak güldü. «Önce küçük kardeşini, sonra da karısını becereceğim demek ki.»
Brenda kararsızlıkla gülümsedi. Tedirgindi.
«Dikkatli olmam gerekiyor değil mi?»
«Dikkatli mi?»
«Bob geri zekâlı olabilir ama bir boğa kadar da güçlü.»
«O geri zekâlı değil,» dedi Brenda.
«Okuldayken Sophia adında bir kızla çıkardım.»
Brenda karşılık vermedi. Kafası karışmıştı.

«Sophia Brookman. Tanrım, onu ne kadar da çok istemiştim.»

«Onu sevdin mi?»

«Sevgi diye bir şey yok. Yalnızca masallarda var. Onunla yatmak istemiştim. Ama birkaç kez buluştuktan sonra beni bırakıp Joey Duncan adındaki bir çocukla çıkmaya başlamıştı. Okulu bitirdikten sonra Joey ne yaptı biliyor musun?»

«Nereden bilebilirim ki?»

«Üniversiteye gitti.»

«Ben de gittim.»

«Kriminoloji bölümüne bir yıl devam etti.»

«Ben tarih okudum.»

«Sonra da okulu bıraktı.»

«Ben bırakmadım.»

«Sonra da polis örgütüne takıldı.»

«Ağabeyim gibi.»

«Ben Harvard'a gittim.»

«Sahi mi?»

«Ben her zaman ondan daha iyi giyinirdim. Ayrıca o çok da aptal biriydi. Ben ondan çok daha zekiydim. Joey, *Reader's Digest*'teki fıkraların dışında hiçbir şey okumazdı. Oysa ben her hafta *The New Yorker* dergisini okurdum.»

«Bu iki dergiden de hiç hoşlanmam.»

«Tüm bunlara karşın Sophia onu seçti. Sana bir şey söyleyeyim mi?»

«Söyle.»

«Bilinçaltına yönelik algılamalarla ilgili bir yazıyı ilk kez *The New Yorker*'da okumuştum. Ellili yıllardaydı. Belki de o dergi için biraz ciddi bir yazıydı. Yazıyı şimdi tam olarak hatırlamıyorum ama beni harekete geçiren bu yazıydı.»

Brenda içini çekti.

«Ayakta durmaktan yoruldun mu?»

«Biraz.»

«Sıkıldın mı?»

«Eh işte.»

«Kaltak.»

Brenda bakışlarını yere indirdi.
«Üstündekileri çıkar.»
Sevgili güç. Önceleri bu güçle dolu doluydu ama şimdi değişmişti. Başlangıçta bu güç ona dengeleyici ve yaşam veren bir unsur gibiydi. Zaman zaman da hâlâ böyle hissetmekle birlikte bu güç ona sürekli ve sonsuz bir dizi kısa ama ardı ardına ateş eden tüfekler gibi geliyordu. Güç, artık makineli bir tüfeğe dönüşmüştü: *ta-ta-ta-ta-ta-ta.* Bu sesin ritmi onu etkiliyordu. Beyninin içindeki bu ses tüm bedenine yayılıyordu. Düşünceler birbirini izlemeye başlamıştı: Joey Duncan, Harvard, anahtar-kilit, Miriam, annesi, koyu renk gözlü Sophia, memeler, seks, Emma Thorp, kaltaklar, Dawson, Brenda, cinsel organının sertleşmesi, annesi, Klinger, Brenda, sevişmek, güç, kaba kuvvetler, Emma' nın bacakları...
«Şimdi ne yapayım?»
Brenda çırılçıplak kalmıştı.
«Buraya gel.»
Küçük hayvancık.
«Yere çömel.»
«Yere mi?»
«Dizlerinin üstüne.»
Çömeldi.
«Güzel hayvanım benim.»
«Benden hoşlanıyor musun?»
«Her şey bir yere kadardır.»
«Nereye kadar?»
«Yengeni becerinceye dek.»
«Emma'yı mı?»
«Bunu ona zorla izlettireceğim.»
«Kime?»
«O geri zekâlı polise.»
«Geri zekâlı değil o.»
«Ne de güzel popon var. Sen çok ateşli bir kadınsın, Brenda.»
«Deminki gibi, her yanımdan ateş çıkıyor.»
«Tabii daha da çıkacak.»

«Titriyorum.»
«Beni deminkinden daha çok istiyorsun.»
«Hadi gel.»
«Biraz daha iste.»
«Utanıyorum.»
«Hayır. Utanmıyorsun.»
«Ah, Tanrım.»
«İyi misin?»
«Hem de çok.»
«Hiç de Miriam'a benzemiyorsun.»
«Miriam da kim?»
«Beni şimdi görmesini istediğim bir piçkurusu!»
«Kim? Miriam mi?»
«Buna tecavüz derdi.»
«Kim?»
«Dawson. Belki onunki kalkmıyordur bile.»
«Korkuyorum,» dedi Brenda birden.
«Neden korkuyorsun?»
«Bilmem.»
«Korkmayı bırak. Korkmuyorsun.»
«Peki.»
«Korkuyor musun?»
Brenda gülümsedi. «Hayır. Benimle sevişecek misin?»
«Çok istiyorsun değil mi?»
«Evet. Her yanımdan alevler çıkıyor sanki. Hadi, gel.»
«Klinger ve lanet olasıca sevgilileri.»
«Klinger de kim?»
«Bence eşcinsel o.»
«Gelecek misin?»
«Hem de seni paramparça ederek. Şunu görüyor musun, bir hayvanınki kadar kocaman.»
«Evet. Çok istiyorum. Hadi.»
«Belki de Miriam seviciydi.»
Ta-ta-ta-ta-ta-ta-ta-....

Pazartesi öğleden sonra saat beşte Buddy Pellineri yataktan kalktıktan sonra fabrikaya gidip raporunu vermeden önce yeni dergiler almak için Edison'ların dükkânına gitti. En çok sevdiği dergiler *People, Travel, Nevada, Arizona Highways* ve *Vermont Life* gibi içinde bol resimler olanlardı. Kendisinde olmayan iki dergiyi alarak kasaya yaklaştı.

Jenny kasadaydı. Üzerine sarı çiçekleri olan beyaz bir bluz giymişti. Uzun siyah saçları pırıl pırıldı. «Bugün çok güzelsiniz, Miss Jenny.»

«Oh, teşekkür ederim, Buddy.»

Yüzü kıpkırmızı kesildi, keşke hiçbir şey söylemeseydim diye geçirdi içinden.

«Hayatından memnun musun?» dedi Jenny.

«Şikâyetçi değilim.»

«Bunu duyduğuma sevindim.»

«Borcum ne kadar?»

«İki doların var mı?»

Buddy elini cebine sokarak bozuk paralarını çıkardı. «Tabii var. Buyrun.»

«Üç çeyrek geri vereceğim,» dedi Jenny.

«Ben bunların daha fazla tutacağını sanıyordum.»

«Burada sana her zaman indirim uyguladığımızı unuttun mu yoksa?»

«Bedeli neyse onu ödeyeceğim. Özel davranmanıza gerek yok.»

«Ailemizin çok yakın bir dostusun, sen Buddy,» dedi Jenny ona doğru işaret parmağını sallayarak. «Biz yakın dostlarımıza indirim yaparız. Buna karşı çıkacak olursam Sam çok öfkelenir. Hadi şimdi, o çeyrekleri cebine koy.»

«Şey... teşekkür ederim.»

«Bir şey değil, Buddy.»

«Sam burada mı?»

Jenny perdeyle kapanmış kapıyı işaret etti. «Yukarda. Yemek hazırlıyor.»

«Ona mutlaka söylemeliyim.»

«Ona ne söyleyeceksin?»

«O gördüğüm şeyi.»

«Bana söyleyemez misin?»

«Şey... Ona söylesem daha iyi olacak.»

«İstersen yukarı çıkıp onunla görüşebilirsin.»

Bu davet onu ürkütmüştü. Başkalarının evinde kendini hiçbir zaman rahat hissetmezdi. «Kedi var mı orada?»

«Kedi mi? Yok. Bizde hayvan falan yok.»

Jenny'nin ona yalan söylemeyeceğini biliyordu ama kediler hiç olmayacak yerlerden çıkarlardı her zaman. Annesinin ölümünden iki hafta sonra ona rahibin evine gitmesi gerektiği söylenmişti. Rahip Potter'la eşi onu oturma odasına almışlar ve pastayla bisküvi ikram etmişlerdi. Kanepede bacaklarını birleştirmiş, ellerini dizlerinin üstüne koyarak oturmuştu. Bayan Potter kakao yapmıştı. Rahip Potter da kakaoyu fincanlara koyuyordu. Karı koca Buddy'nin tam karşısında oturuyorlardı. Bir süre her şey yolunda gitmişti. Pastasını ve bisküvileri iştahla yemiş, bolca gülümseyip çok az konuşmuştu. Ama birden beyaz tüylü, kocaman bir kedi omzuna, oradan da kucağına atlamıştı. Rahiplerin evinde kedi olduğundan haberi bile yoktu. Yaptıkları doğru muydu? Ona söylememekle ellerine ne geçmişti? Kedi divanın arkasındaki pencerenin eşiğinden üstüne atlamıştı. Ne kadar zamandan beri oradaydı acaba? Pastasını yerken orada mıydı? Korkudan taş kesilmiş bir şekilde kaldı. Konuşamadı. Bağırmak istedi. Bağıramadı. Kakaosunu halıya döktü. Üstübaşı ıslanmıştı. Rahibin kanepesini kirletmişti. Her şey korkunçtu. Birden altına yaptığını farketti. Ne kadar da kötü bir gün yaşamıştı. Bir daha asla o eve gitmeyecekti. Bu yüzden cehenneme bile gidecek olsa bir daha kiliseye de gitmeye hiç niyeti yoktu.

«Buddy?»

Jenny'nin sesiyle kendine geldi. «Ne var?»

«Yukarı çıkıp Sam'i görmek istiyor musun?»

Dergilerini telaşla topladı. «Hayır, hayır. Onunla başka zaman konuşurum. Başka zaman. Şimdi değil.» Kapıya doğru yürümeye başladı.

«Buddy?»

Başını çevirdi.

«Bir şey mi oldu?» dedi Jenny.

«Hayır.» Gülmeye çalıştı. «Yok bir şey. Hayatımdan da memnunum.» Telaşla dükkândan çıktı.

Main Caddesinin diğer tarafındaki iki odalı evine gelince hemen kendini banyoya attı. İşini bitirdikten sonra da bir şişe kola açarak mutfak masasına oturup dergilerini karıştırmaya başladı. Önce iki dergiyi de iyice gözden geçirerek kedilerle ilgili resim ya da yazılarla kedi mamalarının ilanları olup olmadığına baktı. Her iki dergide de onu tedirgin eden iki sayfayı arkalarında ne olduğuna bakmadan telaşla yırttı. Sonra da her sayfayı yüzlerce küçük parçaya ayırarak çöpe attı. Artık şimdi iyice rahatlamış ve dergilerin resimlerine bakabilecek hale gelmişti.

İlk derginin ortalarına doğru birkaç dalgıcın deniz altındaki eski bir gemide yaptıkları çalışmaların resimlerini gördü. Çok az okuma-yazma bildiğinden resimlere büyük bir ilgiyle baktı. Birden bu resimler o akşam ormanın içinde gördüklerini hatırlattı ona. Fabrikanın hemen yakınında. Tam çişini yaparken. O günü takviminde çok büyük bir dikkatle işaretlemişti. Dalgıçlar. Su deposunun bulunduğu taraftan geliyorlardı. Ellerinde fenerler vardı. Ve tabancalar da. Bu o kadar saçma bir şeydi ki, tabancaları asla unutamıyordu. Ne kadar komik... ne kadar da ürkütücüydü. O adamların orada ne işleri olabilirdi? Hazine avcıları olamazlardı. Su deposunda hazine yoktu ki.

Peki öyleyse, orada ne arıyorlardı?

Bunu defalarca düşünmüş ama bir türlü çözememişti. En iyisinin her şeyi birine anlatıp durumu ona açıklamasıydı ama insanların kendisiyle alay edeceklerinden emindi.

Bununla birlikte bir hafta önce Black River'da onu dinleyecek, inanacak ve anlatacakları ne kadar aptalca olursa olsun asla gülmeyecek biri olduğunu farketmişti. Bu Sam'di. Sam her zaman ona zaman ayırırdı. Hatta annesi ölmeden önce bile Sam onun yanındaydı. Sam asla onunla alay etmediği gibi, onu küçümsemez ve duygularını incitmezdi. Dahası, Buddy'e göre Sam Edison kasabanın en akıllı adamıydı. Her şeyi bilirdi ya da Buddy öyle sanıyordu. Gördüklerinin bir açıklamasını yapabilecek biri varsa bu da Sam'di.

Öte yandan Sam'in onu bir aptal gibi değerlendirmesini de istemiyordu. Elinden geldiğince sorularının karşılığını kendi başına bulmaya çalışmıştı. İşte bu yüzden de Sam'e gitmesi gecikmişti.

Bir süre önce dükkândayken her şeyi Sam'e anlatmaya hazırdı. Ama Sam üst kattaydı ve oradaki odalar Buddy için yabancı yerlerdi. Ve bu da kedi sorununu ortaya çıkarıyordu.

Bir kez daha sorularının karşılığını bulmaya karar verdi. Dükkâna gittiğinde eğer Sam oradaysa ona her şeyi anlatacaktı. Ama şimdi iş başa düşmüştü. Perdelerin arasından içeri sızan öğleden sonra güneşinin altında oturarak kolasını içti.

Sekiz Ay Önce
Cumartesi, 18 Aralık 1976

Greenwich'deki evin bilgisayar bölümündeki monitörler ve katot ışınlarının çoğu kırmızı ve yeşil yandığı halde, Salsbury'e bir hafta sonra Noel olduğunu hatırlatamıyordu.

Klinger aylardan beri ilk kez bu odaya girdiğinde çevresindeki ışıklara bakmış, «Dışarda olduğu gibi burada da her şey Noel'in yaklaşmakta olduğunu hatırlatıyordu,» demişti.

Garip ama gerçekten de öyleydi.

Generalle birlikte olmak Salsbury'i nedense tedirgin ediyordu. İki yıldan beri her gün ve her gece Salsbury kendi kendine ortaklarından çok daha zeki, daha kurnaz, atik ve sezgileri daha güçlü biri olduğunu söyleyip durmuştu. Böyle davranırsa Brian Kingman'ın başına gelenlerin kendisine olmayacağını varsayıyordu. Aslında ortakları da onun için böyle düşünmüyor değillerdi. Hem onun için, hem de birbirleri için aynı şeyleri tasarlıyorlardı. Ya kafasına bir kurşun sıkıp Kingman'ın yanına gömecekler ya da anahtar-kilit programıyla amaçlarına ulaşacaklardı. Bu yüzden Klinger'in ileri sürdüğü her görüş Salsbury'i tedirgin etmeye yetiyordu.

Bu tedirginliğinden kurtulmasının tek yolu da Klinger'i müm-

kün olduğunca çabuk yanından uzaklaştırmaktı. «Burada puro içemezsin. Onu hemen söndür.»

Klinger purosunu kalın dudakları arasında çevirdi. «Ah, evet...»

«Bunlar çok hassas aygıtlardır,» dedi Salsbury kesin bir tavırla ve Noel ışıklarına benzeyen ışıkları eliyle işaret ederek. Klinger purosunu eline alıp yere atmak üzere bir hareket yaptı.

«Çöp kutusuna.»

General purosunu söndürüp çöpe attıktan sonra, «Özür dilerim,» dedi.

«Şimdi oldu. Bilgisayarlarla çalışmaya alışık olmadığın anlaşılıyor. Tüm önemli ayrıntıları bilmeni bekleyemezdim senden.»

Sonra da, ilk raundu ben kazandım, diye geçirdi aklından.

«Leonard nerede?» dedi Klinger.

«Burada değil.»

«Böylesine önemli bir deneyde burada olmayacak mı?»

«Buraya gelmek istemedi.»

Salsbury, Dawson'u eleştiren ya da onu ince eleyip sık dokuyan konuşmalara katılmaktan yana değildi. Dawson'un tarafından gelebilecek herhangi bir saldırıya karşı kendini korumaya ve araya mesafe koymaya kararlıydı. Düşüncelerini kimselere açmak istemiyordu.

«Bana ne göstereceksin?» diye sordu Klinger.

«Her şeyden önce, anahtar-kilit programıyla ilgili bilgisayardan çıkmış bir iki örnek göstermek istiyorum.»

«Beni yeterince meraklandırdın, hadi göster artık.»

Bir akordiyon gibi katlanmış bilgisayar kâğıtlarını aldı. «Bu yeni üç elemanımızın...»

«Paralı askerler mi?»

«Evet. Üçüne de ilaç verildi ve birkaç film gösterildi. *The Exorcist*, *Jaws* ve *Black Sunday*'ı izlediler. Bunlar tabii, bu filmlerin çok özel kopyalarıydı. Her şeyi burada ayarladık. Bu işi ben kendim üstlenmiştim. Her filme bilinçaltı algılamaya yönelik eklemeler yaptım.»

«Neden özellikle bu üç filmi seçtin?»

«Aslında herhangi bir film de olabilirdi,» dedi Salsbury. «Ama

Leonard'ın film arşivinde en çok hoşuma giden bunlar olduğu için bu filmleri seçtim. Dediğim gibi bu filmlerin belli bir özelliği yok. Aslında film sadece ambalaj, içerik değil. Önemli olan, deneklerin filmi izlerken kendilerine verilen bilinçaltı algılamalarına yönelik mesajlar almaları.» Kâğıtları Klinger'e uzattı. «Bunlar, filmle aynı anda başlayan bilinçaltına yönelik mesaj görüntülerinin sözlü açıklamaları. Bilgisayar kâğıtlarında karşına çıkan 'Bu Öykü' sözcüğü, deneklerin doğrudan bilinçaltını etkileyen görsel talimattır.»

Denek ŞİFRESİ--ANAHTAR KİLİT
TEKRARLANAN PROGRAM/BİRİNCİ BÖLÜM
BİLGİSAYARDAKİ VERİLER
SAKLANAN PROGRAMIN TARİHİ: 6/8/76
BU BASKININ TARİHİ: 18/12/76

SANİYELER	BİLİNÇALTI ALGILAMAYA YÖNELİK İÇERİK
0001	İÇERİK YOK
0002	İÇERİK YOK
0003	GÖRSEL--KADIN GÖĞÜSLERİ
0004	GÖRSEL--KADIN GÖĞÜSLERİ
0005	GÖRSEL--KADIN GÖĞÜSLERİ
0006	GÖRSEL--KADIN GÖĞÜSLERİ
0007	GÖRSEL--KADIN GÖĞÜSLERİ
0008	BU ÖYKÜ--İZLİYORSUNUZ
0009	BU ÖYKÜ--İZLİYORSUNUZ
0010	BU ÖYKÜ--İZLİYORSUNUZ
0011	BU ÖYKÜ--İZLİYORSUNUZ
0012	BU ÖYKÜ--BU FİLMİ İZLİYORSUNUZ
0013	BU ÖYKÜ--BU FİLMİ İZLİYORSUNUZ
0014	BU ÖYKÜ--BU FİLMİ İZLİYORSUNUZ
0015	GÖRSEL--PENİS
0016	GÖRSEL--PENİS
0017	GÖRSEL--PENİS
0018	GÖRSEL--PENİS KADININ ELİNDE

0019	GÖRSEL--KADIN PENİSİ OKŞUYOR
0020	GÖRSEL--KADIN PENİSİ OKŞUYOR
0021	GÖRSEL--KADIN PENİSİ OKŞUYOR
0022	GÖRSEL--KADIN PENİSİ OKŞUYOR
0023	GÖRSEL--BU FİLMİ İZLİYORSUNUZ

«İlk altmış saniye denekin filmin geri kalan bölümünü pür dikkat izlemesini sağlamaktan başka bir şey yapmıyor,» dedi Salsbury. «İkinci dakikadan itibaren ve tüm film boyunca denek büyük bir dikkatle programın ikinci bölümünü izliyor ve büyük bir uysallıkla da anahtar-kilit davranış modelini benimsiyor.»

«Uygulamandaki bu yöntemi Brian Kingman'ın başına gelenlerden sonra mı değiştirdin?» diye sordu Klinger.

«Brian'nın başına gelenlerden sonra, evet.»

0061	GÖRSEL--KADIN ERKEĞİN TESTİSLERİNİ OKŞUYOR
0062	GÖRSEL--KADIN ERKEĞİN TESTİSLERİNİ OKŞUYOR
0063	GÖRSEL--KADIN PENİSİ OKŞUYOR
0064	GÖRSEL--KADIN PENİSİ OKŞUYOR
0065	GÖRSEL--KADIN PENİSİ OKŞUYOR
0066	BU ÖYKÜ--ANAHTARA BOYUN EĞME
0067	BU ÖYKÜ--ANAHTARA BOYUN EĞME
0068	BU ÖYKÜ--ANAHTARA BOYUN EĞME
0069	GÖRSEL--PENİS DİMDİK
0070	GÖRSEL--PENİS DİMDİK
0071	GÖRSEL--PENİS DİMDİK
0072	BU ÖYKÜ--ANAHTARA BOYUN EĞME
0073	BU ÖYKÜ--ANAHTARA BOYUN EĞME
0074	GÖRSEL--KADIN DİMDİK PENİSE GÜLÜMSÜYOR
0075	GÖRSEL--KADIN DİMDİK PENİSE GÜLÜMSÜYOR
0076	GÖRSEL--KADIN DİMDİK PENİSE GÜLÜMSÜYOR
0077	BU ÖYKÜ--ANAHTARA BOYUN EĞME
0078	BU ÖYKÜ--ANAHTARA BOYUN EĞME
0079	GÖRSEL--ARKADAN BİRLEŞME
0080	GÖRSEL--ARKADAN BİRLEŞME
0081	GÖRSEL--ARKADAN BİRLEŞME

0082	BU ÖYKÜ--ANAHTARA BOYUN EĞME
0083	BU ÖYKÜ--ANAHTARA BOYUN EĞME
0084	GÖRSEL--CİNSEL İLİŞKİYİ ERKEK YÖNETİYOR
0085	GÖRSEL--CİNSEL İLİŞKİYİ ERKEK YÖNETİYOR
0086	GÖRSEL--CİNSEL İLİŞKİYİ ERKEK YÖNETİYOR
0087	BU ÖYKÜ--ANAHTARA BOYUN EĞME
0088	BU ÖYKÜ--ANAHTARA BOYUN EĞME
0089	GÖRSEL--KADININ YÜZÜNDE KENDİNDEN GEÇMİŞ BİR İFADE
0090	GÖRSEL--KADININ YÜZÜNDE KENDİNDEN GEÇMİŞ BİR İFADE
0091	GÖRSEL--KADININ YÜZÜNDE KENDİNDEN GEÇMİŞ BİR İFADE
0092	BU ÖYKÜ--ANAHTARA BOYUN EĞME
0093	BU ÖYKÜ--ANAHTARA BOYUN EĞME
0094	GÖRSEL--KADININ KASIK TÜYLERİNE BOŞALMA
0095	BU ÖYKÜ--ANAHTARA BOYUN EĞME
0096	GÖRSEL--KADININ KASIK TÜYLERİNE BOŞALMA
0097	BU ÖYKÜ--ANAHTARA BOYUN EĞME
0098	GÖRSEL--KADININ YÜZÜNDE KENDİNDEN GEÇMİŞ BİR İFADE
0099	BU ÖYKÜ--ANAHTARA BOYUN EĞME
0100	GÖRSEL--KADININ KASIK TÜYLERİNE BOŞALMA

«Bu sahneler bir porno filminden mi alındı?» diye sordu Klinger.

«New York'daki profesyonel bir porno film yapımcısı bu sahneleri benim için özel olarak çekti,» dedi Salsbury burnuna düşen gözlüğünü geri itip alnındaki terleri silerek. «Kendisine bu sahneler için en çekici elemanlarını kullanmasını söyledim. Tüm sahneleri her zamanki ışık düzeniyle çekti ama ben özel bir yöntem kullanarak bu mesajların bilinç eşiğine ulaşmasını sağladım. Sonra da seks sahnelerine büyük harflerle bazı mesajlar ekledim.» Bilgisayar kâğıtlarının bir kısmını açtı. «Bu ilk sekans kırk saniye sürüyor. Sonra da iki saniyelik bir boşluk var ve hemen arkasından da aynı şekilde başka bir mesaj veriliyor.»

0143 GÖRSEL--KADIN KLİTORİSİNİ OKŞUYOR
0144 GÖRSEL--KADIN KLİTORİSİNİ OKŞUYOR
0145 GÖRSEL--ERKEK DİMDİK OLMUŞ PENİSİNİ OKŞUYOR
0146 GÖRSEL--ERKEK DİMDİK OLMUŞ PENİSİNİ OKŞUYOR
0147 GÖRSEL--ERKEK DİMDİK OLMUŞ PENİSİNİ OKŞUYOR
0148 BU ÖYKÜ--BAŞARISIZLIKTAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ
0149 BU ÖYKÜ--BAŞARISIZLIKTAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ
0150 BU ÖYKÜ--BAŞARISIZLIKTAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ
0151 GÖRSEL--KADIN DİMDİK OLMUŞ PENİSE GÜLÜMSÜYOR
0152 GÖRSEL--KADIN DİMDİK OLMUŞ PENİSE GÜLÜMSÜYOR
0153 GÖRSEL--KADIN DİMDİK OLMUŞ PENİSE GÜLÜMSÜYOR
0154 BU ÖYKÜ--BAŞARISIZLIKTAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ
0155 BU ÖYKÜ--BAŞARISIZLIKTAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ
0156 GÖRSEL--CİNSEL İLİŞKİYİ KADIN YÖNETİYOR
0157 GÖRSEL--CİNSEL İLİŞKİYİ KADIN YÖNETİYOR
0158 GÖRSEL--CİNSEL İLİŞKİYİ KADIN YÖNETİYOR
0159 BU ÖYKÜ--BAŞARISIZLIKTAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ
0160 BU ÖYKÜ--BAŞARISIZLIKTAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ
0161 GÖRSEL--ARKADAN BİRLEŞME
0162 GÖRSEL--ARKADAN BİRLEŞME
0163 GÖRSEL--ARKADAN BİRLEŞME
0164 BU ÖYKÜ--BAŞARISIZLIKTAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ
0165 BU ÖYKÜ--BAŞARISIZLIKTAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ
0166 GÖRSEL--KADININ YÜZÜNDE KENDİNDEN

GEÇMİŞ BİR İFADE

0167 GÖRSEL--KADININ YÜZÜNDE KENDİNDEN GEÇMİŞ BİR İFADE

0168 GÖRSEL--KADININ YÜZÜNDE KENDİNDEN GEÇMİŞ BİR İFADE

0169 BU ÖYKÜ--BAŞARISIZLIKTAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ

0170 BU ÖYKÜ--BAŞARISIZLIKTAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ

0171 GÖRSEL--KADININ KASIK TÜYLERİNE BOŞALMA

0172 BU ÖYKÜ--BAŞARISIZLIKTAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ

0173 GÖRSEL--KADININ KASIK TÜYLERİNE BOŞALMA

0174 BU ÖYKÜ--BAŞARISIZLIKTAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ

0175 GÖRSEL--KADININ YÜZÜNDE KENDİNDEN GEÇMİŞ BİR İFADE

«Olayı anladım,» dedi Klinger. «Kaç tane 'öykü' var?»

Bilgisayarlardan birinin önünde duruyorlardı. Salsbury uzanarak bir iki tuşa bastı.

Ekranlardan birinden uzun bir liste belirdi:

ANAHTAR/KİLİT BİRİNCİ BÖLÜM BÜYÜK HARFLERLE VERİLEN MESAJLAR SIRASIYLA ŞÖYLE:

01 ANAHTARA BOYUN EĞME

02 BAŞARISIZLIKTAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ

03 KORKUDAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ

04 SUÇLULUK DUYGUSUNDAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ

05 ENDİŞE VE KAYGIDAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ

06 AHLAKİ DEĞERLERDEN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ

07 SORUMLULUKTAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ

08 BUNALIMDAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ

09	**GERGİNLİKTEN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ**
10	**ANAHTAR MUTLULUĞUNA GEÇİŞ**
11	**ANAHTAR MUTLULUĞUNA GEÇİŞ**
12	**EN BÜYÜK ARZUNUZA GEÇİŞ**

Salsbury işletişim masasındaki bir düğmeye bastı.

Erkan karardı.

«Bunlar film boyunca üç kez tekrarlandı.»

«İkinci gece de aynı şey mi oldu?» dedi Klinger.

«Hayır.» Masanın yanındaki sandalyenin üstünde duran kâğıtları aldı, birinci bölümü açıp inceledi. «İlk bir dakika birinci filmde olduğu gibi deneklerin tüm dikkatini ele geçirmek için kullanıldı. Birinci bölümle ikinci bölüm arasındaki fark ikinci dakikada ortaya çıkmaktadır.»

0061	**GÖRSEL--KADIN AĞLIYOR**
0062	**GÖRSEL--KADIN AĞLIYOR**
0063	**GÖRSEL--KADIN AĞLIYOR**
0064	**GÖRSEL--ERKEK AĞLIYOR**
0065	**GÖRSEL--ERKEK AĞLIYOR**
0066	**BU ÖYKÜ--ACI VERDİĞİ İÇİN ANAHTARA BOYUN EĞMEYE KARŞI ÇIKMA**
0067	**BU ÖYKÜ--ACI VERDİĞİ İÇİN ANAHTARA BOYUN EĞMEYE KARŞI ÇIKMA**
0068	**GÖRSEL--KADIN KAN İÇİNDE KALMIŞ BAĞIRMAKTADIR**
0069	**GÖRSEL--KADIN KAN İÇİNDE KALMIŞ BAĞIRMAKTADIR**
0070	**BU ÖYKÜ--ACI VERDİĞİ İÇİN ANAHTARA BOYUN EĞMEYE KARŞI ÇIKMA**
0071	**BU ÖYKÜ--ACI VERDİĞİ İÇİN ANAHTARA BOYUN EĞMEYE KARŞI ÇIKMA**
0072	**GÖRSEL--ERKEK KAN İÇİNDE KALMIŞ BAĞIRMAKTADIR**
0073	**GÖRSEL--ERKEK KAN İÇİNDE KALMIŞ BAĞIRMAKTADIR**

0074	BU ÖYKÜ--ACI VERDİĞİ İÇİN ANAHTARA BOYUN EĞMEYE KARŞI ÇIKMA
0075	BU ÖYKÜ--ACI VERDİĞİ İÇİN ANAHTARA BOYUN EĞMEYE KARŞI ÇIKMA
0076	GÖRSEL--KADIN KAN İÇİNDE KALMIŞ BAĞIRMAKTADIR
0077	GÖRSEL--ERKEK KAN İÇİNDE KALMIŞ BAĞIRMAKTADIR
0078	BU ÖYKÜ--ACI VERDİĞİ İÇİN ANAHTARA BOYUN EĞMEYE KARŞI ÇIKMA
0079	BU ÖYKÜ--ACI, ACI, ACI, ACI
0080	İÇERİK YOK
0081	İÇERİK YOK
0082	GÖRSEL--KADIN DİMDİK OLMUŞ PENİSE GÜLÜMSÜYOR

«Programın ikinci bölümünde olumlu destekle olumsuz destek arasında seçenekler sunuluyor,» dedi Salsbury. «Bundan sonraki yirmi beş saniye ilkinde de gördüğün gibi değişik cinsel olaylara ayrıldığından onları atlayabiliriz.»

0110	GÖRSEL--HIRLAYAN KURT
0111	GÖRSEL--HIRLAYAN KURT
0112	GÖRSEL--AKREP FARENİN CANINI YAKIYOR
0113	GÖRSEL--AKREP FARENİN CANINI YAKIYOR
0114	GÖRSEL--TABUT
0115	GÖRSEL--TABUT
0116	GÖRSEL--TABUT
0117	BU ÖYKÜ--ANAHTARIN İSTEDİĞİ GİBİ ÖLÜME BOYUN EĞMEYE KARŞI ÇIKMA
0118	BU ÖYKÜ--ANAHTARIN İSTEDİĞİ GİBİ ÖLÜME BOYUN EĞMEYE KARŞI ÇIKMA
0119	GÖRSEL--İNSAN KAFATASI
0120	GÖRSEL--İNSAN KAFATASI
0121	GÖRSEL--ÇÜRÜMÜŞ BİR CESET
0122	BU ÖYKÜ--ANAHTARIN İSTEDİĞİ GİBİ ÖLÜME

		BOYUN EĞMEYE KARŞI ÇIKMA
0123		GÖRSEL--ÇÜRÜMÜŞ BİR CESET
0124		BU ÖYKÜ--ANAHTARIN İSTEDİĞİ GİBİ ÖLÜME BOYUN EĞMEYE KARŞI ÇIKMA

Klinger bakışlarını kâğıtlardan kaldırarak, «Sekste olduğu gibi ölümde de bilinçaltı algılamaya yönelik inandırıcı mesajların aynı şekilde etkili olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?» dedi.

«Evet, hemen hemen öyle. Reklamlarda bilinçaltına yönelik algılamalar ölüm ve sekste aynı şekilde güdüsel eşitlemeler yaratabilir. Birkaç yıl önce, bu konuda bir kitap yazan Wilson Bryan Key'e göre, ilk ölüm görüntüleri 1971 yılında birçok dergide Clavert Viski reklamıyla birlikte verilmişti. O günden beri de büyük reklam şirketleri binlerce ölüm simgesini kullanıyorlar.»

General ikinci kâğıt tomarını masanın üstüne koyarken, «Peki ya üçüncü bölüm?» dedi. «Üçüncü gece onlara gösterdiğin filmde neler gizliydi?»

Salsbury başka bir tomar kâğıt aldı. «Başlangıçta, bu yalnızca ilk iki filmin mesaj ve etkilerini güçlendirip destekledi. Denekler hızla verilen emirleri artık daha çabuk algıladıklarından bu bölümdeki mesajlar saniyenin onda biri hızla verildi. Diğerleri gibi bu da ikinci dakikadan itibaren deneklere verilmeye başlandı.»

0060	00	GÖRSEL--KADININ YÜZÜNDE KENDİNDEN GEÇMİŞ BİR İFADE
0061	00	BU ÖYKÜ--ANAHTAR MEMNUNİYETİNE GEÇİŞ
0061	05	GÖRSEL--PENİSTE BOŞALMA
0062	00	GÖRSEL--KADININ YÜZÜNDE KENDİNDEN GEÇMİŞ BİR İFADE
0062	05	BU ÖYKÜ--ANAHTAR MEMNUNİYETİ GEÇİŞ
0063	00	GÖRSEL--KADIN AĞLIYOR
0063	03	GÖRSFL--ERKEK AĞLIYOR
0063	06	GÖRSEL--HIRLAYAN KURT
0063	09	GÖRSEL--AKREP FARENİN CANINI YAKIYOR
0064	02	GÖRSEL--TABUT

0064	05	BU ÖYKÜ--ANAHTARIN İSTEDİĞİ GİBİ ÖLÜME BOYUN EĞMEYE KARŞI ÇIKMA
0065	00	GÖRSEL--KADIN PENİSİ ÖPÜYOR
0065	05	GÖRSEL--PENİS KADININ GÖĞÜSLERİNİN ARASINDA
0065	08	GÖRSEL-- PENİS VAJİNAYA GİRMEKTEDİR
0066	00	BU ÖYKÜ--BAŞARISIZLIKTAN ANAHTAR ÖZGÜRLÜĞÜNE GEÇİŞ
0066	05	GÖRSEL--YARALI VE KANLI İNSAN KOLU
0066	08	GÖRSEL--ÇÜRÜMÜŞ BİR CESET

İlerledikçe görüntülerin duygusal etkisiyle temposu da artmıştı.

0800	00	GÖRSEL--KURŞUN YARASI OLAN BİR İNSAN BAŞI
0800	02	GÖRSEL--VİETNAMLI BİR ÇOCUK CESEDİ
0800	04	GÖRSEL--KURTLU BİR ET PARÇASI
0800	06	GÖRSEL--HIRLAYAN SIÇAN
0800	07	GÖRSEL--HIRLAYAN KURT
0800	08	GÖRSEL--TABUT
0800	09	GÖRSEL--KURTLU BİR ET PARÇASI
0801	00	BU ÖYKÜ--ANAHTARIN İSTEDİĞİ GİBİ ÖLÜME BOYUN EĞMEYE KARŞI ÇIKMA
0801	02	GÖRSEL--PENİS DİMDİK
0801	04	GÖRSEL--KADININ YÜZÜNDE KENDİNDEN GEÇMİŞ BİR İFADE
0801	06	GÖRSEL--KLİTORİSİ YALAYAN DİL
0801	08	GÖRSEL--KADIN PENİSİ ÖPÜYOR
0801	09	GÖRSEL--PENİS VAJİNADA
0802	00	GÖRSEL--KADININ KASIK TÜYLERİNE BOŞALMA
0802	01	BU ÖYKÜ--EN BÜYÜK ARZUNUZA GEÇİŞ

Yazılar ilerledikçe olaylar da hızlanmıştı:

2400	00	GÖRSEL--BEBEK CESEDİNİN YÜZÜ
2400	01	GÖRSEL--ATIN GÜBRESİNDEKİ KURTLAR
2400	02	BU ÖYKÜ--ANAHTARI REDDETMEK: ÖLÜM
2400	03	GÖRSEL--ERKEK KLİTORİSİ UYARIYOR

2400	04	GÖRSEL--KADIN PENİSİ YALIYOR
2400	05	BU ÖYKÜ--ANAHTARIN MUTLULUĞUNU ALGILAMAK
2400	06	GÖRSEL--İNEĞİN İÇ ORGANLARI
2400	07	BU ÖYKÜ--ACIYI REDDETME
2400	08	BU ÖYKÜ--ÖLÜMÜ REDDETME
2400	09	GÖRSEL--KADININ SALYALARI AKIYOR
2401	00	GÖRSEL--KADININ YÜZÜNDE KENDİNDEN GEÇMİŞ BİR İFADE
2401	01	BU ÖYKÜ--MUTLULUĞA GİRİŞ
2401	02	BU ÖYKÜ--NEŞEYE GEÇİŞ

Bir süre sonra ise güdümsel görüntüler yerini doğrudan emirlere bırakmıştı:

3600	00	GÖRSEL--KURTLU BİR ET PARÇASI
3600	01	BU ÖYKÜ--ÖLÜMÜ REDDETME
3600	02	GÖRSEL--ÖLÜ BİR KEDİ
3600	03	BU ÖYKÜ--ANAHTARA İTAAT
3600	04	BU ÖYKÜ--İTAAT, İTAAT, İTAAT
3600	05	GÖRSEL--KADIN PENİSİ YALIYOR
3600	06	BU ÖYKÜ--HAYATA GİRİŞ
3600	07	BU ÖYKÜ--ANAHTARA İTAAT ET
3600	08	GÖRSEL--KADININ KALÇALARINA BOŞALMA
3600	09	BU ÖYKÜ--ANAHTARA İTAAT ET
3600	10	BU ÖYKÜ--HAYAT, HAYAT, HAYAT

«Bu çağrışım filmin sonuna dek sürdü,» dedi Salsbury. «Son on beş dakika boyunca seks ve ölüm bilgileri sürerken anahtar--kilit şifresi kavramı da sürekli olarak deneklerin bilinçaltlarına veriliyordu.»

«Hepsi bu kadar mı?»

«Denekler ilacın sayesinde bilinçaltı algılamaya hazırlanmışlardı, evet, hepsi bu kadar.»

«Ve onlar bütün bunları algıladıklarını ya da gördüklerini farketmediler bile, öyle mi?»

«Eğer farketselerdi bu programın onların üstünde hiçbir etki-

si olmazdı ki. Bilincin doğal muhakeme yeteneğine yalnızca bilinçaltı aracılığıyla ulaşabiliriz.»

Klinger bilgisayarın yanıbaşındaki sandalyeyi masadan uzaklaştırarak oturdu. Sol elini kucağının üstüne koymuştu. Elinin üstü öylesine çok siyah kıllarla doluydu ki, Salsbury'e bir kanalizasyon faresini hatırlattı. General az önce gördüklerini düşünürken bir yandan da sağ eliyle sol elinin üstüne hafifçe vuruyordu. Sonunda, «Şu üç paralı askerimiz,» dedi. «Bunlar programın üçüncü bölümünü ne zaman tamamladılar?»

«Otuz gün önce. Son birkaç haftadan beri de onları hem izliyor, hem de itaat etme konusunda hangi düzeyde olduklarını inceliyorum.»

«Kingman'ın yaptığı gibi içlerinden biri ters tepki gösterdi mi?»

«Üçü de kâbuslar gördü,» dedi Salsbury. «Bu büyük olasılıkla bilinçaltıyla algıladıkların mesajların sonucuydu. Ama hiçbiri de ne gördüğünü hatırlamadı. Dahası, üçü de gece nöbetleri ve hafif mide bulantıları geçirdi. Ama hepsi de hâlâ hayatta.»

«Başka sorunlar ortaya çıktı mı?»

«Hayır.»

«Programda eksik bir şey yok yani? Hiçbir şekilde sana boyun eğmeye karşı çıkmadılar, öyle mi?»

«Hayır şimdiye kadar böyle bir şey olmadı. Birkaç dakika içerisinde bir test uyguladıktan sonra onları tam ve kesin bir denetim altına alıp almadığımızı göreceğiz. Eğer bunda başarı sağlanmamışsa her şeye yeniden başlayacağım. Yok eğer gerçek bir başarı sözkonusuysa, şampanya patlatmaktan başka yapacak bir şeyimiz kalmıyor.»

Klinger içini çekti. «Sanıyorum bunu bir an önce öğrenmeliyiz. Bence bu son testin yapılması son derece gerekli.»

«Elbette.»

«Ama bundan hoşlanmıyorum.»

«Sen Vietnam'da savaşa katılmadın mı?»

«Bunun onunla ne ilgisi var şimdi?»

«Daha önce de ölen insanlar gördün, demek istiyorum.»

Klinger yüzünü buruşturdu. «Ama onların tümü de şerefleriyle öldüler. Her zaman şerefleriyle. Ve burada olanların şerefle bir ilgisi olmadığı da bilinen bir gerçek.»

Şeref, diye alayla düşündü Salsbury. Sen de Leonard gibi aptalın tekisin. Cennet olmadığı gibi şeref diye bir şey de yoktur. Önemli olan tek şey, insanın istediğini elde etmesi. Bunu ben de, sen de, hatta Leonard da biliyor. Başkanla Beyaz Sarayda çiçekli fincanlarla kahvesini içerken de biliyordu. Ama şimdi kabullenen bir tek benim içinizde.

Klinger ayağa kalkarken, «Pekâlâ,» dedi. «Bu testi bitirelim bir an önce. Neredeler?»

«Yandaki odada bekliyorlar.»

«Neyle karşılaşacaklarını biliyorlar mı?»

«Hayır.» Salsbury masasına gitti ve yan odaya bağlı bir düğmeye basarak konuştu. «Rossner, Holbrook ve Picard. Buraya gelin. Sizi bekliyoruz.»

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve üç adam içeri girdi.

«Odanın ortasına geçin,» dedi Salsbury.

Söyleneni yaptılar.

«Onlara daha önce şifreyi söylemiştin, değil mi?» dedi Klinger.

«Evet, sen gelmeden önce.»

Birincisi otuz beş kırk yaşlarında görünmesine karşın karanlık sokaklarda dolaşan dehşet verici bir punk'a benziyordu. İnce ve uzun boyluydu ama garip ve sert bir görünümü vardı. Esmerdi. Koyu kahverengi saçlarını arkaya doğru taramıştı, şakaklarındaki kır saçlar ortaya çıkmıştı. Sanki hemen saldıracakmış gibi ayaklarını hafifçe aralamış ve ağırlığının büyük bir bölümünü parmak uçlarına vermişti. Yüzü gergindi. Gözleri de birbirine çok yakındı. Çok ince dudakları vardı.

«Bu Rossner,» dedi Salsbury, Klinger'e. «Glenn Rossner. Amerikalı. On altı yıldan beri paralı asker.»

«Merhaba,» dedi Rossner.

«Doğrudan hitap edilmedikçe hiçbiriniz konuşmayacaksınız,» dedi Salsbury. «Anlaşıldı mı?»

Üç ses birden, «Evet,» dedi.

İkinci adam da birincisiyle hemen hemen aynı yaştaydı, ama ona hiç benzemiyordu. Daha uzun boylu, iri yapılıydı. Kumraldı, kızıla çalan sarı saçları vardı. Geniş yüzlüydü. Sert bakışlarından çocuğunu haftada iki kez döven babaya benziyordu.

«Bu da Peter Holbrook,» dedi Salsbury. «İngiliz. Yirmi iki yaşından bu yana, yani yirmi yıldan beri paralı asker.»

Sonuncusu otuz yaşından büyük değildi ve içlerinde yakışıklı denebilecek tek kişiydi. Uzun boylu, ince ve adaleliydi. Saçları kahverengiydi. Yeşil gri karışımı gözleri ve uzun kirpikleri birçok kadını kıskandıracak kadar güzeldi. Oldukça güçlü bir yüz yapısı vardı. Rex Harrison'un gençliğine benziyordu.

«Michel Picard,» dedi Salsbury. «Fransız. İngilizcesi kusursuz. Dört yıldan beri paralı asker.»

«Hangisi olacak?» dedi Klinger.

«Sanırım, Picard.»

«O zaman bir an önce işe başlayalım.»

Salsbury, Rossner'e dönerek, «Glenn, masamın üstünde katlanmış bir branda bezi var. Onu buraya getir.»

Rossner masaya giderek bezi alıp geldi.

«Peter, bezi yere sermesine yardım et.»

Bir dakika sonra büyük branda bezi odanın ortasına serilmişti.

«Michel, bezin tam ortasında dur.»

Fransız söyleneni yerine getirdi.

«Michel, ben kimim?»

«Sen anahtarsın.»

«Peki sen kimsin?»

«Ben de kilidim.»

«Sana söylediğim her şeyi yapacaksın, değil mi?»

«Evet. Elbette,» dedi Michel Picard.

«Gevşe, Michel. Sen çok gevşedin, Michel.»

«Evet. Kendimi çok iyi hissediyorum.»

«Çok mutlusun.»

Picard gülümsedi.

«Bu birkaç dakika içinde sana ne olursa olsun mutluluğun devam edecek. Anladın mı?»

«Evet.»

«Peter ve Glenn'e vereceğim emirleri durdurmak için hiçbir şey yapmayacaksın. Emirler ne olursa olsun karşı çıkmayacaksın. Anlaşıldı mı?»

«Evet.»

Salsbury beyaz laboratuvar önlüğünün cebinden üç metre uzunluğunda kalın naylon bir ip çıkararak, «Peter, bunu al,» dedi. «İpi Michel'in boynuna onu boğacakmışın gibi dola ama sakın boğmaya kalkma.»

Holbrook, Fransızın arkasına geçerek ipi boynuna doladı.

«Michel, rahat mısın?»

«Oh, evet. Hem de çok.»

«Ellerini iki yana indir. Sana ellerini hareket ettir deyinceye kadar ellerini kıpırdatma.»

Picard gülümsemesini sürdürerek, «Pekâlâ,» dedi.

«Gülümseyebildiğin sürece gülümseyeceksin.»

«Evet.»

«Ve artık daha fazla gülümseyemediğin zaman da bunun senin için en iyisi olduğunu kabulleneceksin.»

Picard gülümsedi.

«Glenn sen olayı izleyeceksin. Bu ikisinin biraz sonra gerçekleştireceği bu küçük oyuna katılmayacaksın.»

«Katılmayacağım,» dedi Rossner.

«Peter sana söylediklerimi yapacaksın.»

İriyarı adam başını evet anlamında salladı.

«Hem de hiç duraksamadan.»

«Michel'i boğ.»

Fransız gülümsemesini sürdürüyordu.

Holbrook ipi vargücüyle sıktı. Picard'ın ağzı açıldı. Bağırmaya çalışır gibi bir hali vardı ama sesi çıkmadı. Öğürmeye başladı.

Holbrook'un üzerinde uzun kollu bir gömlek olmasına karşın Salsbury adalelerinin gerildiğini görebiliyordu.

Picard'ın çaresiz soluklarını duyuyorlardı. Gözleri yuvalarından fırladı. Yüzü kıpkırmızı kesildi.

«İpi daha sıkı çek,» dedi Salsbury, Holbrook'a.

İngiliz bu emre uydu. İpi hızla çekerken yüzü gerildi.

Picard, Holbook'un üstüne düştü.

Holbrook bir adım geriledi.

Picard dizlerinin üstüne kapaklandı.

Elleri hâlâ iki yanındaydı. Kendini kurtarmak için hiç çaba harcamayordu.

«İsa cehennemden fırladı,» dedi Klinger fısıltıyla. Olaydan etkilenmiş ve tüm bedeni uyuşmuştu.

Picard titreyerek böbreklerini boşalttı.

Salsbury branda bezini serdiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Birkaç saniye sonra Holbook, Picard'dan uzaklaştı, görevini tamamlamıştı. Naylon ip avuçlarında kırmızı izler bırakmıştı.

Salsbury cebinden başka bir ip çıkararak Rossner'e uzattı. «Bunun ne olduğunu biliyor musun, Glenn?» dedi.

«Evet.» Holbrook'un Fransızı öldürüşünü büyük bir soğukkanlılıkla izlemişti.

«Glenn, bu ipi Peter'e vermeni istiyorum.»

Rossner hiç düşünmeden ikinci ipi İngilizin eline tutuşturdu.

«Şimdi de arkanı dön, Peter.»

Rossner döndü.

«Sakin misin, Glenn?»

«Hayır.»

«Sakin ol. Gevşe. Endişelenmene gerek yok. Bu bir emirdir.»

Rossner'in yüz hatları gevşedi.

«Kendini nasıl hissediyorsun, Glenn?»

«Sakin ve gevşemiş.»

«Güzel. Emirler ne olursa olsun Peter'a vereceğim emirleri yerine getirmesine karşı çıkmayacaksın.»

«Hiç karışmayacağım,» dedi Rossner.

Salsbury, İngilize döndü. «Michel'e yaptığın gibi ipi şimdi de Glenn'in boynuna dola.»

Holbrook bu konuda uzmanmışçasına hemen yerini almış ve ipi Glenn'in boynuna dolamıştı. Emirleri beklemeye koyuldu.

«Glenn,» dedi Salsbury. «Gergin misin?»

«Hayır. Çok sakinim.»

«Bu güzel. Hem de çok güzel. Sakin olmayı sürdüreceksin. Şimdi, Peter'a seni öldürmesini söyleyeceğim ve sen de onun bu işi yapmasına izin vereceksin. Anlaşıldı mı?»

«Evet. Anladım.» Yüzünde rahat ve huzurlu bir ifade vardı.

«Yaşamak istemiyor musun?»

«Evet. Evet, yaşamak istiyorum.»

«O zaman neden ölmek istiyorsun?»

«Ben... ben...» Şaşkınlıkla baktı.

«Anahtara boyun eğmeye karşı çıkmanın zaten acı ve ölüm anlamına geleceğini bildiğinden ölmek istiyorsun. Öyle değil mi, Glenn?»

«Evet, bu doğru.»

Salsbury iki adamı da yakından inceledi. İkisinde de ne panik, ne de herhangi bir korku vardı.

Michel Picard'ın cesedinden gelen idrar ve dışkı kokusu ortalığı kaplamıştı.

Rossner elbette başına geleceklerin bilincindeydi. Michel'in öldürülüşünü görmüş ve kendisine de aynı şekilde öleceği söylenmişti. Bununla birlikte kıpırdamadan ve korkmadan duruyordu.

Anahtara karşı gelmektense söylenenleri yapmaktan yanaydı. Aslında itaatsizlik onun için anlaşılabilir bir kavram değildi.

«*Tam* kontrol,» dedi general. «Bununla birlikte ne korkmuş gibi bir halleri var, ne de öyle davranıyorlar.»

«Çünkü korkmuyorlar. Bu olayda doğaüstü herhangi bir güç sözkonusu değil. Yalnızca güdüsel davranış yöntemlerini ele geçirdim.» Salsbury mutluluktan yerinde duramıyor gibiydi. «Peter ipi ver bana. Teşekkür ederim. İkiniz de çok iyi iş başardınız. Kusursuz bir iş, hem de. Şimdi, Michel'in cesedini brandaya sarıp yan odaya götürmenizi istiyorum. Sizi yeniden çağırıncaya kadar da orada bekleyin.»

Sanki tuğla taşıyan iki işçi gibi Rossner'le Holbrook hiç zaman yitirmeden cesedi başından ve ayak ucundan taşıyarak dışarı çıktılar.

«Kutlarım,» dedi Klinger. Ter içinde kalmıştı. Sakin, donuk bakışlı Ernst Klinger bir domuz gibi terlemişti.

«Şimdi bilgisayar ışıkları hakkında ne düşünüyorsun, bakalım?» dedi Salsbury. «On dakika önceki gibi sana hâlâ Noel'i hatırlatıyor mu?»

Bilgisayar odası limon kokuyordu. Salsbury cesedin saçtığı kokuları gidermék için odanın havasını değiştiren bir sprey sıkmıştı.

Masasının çekmesinden bir şişe viski çıkardı. Başarısını kutlamak için kadehini doldurdu.

Klinger de sinirlerini yatıştırmak için kadehini tepeleme doldurdu. Kadehlerini tokuşturduktan sonra, «Peki şimdi sırada ne var?» diye sordu.

«Deneme alanı.»

«Bundan daha önce de söz etmiştin. Ama neden? Neden doğruca Ortadoğu'ya gidip işimize bakmıyoruz? Artık ilacın işe yaradığını biliyoruz, değil mi? Bilinçaltı algılamaların da işe yaradığını gördük.»

«İstenilen sonuçlara Holbrook, Rossner ve zavallı Picard'la ulaştım,» dedi Salsbury viskisini yudumlarken. «Ama bu, herkesin böyle tepki göstereceği anlamına gelmez. Bu programı her yaştan ve her cinsten birkaç yüz deneke uygulamadıkça asla emin olamam. Dahası, bizim şu üç paralı askerimiz laboratuvar koşullarında eğitilip deneylerimize karşılık verdiler. Başka bir kültürde ve yabancı bir dilde bilinçaltı algılamaya yönelik mesajları hazırlamadan önce deneylerimizin sonucundan yüzde yüz emin olmak zorundayız. Ancak ondan sonra Ortadoğu'ya gidebiliriz.»

Klinger kadehine biraz daha viski doldurdu. Kadehi dudaklarına doğru götürürken yüzünde belirsiz bir korku oluştu. Bu, bir ya da iki saniyeden fazla sürmedi. Deneme alanını düşünüyor gibi bir tavır takınarak içkisine baktı, sonra masanın üstündeki şişeye ve sonunda da Salsbury'e baktı.

Salsbury gülerek konuştu. «Endişelenme, Ernst. Kendi içkime de ilaç koyacak değilim ya? Ayrıca sen bir denek değilsin. Sen benim ortağımsın.»

Klinger başını salladı. Ama içkisini içmeden kadehini masa-

nın üstüne koydu. «Bu denemeyi nerede yapmayı düşünüyorsun?»

«Black River'da. Kanada sınırına yakın küçük bir kasabada.»

«Neden orada?»

Salsbury yakındaki bir bilgisayara giderek bir iki tuşa bastı. «İki ay önce, en uygun deneme alanı için gerekli olan temel koşulların bir listesini hazırlamıştım.»

Birden tüm ekranlarda aynı bilgi görüldü:

ANAHTAR/KİLİT DENEME ALANI BİLGİSİ AŞAĞIDADIR:
1A. BÖLGE KÜÇÜK BİR YERLEŞİM ALANI OLMALIDIR
BUNUNLA BİRLİKTE İSTATİSTİKSEL DOĞRULUK İÇİN
YETERLİ SAYIDA DENEK DE OLMALIDIR
1B. BLACK RIVER, MAINE--NÜFUS 402
KERESTE ALANI--NÜFUS 168
5 MİL İÇERİSİNDE KİMSE YAŞAMIYOR

«Kereste alanı mı?» dedi Klinger.

«Orası bir sanayi kasabası. Black River'daki hemen hemen herkes Big Union'da çalışıyor. Bu şirketin büyük bir çalışma alanı, barakaları, çalışanların yemek yedikleri yer, eğlence ve yerleşim bölgeleri var. Bekâr işçiler oda ya da ev kiralamak yerine fabrikanın lojmanlarında kalıyorlar.»

2A. BÖLGE SOSYAL STANDARTLARDAN COĞRAFİ AÇIDAN
SOYUTLANMIŞ OLMALIDIR
2B. BLACK RIVER'A EN YAKIN KASABA--30 MİL ÖTEDE
BLACK RIVER'A EN YAKIN İKİNCİ KASABA--62 MİL ÖTEDE
BLACK RIVER'DAN GEÇEN OTOYOLLAR-2 ŞERİTLİ BİR EYALET OTOYOLU BİR TEK TREN İSTASYONU VE YALNIZCA SANAYİ TRAFİĞİ
BLACK RIVER'DAKİ NEHİR YOLLARI--NAVIGABLE NEHRİ, BURADA HERHANGİ BİR NEHİR TRAFİĞİ SÖZKONUSU DEĞİL

BLACK RIVER'DAKİ HAVAALANI–YOK

3A. BÖLGE BİR YA DA DAHA FAZLA TELEVİZYON ALICI İSTASYONLARININ İÇİNDE BULUNMALI

3B. BLACK RIVER'DAN ALINAN İSTASYON SAYISI: 1 AMERİKAN
1 KANADA

«Bununla ilgili ilginç bir ek bilgi daha var,» dedi Salsbury. «Amerikan TV istasyonu Futurex'in yan kuruluşlarından birine ait. Geceleri ve hafta sonları bir yığın eski film gösteriyor. Şimdiden bu istasyonun TV programlarının bir kopyasını ele geçirebiliriz. Gösterecekleri bu filmlere bilinçaltı algılamaya yönelik mesajlarımızı kaydeder ve filmleri istasyonun arşivindeki orijinalleriyle değiştirebiliriz.»

«Tabii şansımız yaver giderse.»

«Bu bize zaman kazandırır. Yoksa bu işle uğraşmamız yıllar sürer.»

«Black River halkının senin sahte filmlerini izleyeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?»

«Onlara bu filmleri izlemeleri emreden bilinçaltı algılamaya yönelik birçok mesaj iletilecek türlü iletişim araçlarıyla. Örneğin, Dawson Hıristiyan Ahlakı Kuruluşu, filmlerden iki gün önce hem Kanada, hem de Amerikan TV istasyonlarından bir dizi din programları yayınlıyor. Bu programlar aracılığıyla hem ormanda çalışan kerestecilere, hem de kasaba halkına istediğimiz mesajları iletebiliriz. Ayrıca Leonard'ın şirketleri aracılığıyla postayla reklam gönderebiliriz. Bu da bilinçaltına yönelik mesajların halk tarafından algılanması anlamına gelir. Kasabadaki herkese bu reklamlar postalanır sabun, şampuan ya da bir makara fotoğraf filmi gibi küçük armağanlar da gönderebiliriz. Reklamlarla bu armağanlar, şu gün, şu saatte şu TV istasyonundaki bu programı izlemelerini belirten bilinçaltı algılamaya yönelik kâğıtlara sarılıp postalanabilir. Eğer herhangi bir denek paketi açmadan çöpe atacak bile olsa, paketin üzerinde bilinçaltına yönelik mesajlar bulunacağından etkilenecektir. Black River'a giren tüm gazete ve dergilerde de halkı filmleri izlemeye yönlendirecek bilinçaltı algılanmaya yönelik reklamlara bol bol yer verilecektir.» Salsbury soluk solu-

ğa kalmıştı. «Black River boyutundaki bir kasabada bir sinema salonu yalnızca film göstermez. Burada başka gösteriler de olur. Yazları pazar hariç her gün çocuklar için bir de matine vardır. O matinelerde gösterilecek olan filmler bizim filmlerimiz olacaktır. Ve bu fimlerle birlikte verilen bilinçaltı algılanmaya yönelik mesajlarda anahtar-kilit programını çocukların da izlemesi sağlanacaktır. Bölgeye ulaşan tüm radyo istasyonlarında özel olarak hazırlanmış otuz saniyelik reklam kuşaklarından yine aynı mesajlar iletilecektir. Bu yalnızca bizim yöntemlerimizin yarısıdır. Tüm toplum ele geçirildikten sonra kasabadaki herkes belli saatte televizyonunun başında olacaktır.»

«Televizyonu olmayanlar ne olacak peki?» diye sordu Klinger.

«Black River gibi dünyadan soyutlanmış bir kasabada başka yapacak bir şey yoktur ki.» dedi Salsbury. «Fabrikadaki dinlenme salonlarında yalnızca on tane televizyon var. Ayrıca kasabadaki herkesin evinde en az bir adet televizyon var. Olmayanların da kendilerine iletilen bilinçaltına yönelik reklamların sayesinde film gösterilen gecelerini ya bir dostlarının ya da komşularının evinde geçireceklerinden eminim.»

İlk kez Klinger, Salsbury'e saygıyla baktı. «İnanılır gibi değil.»

«Teşekkür ederim.»

«Peki ya ilaç? Onu nasıl uygulayacaksın?»

Salsbury viskisini bitirdi. Kendini harika hissediyordu. «Bölgede yiyecek ve içecek sağlayan yalnızca iki yer var. Kereste işçileri gereksinmelerini fabrikanın yemekhanesinden karşılıyorlar. Kasaba halkı ise alışverişini Edison'ların dükkânında yapıyor. Edison'a alternatif başka bir dükkân yok kasabada. Kasabanın tüm gereksinmeleri bu dükkândan sağlanıyor. Gerek fabrikanın mutfağı, gerekse bu dükkân mallarını Augusta'daki bir toptancıdan alıyor.»

«Yaaaa,» dedi general. Gülümsedi.

«Bu Holbrook ve Grossner için kusursuz bir komando operasyonu. Geceyarısı toptancının deposuna girecekler ve Black

River'a gidecek malları ilaçlayacaklar.» Bilgisayar ekranlarını işaret etti. «Dördüncü numara.»

Klinger solundaki ekrana baktı.

4A. TÜM NÜFUSUN EN AZ YÜZDE DOKSANINA HİZMET VEREN BİR SU DEPOSU BULUNMALIDIR BÖLGEDE

4B. BLACK RIVER'DAKİ SU DEPOSU--KASABA HALKININ YÜZDE YÜZÜYLE
--FABRİKADAKİ İŞÇİLERİN YÜZDE YÜZÜNE HİZMET VERMEKTEDİR

«Buna benzer tüm kasabalarda olduğu gibi,» dedi Salsbury. «Her evin kendi sarnıcı var. Ama fabrikanın sanayi amaçlarında kullanacağı bir su deposuna gereksinimi var.»

«Neden Black River'ı seçtin? Tüm bunları nasıl öğrendin?»

Salsbury klavyenin üstündeki bir tuşa bastı ve ekran karardı. «1960 yılında Leonard'ın istatistikler yapan bir şirketi vardı. Onun sahip olduğu diğer firmalarla sahip olmadıklarını da ilgilendiren tüm pazar araştırmalarını yapardı. Nüfus bürosundaki bilgi bankasına bağlıydı. Bu şirketi kullanarak en iyi bölge araştırmasını yaptık. Tabii, oradaki insanlar bizim neden böyle bir kasabayla ilgilendiğimizi bilmiyorlardı.»

General kaşlarını çattı. «Bu araştırmaya o istatistik şirketinden kaç kişi katıldı?»

«İki,» dedi Salsbury. «Ne düşündüğünü biliyorum. Endişelenme. Biz denemeye başlamadan çok önce bu iki adam bir kazada hayatlarını yitireceklerdir.»

«Rossner'le Holbrook'u su deposunu zehirlemeleri için gönderebiliriz sanıyorum.»

«Sonra da onlardan kurtuluruz.»

General kalın kaşlarını kaldırdı. «Onları öldürecek misin?»

«Ya da onlara intihar etmelerini emredeceğim.»

«Neden yalnızca yaptıklarını unutmalarını söylemiyorsun?»

«Eğer işler yolunda gitmezse bu onları mahkemeden kurtarabilir ama bizleri kurtaramaz. Onlara yaptıklarımızı kafalarımızdan silip atamayız. Deneme alanında çok ciddi sorunlarla karşılaşır

ve bu sorunlar tüm operasyonu çöpe atmamıza neden olursa ve Rossner'le Holbrook su deposunun yakınlarında görülür ya da arkalarından herhangi bir ipucu bırakacak olurlarsa yetkililerin Glenn ve Peter aracılığıyla bizlere ulaşmalarını isteyemeyiz, değil mi?»

«Bu kadar ciddi sonuçlar doğuracak ne tür bir sorun çıkabilir ki?»

«Bilmiyorum. Hiçbir şey olmayabilir, olabilir de.»

Klinger kısa bir süre düşündükten sonra, «Evet, sanıyorum haklısın,» dedi.

«Haklı olduğumu biliyorum.»

«Henüz bir tarih saptadın mı? Denemeye başlamak için?»

«Ağustosta işe başlayabiliriz,» dedi Salsbury.

Cuma, 26 Ağustos 1977

TA-TA-TA-TA-TA-TA... Pazartesi günü Brenda Macklin'le yaşadığı deneyimden sonra Salsbury artık başka bir şey düşünemez hale gelmişti. Canı çektiği her zaman çekici bir kadını denetim altına alabilir, ona tecavüz edebilir ve tüm yaşadıklarını kadının belleğinden silip atabilirdi. Artık tüm kaltakların kendisinin olması için yalnızca tek bir işaretine baktıklarını bilmesi Salsbury'e büyük güven ve güç veriyordu. Deneme alanının büyük bir başarıyla sonuçlandığı ve en küçük bir tehlikenin bile sözkonusu olmadığı kesinleştiğinde canı çektiği her kadını altına alacaktı. Kaltaklar. Hayvanlar. Küçük hayvanlar. Düzinelercesi hem de. Aslında tümü. Evden eve dolaşmış, anahtar-kilit şifresini uygulayarak deneklerini sorguya çekmiş, onları gözlemlemiş ve denetlemişti. Çok çalışıyordu. İşini yapıyordu. Kendisine acımasız davranıyordu... İradesiyle gurur duyuyordu.

O sabah iradesi eskisine oranla biraz azalmış gibiydi. Son dört geceden beri annesi, Miriam, ani şiddet, kan ve seksle ilgili karmakarışık düşler görüyordu. O sabah uyandığında da Emma Thorp'u düşünerek, genç kadının üstündeki turuncu bluzu, ince

ve uzun bacaklarını gözünün önüne getirerek bir hayvan gibi hırladı. O kadına mutlaka sahip olmalıydı. Olacaktı. En kısa zamanda bunu yapacaktı. Düşünceleri bir konudan bir konuya makineli tüfek gibi atlıyordu: Ta-ta-ta-ta-ta-ta...

Saat 07.45'te Pauline Vicker'in pansiyonundaki odasından çıkarak meydandaki kahveye gitti.

Hava bulutlu ve nemliydi.

Saat 8.25'te kahvaltısını bitirip kahveden çıktı.

Saat 8.40'da nehrin kıyısında Union Sokağının en son evi olan Thorp'ların evine gelmişti.

Zili iki kez çaldı. Polis şefi kapıyı açtı. Henüz işine gitmemişti. İyi. Çok iyi. Harika.

«Ben anahtarım,» dedi Salsbury.

«Ben de kilit.»

«Bırak da içeri gireyim.»

Bob Thorp kenara çekildi, sonra da kapıyı arkasından kapadı.

«Karın evde mi?»

«Evet.»

«Oğlun?»

«O da burada.»

«Başka kimse var mı?»

«Yalnızca sen ve ben.»

«Oğlunu adı ne?»

«Jeremy.»

«Neredeler şimdi?»

«Mutfakta.»

«Beni onların yanına götür.»

Thorp duraksadı.

«*Beni onların yanına götür*!»

Açık renk duvar kâğıtları olan küçük koridorda ilerlediler.

Mutfak çok güzel ve büyüktü. Tezgâhlar İtalyan mermerinden yapılmıştı. Büyük bir buzdolabıyla dondurucu vardı. Mikrodalga fırın tezgâhın üstünde duruyordu. Tavanın bir köşesinden asılmış televizyon yuvarlak büyük masanın yan tarafına doğru uzanmıştı.

Jeremy yüzü koridora dönük olarak masaya oturmuş, yumurtasını ve kızarmış ekmeğini yiyordu.

Oğlanın tam solunda Emma bir dirseğini masanın üstüne koymuş, portakal suyunu içiyordu. Saçları tam Salsbury'nin hatırladığı gibi altın sarısı rengindeydi. Arkasına dönüp kocasına kimin geldiğini sormak üzereyken Salsbury, Emma'nın yüzündeki o yumuşak ve mahmur ifadeyi görünce birden heyecanlandığını farketti.

«Bob? Kim bu?» dedi Emma.

«Ben anahtarım,» dedi Salsbury.

İki ses aynı anda buna karşılık verdi.

Saat 08.55'te haftalık alışveriş için kente inen Paul Annendale taşlı yolun sonunda frene bastı, her iki yanına baktı, sonra da sola Main Caddesine saptı.

Arka koltukta oturan Mark, «Benim Sam'in dükkânına gitmeme gerek yok,» dedi. «Beni meydanın hemen dışına bırakıver.»

Paul dikiz aynasından bakarak, «Nereye gideceksin?» dedi.

Mark yanındaki kanarya kafesine hafifçe vurdu. Sincap kafesin içinde dans ediyordu. «Buster'ı Jeremy'e göstermek istiyorum.»

Rya arkasına dönerek kardeşine baktı. «Neden o eve Jeremy'i görmek için gitmediğini kabul etmiyorsun? Hepimiz Emma'ya nasıl âşık olduğunu biliyoruz.»

«Hiç de öyle değil,» dedi Mark, kardeşinin söylediklerinin doğru olduğunu kabullenen bir sesle.

«Oh, Mark,» dedi Rya.

«Söylediğin hiç de doğru değil,» dedi Mark bir kez daha. «Emma'ya âşık maşık değilim.»

Rya öne döndü.

«Mark'ı Buster'la birlikte meydanın dışında bırakacağız. Bu konuda tartışma ya da kavga istemiyorum,» dedi Paul.

«Söylediklerimi anladın mı Bob?» dedi Salsbury.

«Anladım.»

«Seninle konuşulmadıkça ağzını açmayacaksın. Ben sana kalk demedikçe de o sandalyeden kıpırdamayacaksın.»

«Kıpırdamayacağım.»

«Ama izleyeceksin.»

«İzleyeceğim.»

«Jeremy?»

«Ben de izleyeceğim.»

«Neyi izleyeceksin?» dedi Salsbury.

«Onu becerişini.»

Geri zekâlı polis. Geri zekâlı çocuk.

Salsbury tezgâha arkasını dayadı. «Buraya gel, Emma.»

Emma yerinden kalktı. Ona yaklaştı.

«Elbiseni çıkar.»

Çıkardı. Üzerinde sarı bir sütyenle sol kalçasında üç kırmızı çiçek olan sarı bir külot vardı.

«Sütyenini çıkar.»

Memeleri ortaya çıktı. Dolgun ve kusursuz.

«Jeremy annenin bu kadar güzel olduğundan haberin var mıydı?»

Oğlan güçlükle yutkundu. «Hayır.»

Thorp'un elleri masanın üstündeydi. Yumruk olmuştu.

«Sakin ol, Bob. Bu senin de hoşuna gidecek. Buna bayılacaksın. Ona sahip olmam için sabırsızlanıyorsun.»

Thorp'un yumrukları çözüldü. Arkasına yaslandı.

Kadının göğüslerine dokunup, parlak yeşil gözlerine bakarken Salsbury'nin aklına harika bir fikir gelmişti. Müthiş. Heyecan verici. «Emma,» dedi. «Sanırım biraz karşı koysan olay daha eğlenceli olacak. Ama tabii ciddi olarak değil. Fiziksel güç kullanmana gerek yok. Yalnızca canını acıtmam için yalvaracak ve ağlayacaksın.»

Emma ona baktı.

«Benim için ağlar mısın, Emma?»

«Çok korkuyorum.»

«Güzel! Harika! Sana zaten sakin olmanı söylememiştim, değil mi? Korkman gerekiyor. Hem de çok. Ve tabii ki uysal olman da. Ağlayabilecek kadar korkuyor musun, Emma?»

Genç kadın ürperdi.
«Çok gerginsin.»
Emma karşılık vermedi.
«Benim için ağla.»
«Bob...
«O sana yardım edemez.»
Kadının göğsünü avucuna aldı.
«Oğlum...»
«Seni izliyor. Seni izlemesinde hiçbir sakınca yok. Bebekken bunları emmedi mi?»
Emma'nın gözlerine yaşlar birikmişti.
«Güzel,» dedi Salsbury. «Bu harika işte.»

Mark elindeki kafesle koşarak ilerliyordu. Bir süre sonra kafesi yere bırakıp biraz dinlendi.

«Göğüslerini avuçla.»
Emma söylenileni yaptı.
Ağlıyordu.
«Göğüslerinin uçlarını çek.»
«Bunu bana yaptırma.»
«Hadi küçük hayvan, dediğimi yap.»

Kafesinin sağa sola sallanmasından tedirgin olan Buster küçük daireler çizerek kafesin içinde koşmaya başladı, bir yandan da yaralı bir tavşan gibi sesler çıkarıyordu.
«Tavşan gibi sesler çıkarıyorsun,» dedi Mark.
Buster şaşkınlıkla ona baktı.
«Kendinden utanmalısın. Sen aptal bir tavşan değilsin. Sen bir *sincapsın*.»

Edison'un dükkânının önünde arabasının kapısını kapatırken Paul arka koltukta parlak bir şey gördü. «Bu da ne?»
Rya hâlâ arabadaydı ve emniyet kemerini açıyordu. «Ne ne?»
«Arka koltuktaki. Ah, bu Buster'ın kafesinin anahtarı.»

Rya başını arkaya çevirdi. «Onu Mark'a götürsem iyi olacak.»

«Buna hiç gerek yok,» dedi Paul. «Kaybetme yeter.»

«Yo,» dedi Rya. «Ona götürsem iyi olacak. Buster'ı dışarı çıkarıp Emma'ya göstermek isteyeceğinden eminim.»

«Sen kendini ne sanıyorsun? Aşk Tanrıçası falan mı?»

Rya babasına gülümsedi.

Pantolonumun fermuarını aç.»

«Açmak istemiyorum.»

«*Aç!*»

Açtı.

«İyi vakit geçiriyor musun, Bob?»

«Evet.»

Salsbury güldü. «Geri zekâlı polis.»

Thorp'ların evine yaklaştığında Mark kafesi taşımanın daha iyi bir yolunu bulmuştu. Bu yeni yöntemiyle kolları daha az yorulacak ve ikide bir durup dinlenmek zorunda kalmayacaktı.

Buster da Mark'ın kafesi ileri geri sallayarak taşımasından o kadar yorulmuştu ki, şimdi artık hareketsiz durup dinlenmeye çalışıyordu.

«Kahvaltıda olmalılar,» dedi Mark. «Biz de arka kapıdan gireriz.»

«Onları iyice sık.»

Emma denileni yaptı.

«Heyecanlandın değil mi?»

«Evet.»

«Seni küçük hayvan seni.»

«Canımı acıtma.»

«Beklemek hoşuna gitmiyor.»

«Evet,» dedi ağlayarak.

«Eğil.»

Ağlayarak, titreyerek ve canını acıtmaması için yalvararak,

Emma denileni yaptı. Yüzü gözyaşlarından ıslanmıştı. Neredeyse isteri nöbeti geçirecek gibiydi. O kadar güzeldi ki...

Mark mutfak penceresinin önünden geçerken bir kadının ağladığını duydu. Durup hıçkırıklar arasında gelen sesi dinlemeye koyuldu. Kadının Emma olduğunu hemen anladı.

Pencere iki adım ötesindeydi ve sanki onu çağırıyor gibiydi. Karşı koyamadı. Cama yaklaştı.

Perdeler sıkıca kapalıydı. Küçük bir aralık buldu ve yüzünü cama yapıştırdı.

On Altı Gün Önce
Çarşamba, 10 Ağustos 1977

Sabahın saat üçünde Salsbury, Greenwich'deki evin birinci katındaki çalışma odasında Dawson'la buluştu.

«Başladılar mı?»

«Evet, on dakika önce,» dedi Dawson.

«Nasıl gidiyor?»

«Her şey tahmin ettiğimiz gibi yolunda.»

Dört adam da ceviz masanın etrafındaki yüksek aralıklı sandalyelere oturmuşlardı. Bunlar evde çalışan hizmetkârlardı: uşak, şoför, aşçı ve bahçıvan. Üç ay önce evdeki tüm çalışanlara ilaç verilmiş ve bilinçaltı algılamaya yönelik program uygulanmıştı. Artık projelerini onlardan saklamanın hiç gereği kalmamıştı. Onlar şimdi olduğu gibi zaman zaman Dawson'la arkadaşları için kullanılan birer oyuncak niteliğindeydiler artık. Masanın üstünde dört telefon vardı ve bunların her biri de radyo ve televizyon verici istasyonlarına bağlıydı. Black River'daki tüm telefon konuşmaları buradan dinlenebiliyordu.

Bu alıcı aygıtlar 2.500 dolara Brüksel'den alınmış ve kasabada yapılan tüm konuşmaları, hatta yatak odasında geçenleri bile karşı tarafa aktarabiliyordu. Telefona eklenen bir aygıt aracılığıyla santrala gereksinme duymadan uluslararası ve yerel tüm konuş-

malarını yapabildikleri gibi, bu konuşmalar telefon şirketinin bilgisayar kayıtlarına da geçmiyordu. Telefona eklenen bir başka hassas aygıt sayesinde de daha telefon karşı tarafta çalmadan Dawson'un odasındaki telefonlardan belirlenebiliyor ve karşı tarafa farkettirmeden ahizeyi kaldırabiliyorlardı. Karşı taraftakiler ise dinlendiklerinin farkına bile varmıyorlardı.

Salsbury masaya yaklaştı ve eğilerek kulaklıktan gelen sesi dinlemeye koyuldu.

...karabasan. Sanki gerçek gibiydi. Ne olduğunu hatırlamıyorum ama beni çok korkutmuştu. Hâlâ titriyorum.»

...çok soğuktu. Sende de mi aynı şeyler oldu? Tanrı aşkına bütün bunlar da ne?»

...sanki kusacakmışım gibiydi.»

«...tamam mı? Belki Doktor Troutman'a haber versek iyi olacak.»

...yediğimiz bir şeyden mi acaba?»

...grip. Ama bu mevsimde?»

...sabah ilk işim. Tanrım, eğer bu titremeler geçmezse halim ne olacak?»

«...soğuk terler döküyorum.»

Dawson, Salsbury'nin omzuna dokundu. «Burada kalıp onları dinleyecek misin?»

«Kalsam iyi olur.»

«Öyleyse ben bir kiliseye kadar gidip geleyim.»

Üzerinde pijamaları, lacivert ipek sabahlığı ve deri terlikleri vardı. Sabahın bu saatinde dışardaki yağmura karşı insan Dawson kadar fanatik bir dindar bile olsa giyinip kiliseye gitmezdi.

«Yoksa kilise evin içinde mi?» dedi Salsbury.

«Her evimde bir tane vardır,» dedi Dawson gururla. «Kilisesiz bir ev asla inşa etmem. Bu, Tanrı'nın bana yaptıklarına karşı gösterdiğim minnettarlıktır. Her şeyin ötesinde onun yüzünden bu evlere sahip oldum.» Dawson kapıya gitti, durdu ve başını çevirdi. «Başarımız için ona teşekkür edip bizi yalnız bırakmaması için dua edeceğim.»

«Benim için de dua et,» dedi Salsbury alayla.

Dawson kaşlarını çatarak, «İşte buna inanmam,» dedi.

«Neye inanmıyorsun?»

«Senin ruhun için dua edemem. Başarın benimkini desteklediği sürece yalnızca senin başarın için dua edebilirim. Ruhunun kurtuluşu ancak ve ancak seni ilgilendirir ve bunun da hayatının en önemli sorunu olduğunu sakın unutma. Bir rahibe ya da bir başkasına senin için dua etmesini söyleyebilirsin ama bu yalnız Katolikler için geçerlidir. Ben de Katolik değilim.»

«Ben de,» dedi Salsbury.

«Bunu duyduğuma sevindim,» dedi Leonard Dawson. Sevecen bir şekilde gülümsedikten sonra dışarı çıktı.

Manyak, diye geçirdi aklında Salsbury. Bir manyakla nasıl da ortak olabildim?

Kendi sorusundan tedirgin olarak masaya yeniden yaklaştı ve Black River halkının konuşmalarını dinlemeye başladı. Zamanla Dawson'u unuttu ve güvenini yeniden kazandı. Planlandığı gibi her şey yolundaydı. Bunu *biliyordu*. Bundan *emindi*. Ne gibi bir terslik çıkabilirdi ki?

Cuma, 26 Ağustos 1977

Rya kafesin anahtarını havaya attı ve anahtar birkaç adım ötesine düştü. Orta saha futbolcusu gibi ileriye fırlayıp 'topu' yakaladı. Sonra da bir kez daha anahtarı havaya atıp peşinden koştu.

Main Caddesiyle Union Sokağının köşesinde anahtarı bir kez daha havaya fırlattı ama yakalayamadı. Anahtarın metal kenarının kaldırımın köşesine çarparak düştüğünü duymuştu ama dönüp de baktığında bulamadı.

Emma Thorp eğildi ve ellerini mutfak masasının üstüne koyarken boş kahve fincanına çarptı. Fincan yere düşüp mermer zeminde paramparça oldu.

Salsbury ayağıyla fincanın parçalarını kenara ittikten sonra Emma'nın arkasına geçti.

Bob gülümseyerek olayı izliyordu.

Jeremy ise hayranlıkla.

Ta-ta-ta-ta-ta-ta: güç, Miriam, annesi, fahişeler, Dawson, Klinger, kadınlar, intikam... Düşünceleri akıp gidiyordu.

Emma başını geri çevirerek ona baktı.

«İçinizden birine hep bu şekilde sahip olmak istemiştim.» Kıkırdadı. Duygularını bastıramıyordu. Kendini çok iyi hissediyordu. «Benden korkuyorsun. *Benden*!»

Emma'nın yüzü solmuş, gözlerinden yaşlar akıyordu. Gözleri iri iri açılmıştı.

«Harika,» dedi Salsbury.

«Bana dokunmanı istemiyorum.»

«Miriam da aynı şeyleri söylerdi. Ama Miriam sözkonusu olduğunda bu bir emirdi. O asla yalvarmazdı.» Emma'ya dokundu.

Emma'nın tüyleri diken diken olmuştu.

«Ağlamaya devam et,» dedi Salsbury. «Ağlamandan hoşlanıyorum.»

Tam kadına sahip olacakken camın arkasından birinin bağırdığını duydu. Şaşkınlık içinde, «Bu da kim?» dedi.

Mutfak kapısı gürültüyle açıldı. Jeremy Thorp'un yaşlarında küçük bir oğlan çocuğu ellerini kollarını iki yana açıp avazı çıktığı kadar bağırarak içeri girdi.

Thorp'ların evinin yanında Rya anahtarı yeniden havaya attı ve bir kez daha yakalayamadı.

Kırk atıştan ikisini kaçırmak hiç de fena değil, diye düşündü. Aslında onun birinci ligde oynayanlar kadar yeteneği vardı. Boston Kırmızı Şosetler takımında Rya Annendale. Kulağa hoş geliyor. Hiç de fena değil. Pittsburg Korsanlarından Rya Annendale! Bu daha da iyiydi.

Bu kez anahtarın çimlerin arasına düştüğünü görmüştü. Doğruca çimlerin yanına yaklaşarak anahtarı aldı.

Kapı açılıp da kafesinden kaçan tehlikeli bir hayvan gibi içeri

dalan çocuğu görünce Salsbury kadından uzaklaşarak pantolonunu yukarı çekti.

«Onu derhal bırak!»

Çocuk ona emrediyordu.

«*Defol* buradan! Hemen şimdi. *Dışarı*!»

Salsbury bu saldırı karşısında geriledi. Çocuğu idare edebilecek kadar güçlüydü ama büyük bir şaşkınlık geçirdiğinden dengesini yitirdi. Buzdolabına doğru sendeledi, bu arada hâlâ pantolonunun fermuarını çekmeye çalışıyordu. Minicik bir çocuğun karşısında böyle davranmasının saçma olacağını farkedince diğerlerine yaptığı gibi ona da, «Ben anahtarım,» dedi.

Çocuk onu tekmeledi. Ona hakaret etti.

Salsbury çaresizlik içinde çocuğu kollarından yakalayarak kendine doğru çekti. «Ben anahtarım!»

«Bay Thorp! Jeremy! Bana yardım edin!»

«Yerinizden kıpırdamayın,» dedi Salsbury onlara.

Onlar da kıpırdamadılar.

Çocuğu havaya kaldırarak buzdolabına doğru fırlattı. Dolabın içinde sallanan şişelerin sesi duyuldu.

Black River'da uyguladığı bilinçaltı algılamaya yönelik program bazı küçük çocukları etkilemiyordu. Sekiz yaşın altındaki çocuklar kendilerinden daha yaşlı bireyleri etkileyen güdüsel eşitlemeye olumlu tepki gösteremiyorlardı. Çünkü onlar henüz ölümle seksin bilincine varabilecek yaşta değillerdi. Ayrıca bu yaştaki çocuklar, anahtar-kilit şifresinin verildiği büyük harflerle yazılmış mesajları okuyabilecek düzeyde de değillerdi. Ama bu çocuk sekiz yaşından daha büyük olduğuna göre bir tepki göstermeliydi.

Kilitlenmiş dişlerinin arasından Salsbury, «*Ben anahtarım, lanet olasıca*!» dedi.

Çimenlerin tam ortasındaki üzüm çardağının tepesindeki ardıçkuşu başını ileriye uzatmış, yaprakların arasında ona bakıyordu. Rya kuşa bakmak için durdu.

Panik.

Paniğe karşı kendini korumalıydı.

Ama çok büyük bir hata yapmış ve bundan ötürü de gücünü yok etmiş olabilirdi.

Hayır. Bu yalnızca ciddi bir hataydı. Çok ciddi. Ama ölümcül bir hata sayılmazdı. Paniğe kapılmamalıydı. Sakin olmalıydı.

«Sen de kimsin?»

Çocuk yüzünü buruşturarak ondan kurtulmaya çalıştı.

«Nereden geldin?» diye sordu Salsbury çocuğun kollarını sıkıca tutarak.

Çocuk onun kasığına kuvvetli bir tekme attı.

Bir an için Salsbury'nin tüm dünyası karardı. Acı içinde kıvrandı.

Çocuk da bu fırsattan faydalanarak kendini ondan kurtardı ve masanın arkasına geçti.

Salsbury küfrederek çocuğu yakalamaya çalıştı. Oğlanı gömleğinden yakaladı ama çocuk debelenerek kendini kurtardı ve o da dengesini yitirerek yere düştü.

Eğer bu piçkurusu kaçacak olursa...

«Bob!» Panik. «Durdur onu.» İsteri. «Onu öldür. Tanrı aşkına, *öldür onu*!»

Kanarya kafesi mutfak penceresinin yanıbaşında çimlerin üstünde duruyordu.

Rya sincabın mırıltılarını duydu, sonra da evin içinden gelen bir haykırış işitti.

Ta-ta-ta-ta-ta...

Salsbury ayağa kalktı.

Kendini iyi hissetmiyordu. Korkmuştu.

Çırılçıplak kadın ağlıyordu.

Thorp kapıyı tutmuştu.

Oğlan onu kenara çekmeye çalışıyordu.

«Öldür onu.»

Thorp oğlanı yakalayarak mutfağın içine sürükledi. Çocuğu boynundan yakaladı, mutfak tezgâhına doğru götürdü. Sonra da çocuğun başını parçalayıncaya dek olanca gücüyle tezgâha vur-

maya başladı. Çocuğun burnundan ve başından fışkıran kan duvarlara sıçradı. Bu iriyarı adam o zaman çocuğu bıraktı. Küçük ceset ayaklarının dibine düşerken de geriledi.

Jeremy ağlıyordu.

«Ağlamayı kes,» diye bağırdı Salsbury.

Jeremy istemeyerek sustu.

Salsbury kan içindeki cesede yaklaşırken mutfak kapısının yanında duran küçük kız çocuğunu gördü. Çocuk gördükleri karşısında donup kalmıştı. Salsbury ona doğru yaklaştı.

Rya başını kaldırıp baktı.

«Ben anahtarım.»

Rya arkasını dönerek oradan koşarak uzaklaştı.

Salsbury kapıya doğru koştu. Ama oraya ulaştığında küçük kız çoktan gözden kaybolmuştu bile.

İKİNCİ BÖLÜM

TERÖR

Cuma, 26 Ağustos 1977

09.45

Rya arabanın ön koltuğunda Jenny'le Paul'ün arasında korku ve öfke karışımı bir duyguyla kıpırdamadan ve ses çıkarmadan oturuyordu. Kucağındaki parmaklarını yumruk yapmıştı. Güneş yanığı tenine karşın yüzü kül gibiydi. Şakaklarında ter damlacıkları oluşmuştu. Hem dudaklarının titremesini önlemek hem de yoğun öfkesini bastırmak ve doğruyu söylediğini kanıtlamak istercesine dudaklarını iyice sıkmıştı.

Hiçbir zaman böylesine ciddi konularda yalan söylememesine karşın, Paul kızının az önce anlattıklarına bir türlü inanamıyordu. Thorp'ların evinde *garip bir şeyler* görmüştü. Paul bundan emindi. Ama yine de Rya gördüklerini kesinlikle yanlış değerlendiriyor olmalıydı. Gözyaşları ve dehşet içinde yanlarına geldiğinde Paul bunların içten olduğunu anlamıştı. Ama Mark ölmüştü, öyle mi? İşte bu düşünülemeyecek kadar saçmaydı. Polis şefi Bob Thorp, Mark'ı ölünceye kadar dövmüştü? Çok saçma. Rya eğer yalan söylemiyorsa bile en azından kafasının fena halde karıştığı açıkça anlaşılıyordu.

«*Doğru söylüyorum, baba. Doğru bütün bunlar! Yemin ede-*

rim ki doğru. O... Onu... onlar öldürdüler. Onlar. Bay Thorp öldürdü. Di-diğer adam Bay Thorp'a öldür-mesini söyledi, o da öldürdü. Mark'ın başına vurdu... vurdu. Korkunçtu... Defalarca vurdu durdu. Sonra da kanlar fışkırdı... Tanrım, babacığım, bu çılgınlık ama doğru!»

Çılgınlık olduğu kesindi.

Ama doğru *olamazdı.*

Rya soluk soluğa ve hıçkırarak dükkâna geldiğinde Paul boynunda buz gibi bir el hissetmişti. Babasına olup bitenleri anlatırken ellerini sıkıp yumruk yapmıştı ve yumruklarını hâlâ açmamıştı.

Union Sokağındaki köşeden saptı. Polis şefinin evi, yolun sonunda ve nehir kıyısındaydı. İki araba alacak kadar geniş olan garaj evin hemen arkasındaydı. Arabayı tam garajın önüne park etti.

«Kanarya kafesi nerede?»

«Orada. Pencerenin hemen yanındaydı. Ama almışlar,» dedi Rya.

«Ev normal görünüyor. Olağandışı bir şey yok. Yarım saat önce cinayet işlenmiş bir eve kesinlikle benzemiyor.»

«İçerde,» dedi Rya kesin bir sesle. «Onu içerde öldürdüler.»

Jenny kızın elini avuçlarının arasına alarak sevgiyle sıktı. «Rya...

«*İçerde.*» Yüzünden kesin kararlılığı belli oluyordu.

«Girip bir bakalım,» dedi Paul

Arabadan indiler, yeni kesilmiş çimlerin üstünden yürüyerek evin arka tarafına gittiler.

Emma arabalarının sesini duyduğundan kapıyı açmış onları bekliyordu. Mavi uzun bir ev giysisi giymiş, beline de aynı renkten bir kemer takmıştı. Uzun saçlarını geriye doğru taramış ve kulaklarının arkasına atmıştı. Onları gördüğünden hoşnut, gülümsüyordu.

«Selam,» dedi Paul kaba bir tavırla. Birden ne söyleyeceğini unuttuğunu farketti. Rya'nın anlattıklarında küçük bir gerçek payı olsa bile Emma'nın bu öyküde asla bir yeri olamazdı. Böylesine saçma bir öyküye inandığı için kendini aptal gibi hissetmeye baş-

lamıştı. Tüm bunları Emma'ya nasıl söyleyeceğini bir türlü kestiremiyordu.

«Merhabalar,» dedi Emma gülümseyerek. «Merhaba Rya. Baban nasıl Jenny?»

«Sağol, çok iyi,» dedi Jenny. O da Paul gibi utanıyordu.

«Eee,» dedi Emma. «Hâlâ sabah halindeyim. Kahvaltı bulaşığını bile yıkamadım daha. Mutfak karmakarışık. Böyle bir karışıklığa aldırmazsanız lütfen içeri buyrun.»

Paul duraksadı.

«Bir şey mi var?» dedi Emma.

«Bob evde mi?»

«İşe gitti.»

«Ne zaman?»

«Her zamanki gibi aynı saatte. Yani dokuzu biraz geçe.»

«Polis merkezinde değil mi?»

«Ya da devriye arabasıyla kasabada dolaşıyordur.» Emma' nın artık ne olduğunu sormasına gerek kalmamıştı. Anlamıştı. «Neden?»

Gerçekten de neden, diye düşündü Paul. Açıklama yapmak yerine, «Mark burada mı?» dedi.

«Buradaydı,» dedi Emma. «Jeremy'le birlikte Union Sinemasının arkasındaki basketbol sahasına gitti.»

«Ne zaman gittiler?»

«Yarım saat önce.»

Emma'nın gerçeği söylediğini hissediyordu. Kocası eğer Mark'ı öldürmüşse böylesine aptalca bir yalanla ne kazanabilecekti ki? Ayrıca onun bir cinayette suçortağı olabilecek bir kadın olmadığını da düşünüyordu. Böyle bir şey sözkonusu olsaydı hiç olmazsa yüzünden ve davranışlarından gerilim içinde olduğu anlaşılabilirdi.

Paul, Rya'ya baktı.

Yüzündeki inatçı ifade aynen sürüyordu. Yüzü şimdi daha da solgundu.

«Peki ya, Buster?» dedi Emma'ya, Rya. Sesi kararlı ve çok yüksek çıkmıştı. «Buster'la basketbol oynamak için onu da sahaya mı götürdüler?»

Kızın bu tavrı karşısında Emma sevecen bir şekilde gülümsedi. «Sincaptan mı söz ediyorsun? Oh, onu burada bıraktılar. Sincabı mı istiyorsun?» Arkasını dönerek eşikten uzaklaştı. «Benimle gel.»

Paul bir an için Rya'nın anlattığı o şiddet dolu öyküyü hatırlayıp Bob Thorp'un mutfakta onu bekleyip beklemediğini düşündü.

Ama bu çok saçmaydı. Emma o sabah mutfağında küçük bir çocuğun öldürüldüğünden haberdar bile değildi. Emma'nın bu masum tavırlarının ışığında Rya'nın öyküsü bir fanteziden öte değildi. Ve hiç de hoş bir fantezi değildi bu.

İçeri girdi.

Kanarya kafesi çöp kutusunun hemen yanında köşede yerde duruyordu.

Buster arka ayaklarının üstünde durmuş elmasını yiyordu. Kuyruğunu havaya dikerek gelenlere baktı. Paul, Jenny ve Rya'yı sanki ilk kez görüyormuşcasına inceledikten sonra onların tehlikeli olamayacağına karar vererek elmasına geri döndü.

«Mark bana onun elma sevdiğini söyledi,» dedi Emma.

«Sever.»

Mutfakta herhangi bir şiddette ya da cinayet işlendiğine ilişkin en küçük bir belirti bile yoktu. Tereyağ, yumurta sarısı ve ekmek kırıntılarıyla dolu tabaklar masanın üstündeydi. Saatli radyodan hafif bir müzik duyuluyordu. O sabah gelen haftalık gazete boş meyve suyu bardaklarıyla şekerliğin arasındaydı. Gazetenin yanında da bir fincan kahve duruyordu. Eğer Emma kocasının bir çocuğu öldürüşüne tanık olduysa cinayetten bir saat sonra oturup da gazetesini hiçbir şey olmamışcasına rahatlıkla okuyabilir miydi? Duvarlarda, tezgâhta ve her yerde en küçük bir kan izi bile yoktu.

«Buster'ı almaya mı geldiniz?» dedi Emma şaşkınlıkla.

«Hayır,» dedi Paul. «Ama gelmişken alırız tabii. Aslında sana neden geldiğimizi söylemeye utanıyorum.»

«Her şeyi toplamışlar,» dedi Rya.

«Artık duymak istemiyorum...»

«Kanları temizlemişler,» dedi Rya heyecanla.

Paul işaret parmağını ona doğru uzattı. «Bir gün için yeterince sorun çıkardın, genç hanım. Şimdi artık çeneni kapa. Seninle sonra konuşacağım.»

Rya onun bu uyarısını duymazdan gelerek, «Kanları temizlemişler, cesedini de saklamışlar,» dedi.

«Ceset mi?» Emma'nın şaşkın bir hali vardı. «Ne cesedi?»

«Bu tümüyle yanlış anlama... ya da...» diye konuşmaya başladı Paul.

Rya onun sözünü keserek Emma'ya döndü. «Bay Thorp, Mark'ı öldürdü. Nasıl öldürdüğünü biliyorsunuz. Yalan söylemeyin! Şu sandalyeye oturmuş onu nasıl öldürdüğünü izlediniz. Siz çırılçıplak ve...»

«Rya!» dedi Paul öfkeyle.

«Ama doğru.»

«Sana sesini çıkarmamanı söylemiştim.»

«Çıplaktı ve...»

On bir yıl boyunca kızını hiçbir şekilde cezalandırmayan Paul ona öfkeyle baktı.

Rya, Jenny'i itti, mutfak kapısını açtı ve koşmaya başladı.

Onun bu davranışı karşısında hayretler içinde kalan Paul öfkeyle ama bir yandan da endişeyle kızının peşinden gitti. Kapıdan dışarı çıkar çıkmaz kızının gözden kaybolduğunu farketti. Garaja ya da arabaya koşacak zamanı olmadığına göre evin köşesinden fırlamış ya sağa ya da sola gitmişti. Kaldırıma ulaştığında onu gördü ve arkasından seslendi.

Rya oradan bir hayli uzaklaşmış ve yolun sonuna gelmişti. Hâlâ koşuyordu. Babasını duyduysa bile karşılık vermedi, iki evin arasından koşarak geçip gözden kayboldu.

Paul karşı kaldırıma geçerek onu izledi. Ama evlerin yan bahçelerine ulaştığında Rya'yı göremedi.

«*Rya*!»

Rya karşılık vermedi. Belki de onu duyamayacak kadar uzaklaşmıştı ama Paul onun yakınlarda bir yere saklandığından kuşkulanıyordu.

«Rya. Seninle konuşmak istiyorum!»

Derin bir sessizliğin dışında bir şey duyulmadı.

Öfkesi yerini yoğun bir endişeye bırakmıştı artık. Bu kızın nesi vardı? Nasıl olur da böylesine çocukça bir öykü uydurabilirdi? Ve bu öyküyü sarsılmaz bir inançla anlatmayı nasıl becermişti? İlk duyduğundan beri kızının anlattıklarına inanmamıştı, ama yine de kızının içtenliği onu o kadar çok etkilemişti ki, Thorp'ların evine gidip her şeyi kendi gözleriyle görmek istemişti. Rya yalancı değildi. Bu kadar yetenekli bir sanatçı da olamazdı. Onun böyle olmadığını deneyimleriyle biliyordu. Öyküsünün baştan sona yalan olduğu ortaya çıktığında neden kendini şiddetle savunmuştu? Söylediklerinin yalan olmadığına mı inanmıştı yoksa? Kardeşinin öldürüldüğünü gördüğüne gerçekten de inanmış mıydı acaba? Ama durum gerçekten böyleyse kızının büyük bir sorunu olduğu açıkça ortaya çıkmıyor muydu? Rya güçlü bir kızdı. İnsanlarla nasıl ilişki kurabileceğini çok iyi bilirdi. Rya bir kaya kadar sağlamdı. Hiçbir belirti göstermeden bir çocuğun psikolojisi böylesine aniden bozulabilir miydi?

Yoğun endişe içinde, Emma Thorp'tan özür dilemek için karşı kaldırıma geçti.

10.15

Jeremy Thorp mutfağın tam ortasında sanki askeri bir mahkemenin önündeymişçesine hazırol durumunda durdu.

«Sana söylediklerimi anladın mı?» dedi Salsbury.

«Evet.»

«Ne yapacağını biliyor musun?»

«Evet. Biliyorum.»

«Sormak istediğin bir şey var mı?»

«Yalnızca tek bir şey.»

«Nedir?»

«Onlar gelmezlerse ne yapacağım?»

«Geleceklerdir,» dedi Salsbury.

«Peki ama ya gelmezlerse?»

«Saatin var, değil mi?»

Oğlan ince bileğini havaya doğru kaldırdı.

«Yirmi dakika onların gelmesini bekleyeceksin. Eğer gelmezlerse sen de doğruca buraya geleceksin. Anlaşıldı mı?»

«Evet. Yirmi dakika.»

«Hadi şimdi git bakalım.»

Oğlan kapıya doğru gitti.

«Oradan değil. Seni görebilirler. Ön kapıdan çık.»

Jeremy dar koridordan geçerek kapıya doğru gitti.

Salsbury de arkasından gitti. Çocuk iyice uzaklaşıncaya dek bekledi, sonra da kapıyı kapatıp kilitledi ve mutfağa geri döndü.

Hiç de fena değil, diye düşündü. Durumu çok iyi idare ediyorsun, Ogden. Leonard senden daha çabuk karar veremezdi. Çok zekisin. Gerçekten de çok zekisin. Bu zekân, gücün ve anahtar-kilit şifresiyle bu krizi de atlatırsın. Keşke Miriam seni şimdi görebilseydi... Ne derdi acaba? Miriam'ın söylediği gibi değilsin artık. Sen gerçek bir çetin cevizsin. Baskı altında önemli kararlar alabiliyor ve bunları uygulayabiliyorsun. Hem de zekice. Çok zekice. *Ama Tanrım, nasıl da bir uçurumun kenarında yürüdüğünün farkında mısın?*

Yandaki camlardan birine yaklaşarak garajı görebilecek kadar perdeyi araladı. Annendale sincapın kafesini arabanın bagajına yerleştiriyordu. Jenny Edison arabaya bindi. Annendale, Emma'yla kısa bir süre konuştu, sonra da direksiyona geçerek arabayı geri geri yola çıkardı. Emma arkalarından el salladıktan sonra eve girerken Salsbury perdeyi bıraktı.

Emma mutfaktan içeri girince onu gördü. Bağırmaya hazır gibi bir hali vardı. «Burada ne yapıyorsun? Kimsin sen?»

«Ben anahtarım.»

«Ben de kilit.»

«Sakinleş.»

Sakinleşti.

«Otur.»

Oturdu.

Genç kadının tam önünde durdu. «Annendale'le ne konuşuyordun?»

«Kızının davranışı için sürekli olarak özür dileyip duruyordu.»

Salsbury güldü.

O sabahki olaylara ilişkin her şeyi tamamen unuttuğundan Emma onun neden güldüğünü anlayamamıştı. «Rya niçin Bob'u cinayetle suçladı? Bu ne kadar da korkunç bir şey. Aklınca şirinlik yaptığını mı sanıyor? Tanrım, ne kadar da korkunç bir şaka!»

St. Margaret Mary Katolik Kilisesinin girişi oldukça sessiz ve loştu. Kutsal suyun üstünde beş vatlık bir ampul vardı. Girişin hemen ucundaki mumlar kırmızı su kaplarının üstüne yansıyordu. Mihrabın çevresinde de loş ışıklar vardı.

Jeremy Thorp bu gölgelerin ve kutsal sessizliğin arasından süzülerek kilisenin ağır kapısını itti. Kapıyı yalnızca bir iki santim kadar aralayabildi ve yavaşça içeri girdi. Main Caddesinin batısı, çam ağaçları, kaldırım ve bir dizi tuğla basamaklar arkasında kalmıştı.

Jeremy kapının arasından sızan ışıkta kolundaki saatine baktı. Saat onu yirmi geçiyordu.

Kasaba alanındaki trafik ışıklarına yaklaştığında Paul sağ sinyelini verdi.

«Dükkân solda kaldı,» dedi Jenny.

«Biliyorum.»

«Nereye gidiyoruz?»

«Sinemanın arkasındaki basketbol sahasına.»

«Emma'nın doğruyu söyleyip söylemediğini mi kontrol edeceksin?»

«Hayır. Onun doğruyu söylediğinden eminim.»

«Öyleyse neden?»

«Mark'a bu sabah olanları bana tam olarak anlatmasını söyleyeceğim,» dedi sabırsızlıkla ışıkların değişmesini beklerken.

«Emma bize olanları anlattı. Hiçbir şey olmamış.»

«Emma'nın gözleri ağlamış gibi kırmızı ve şişti,» dedi Paul. «Belki de Mark oradayken Bob'la tartıştılar. Rya eve yaklaştığında bu bağırıp çağırmaları duymuş olabilir. Olan biteni tümüyle yanlış değerlendirip paniğe kapılarak oradan kaçmış olabilir.»

«Eğer dediğin gibi olsaydı Emma bize bunları da anlatırdı.»

«Kimbilir, belki de çok utanmıştır.»

Trafik ışıkları yeşile döndüğünde, Jenny «Panik mi dedin? Bu sözcük Rya'ya hiç uymuyor,» dedi.

«Biliyorum. Peki ama böylesine korkunç yalanlar uydurmak onun kişiliğine uyuyor mu dersin?»

Jenny başını salladı. «Haklısın. Bu da onun kafasının karışıp paniğe kapılması kadar gerçekdışı.»

«Her şeyi Mark'tan öğreneceğiz.»

Jeremy Thorp'un saatine göre tam 10.22'de Paul Annendale arabasını Main Caddesinden sinema salonuna giden yola doğru sürdü. Araba gözden kaybolur kaybolmaz oğlan kiliseden çıktı. Öndeki basamaklardan indi, köşenin başına giderek arabanın yeniden görünmesini bekledi.

Son bir saatten bu yana gökyüzü iyice kararmıştı. Doğudan gelen koyu bulutlar şiddetli rüzgârla batıya doğru hızla hareket ediyordu. Bu rüzgârın etkisiyle Black River sokaklarındaki ağaçların rengârenk yaprakları uçuşmaya başlamıştı. Bu kara bulutlar yağmur habercisiydi.

Tanrım, lütfen yağmur yağmasın, diye geçirdi içinden Jeremy. Hiç olmazsa akşamdan önce yağmasın. Bu yaz bir düzine kadar küçük çocuk her cuma bir dizi bisiklet yarışı düzenlemişti. Jeremy geçen haftaki yarışta ikinci gelmişti. Ama bu hafta birinci olacağım, diye düşünüyordu. Çok çalıştım. Çalışmaktan neredeyse canım çıktı. Ben diğer çocuklar gibi zamanımı boşa harcamıyorum. Yağmur yağmazsa bu hafta birinci olacağımdan eminim.

Bir kez daha saatine baktı: 10.26.

Birkaç saniye sonra arabanın yaklaştığını gören Jeremy, Main Caddesinin doğu kesimine doğru kararlı adımlarla yürümeye başladı.

Araba tam Main Caddesinden sinemanın bulunduğu sokağa doğru dönerken Jenny, «Jeremy gidiyor,» dedi.

Paul frene bastı. «Nerede?»

«Karşı kaldırımda.»

«Ama Mark yanında değil.» Paul kornayı çaldı, camı açtı, Jeremy'e seslendi.

Jeremy önce sağa sonra da sola baktıktan sonra karşıya geçti. «Merhaba Bay Annendale, merhaba Jenny.»

«Annen bana sinemanın arkasında Mark'la basket oynadığınızı söylemişti,» dedi Paul.

«Başladık ama pek eğlenceli olmadığını anlayınca Gordon Ormanlarına gittik.»

«Bu ormanlar nerede?»

Main Caddesindeki son evlerin önündeydiler ama yol batıya doğru devam ediyordu. Bu yolun sonunda kereste fabrikası sonra da işçilerin kampı vardı.

Jeremy kayalıkları işaret etti. «Orada işte,» dedi.

«Oraya neden gittiniz ki?» dedi Paul.

«Orada bir ağaç evimiz var.» Jeremy, Paul'ün yüzündeki endişeyi görünce ekledi. «Oh, lütfen endişelenmeyin, Bay Annendale. Tehlikeli bir yer değil. Aslında son derece güvenli. Benim babamla birlikte kasabadaki birkaç arkadaşımın babası yaptı orayı bizler için.»

«Haklı,» dedi Jenny. «Orası güvenlidir. Onu yapan babalardan biri de Sam'di.» Gülümsedi. «Kızı böylesi oyunlar için bir hayli yaşlı olmasına karşın yine de yapmıştı işte.»

Jeremy gülümseyince gamzeleri ortaya çıktı. Bu gamzelerle çilli yüzü Paul'ün kuşkularını silmeye yetti. Bu çocuğun kesinlikle karanlık bir kişiliği ya da bir cinayette suçortağı olması mümkün değildi.

Paul rahatlamış gibi hissetti kendini. Jeremy'le Mark'ı basket sahasında göremeyince birden paniğe kapılmıştı. «Mark şimdi orada mı?»

«Evet.»

«Peki sen neden burdasın?»

«Ben, Mark ve birkaç çocuk daha Monopoly oynamaya karar verdik. Ben de eve onu almaya gidiyorum.»

«Jeremy...» Nasıl oluyor da öğrenmek istediklerini sormadan Jeremy ona söyleyebiliyordu? «Bu sabah sizin mutfakta herhangi bir şey oldu mu?»

Oğlan gözlerini kırpıştırdı, şaşırmıştı. «Kahvaltımızı yedik.»

Paul eskisine oranla kendini daha da aptal hissederek, «Şey... gidip Monopoly'ni alsan iyi olacak. Çocuklar seni bekliyor,» dedi.

Jeremy, Paul, Jenny ve Buster'la vedalaştıktan sonra dikkatle iki yana bakıp karşıya geçti.

«Şimdi ne olacak?» dedi Jenny.

«Rya büyük bir olasılıkla Sam'in yanına gitmiştir.» İçini çekti. «Sakinleşmesi için zamana gereksinimi var. Belki kendisi de paniğe kapıldığını anlamıştır artık. Bakalım şimdi neler anlatacak.»

«Ya Sam'in yanında değilse?»

«O zaman da onu tüm kasabada aramanın bence bir yararı yok. Bizden kaçmak istiyorsa kaçsın. Eninde sonunda dükkâna dönecektir nasılsa.»

Mutfak masasında annesinin tam karşısında oturan Jeremy, az önce Paul Annendale'yle arasında geçen konuşmayı kısaca özetledi.

Oğlan konuşmasını bitirince, Salsbury, «Peki, o bütün bunlara inandı mı?» diye sordu.

Jeremy kaşlarını çattı. «Neye inandı mı?»

«Mark'ın ormanda olduğuna?»

«Şey, tabii. Orada değil mi?»

Tamam. Tamam, tamam, diye aklından geçirdi Salsbury. Krizin sonu değildi bu henüz. Bir süre düşünmek zorundasın. Bir ya da iki saat. Belki de üç. Bir süre sonra Annendale oğlunu aramaya çıkacaktır. İki üç saat içinde. Yitirecek zamanın yok. Kararlı ol. Şimdiye kadar bu konuda kusursuzdun. Dawson'a her şeyi anlatmadan önce kararlı olmak ve bu işi bir an önce tamamlamak zorundasın.

Oğlanın ölümünden sonraki yirmi dakikayı Thorp ailesinin belleğinden tüm olayları silmekle geçirmişti. Eğer cinayet işlenmemiş olsaydı, Thorp'ların belleklerinde yalnızca boş noktalar yaratacak ve kendi de güven içinde olacaktı. Oysa bu koşullarda insanların belleklerini silmek yeterli değildi. Cesedin ortadan kalk-

ması gerekiyordu. Ayrıca bu kişilerin kafalarına yanlış bilgiler de vermek zorundaydı.

İşe kadınla başlamaya karar verdi. Oğluna dönerek, «Oturma odasına git ve kanepeye otur. Seni çağırıncaya kadar da sakın yerinden kıpırdama. Anlaşıldı mı?» dedi.

«Evet.» Jeremy mutfaktan çıktı.

Salsbury bundan sonra nasıl davranacağını kısaca düşündü.

Emma ona bakarak bekliyordu.

Salsbury sonunda, «Emma, saat kaç?» dedi.

Emma radyonun saatine baktı. «On biri yirmi geçiyor,» dedi.

«Hayır,» dedi yumuşak bir sesle. «Yanlış. Dokuzu yirmi geçiyor. Sabah saat dokuzu yirmi geçiyor.»

«Öyle mi?»

«Saate bak, Emma.»

«Dokuzu yirmi geçiyor.»

«Neredesin, Emma?»

«Mutfağımda.»

«Burada senden başka kim var?»

«Sen varsın.»

«Hayır.» Jeremy'nin sandalyesine oturdu. «Beni göremiyorsun. Beni kesinlikle göremiyorsun, öyle değil mi Emma?»

«Evet. Seni göremiyorum.»

«Beni duyabiliyorsun. Sana bir şey söyleyeyim mi? Şu konuşmamız biter bitmez hiçbir şey hatırlayamayacaksın. Sana birkaç dakika sonra anlatacağım her olay anılarının bir parçası olacak sadece. Bunların sana *söylendiğini* hatırlamayacaksın. Bunları gerçekten yaşadığını düşüneceksin. Anlaşıldı mı, Emma?»

«Evet.» Gözleri parladı. Yüz hatları gevşedi.

«Peki. Saat kaç?»

«Dokuzu yirmi geçiyor.»

«Neredesin şimdi?»

«Mutfakta.»

«Burada senden başka kim var?»

«Kimse.»

«Bob ve Jeremy burada.»

«Bob ve Jeremy burada,» dedi Emma, Bob'a gülümsedi.

«Jeremy şurada oturuyor. Üçünüz kahvaltı ediyorsunuz.»

«Evet. Kahvaltı.»

«Yumurta. Kızarmış ekmek. Portakal suyu.»

«Yumurta. Kızarmış ekmek. Portakal suyu.»

«Bardağı al, Emma.»

Emma önündeki boş bardağı aldı.

«İç, Emma.»

Emma kuşkuyla bardağa baktı.

«Bardağın tepesine kadar soğuk ve taze sıkılmış portakal suyuyla dolu. Görüyor musun?»

«Evet.»

«Ne kadar da güzel görünüyor, değil mi?»

«Evet.»

«Hadi iç biraz, Emma.»

Boş bardaktan içti.

Salsbury yüksek sesle güldü.

Güç... işe yarıyordu. İstediği her şeyi hatırlamasını sağlayabiliyordu kadının. «Nasıl güzel miydi?»

Emma dudaklarını yaladı. «Harika.»

Sevimli hayvan seni. Sevimli, sevimli küçük hayvan.

Öğle

Buddy gece rüyasında iki adamın kasabanın su deposunu kedilerle doldurduğunu gördü. Tan ağırmadan önceki loş aydınlıkta bu iki adam deponun hemen yanıbaşında durmuş, kafeslerin içindeki kedileri suya atıyorlardı. Depo kedilerle dolmaya başlamıştı. Bunlar Siyam kedisi, sokak kedisi, İran kedisi, siyah, gri, beyaz, sarı, çizgili, noktalı, yaşlı ve yavru kedilerdi. Deponun az aşağısında oturan Buddy evinin mutfağında soğuk su musluğunu açar açmaz düzinelerce kızgın kedi musluktan eviyeye atladı. Bazıları da su borularına girdi. Miyavlayan, çığlıklar atan kediler eviyeden yere atlarken daha niceleri de musluktan dışarı fışkırı-

yordu. Kediler tezgâhın üstündeydi. Kediler ekmek kutusunun üstündeydi. Kediler bulaşıkların üstündeydi. Yere atlayıp mutfak dolaplarının içine sızdılar. Buddy tam dönüp mutfaktan kaçarken bir kedi sırtına atladı. Kediyi eliyle yakalayarak duvara fırlattı. Diğer kediler de onun bu kaba davranışı karşısında öfkeden çıldırıp hırlamaya başladılar. Hırlayarak Buddy'nin arkasından koştular... Kendilerini kapıya attılar ama kapıyı açabilecek kadar güçlü olmadıklarından yalnızca hırıldamalarını sürdürdüler. Onlardan kaçıp kurtulabilen Buddy rahatlamış bir şekilde arkasına döndüğünde kedilerle dolu kocaman bir kafesin içinde bir dizi yeşil gözün kendisini öfkeyle süzdüğünü gördü ve kafesin hemen arkasında da üzerlerinde siyah dalgıç giysileri olan iki adamın elindeki tabancaların namlusuyla karşılaştı.

Buddy uyanarak haykırdı. Ortada hiçbir kedi olmadığını anlayıncaya dek çarşafları ve yastıkları yumruklayıp durdu.

«Karabasan,» diye homurdandı.

Buddy işinden ötürü ancak sabaha karşı yatıp öğleden sonranın ilk saatlerine dek uyuduğundan odadaki tüm perdeler çekilmiş ve oda karanlıktı. Telaşla yatağının yanındaki lambayı yaktı.

Kedi falan yoktu.

Dalgıç giysili adamlar da yoktu.

Karabasan gördüğünün bilincinde olmasına ve son üç günden beri aynı düşü görmesine karşın, Buddy kalktı ve kocaman terliklerini ayağına geçirerek muslukları kontrol etmek için doğruca mutfağa gitti. Musluktan kedi fışkırmıyordu ve bunu gözleriyle görmek onu rahatlatmıştı.

Bununla birlikte tüm bedeni tirtir titriyordu. Gördüğü karabasan onu çok etkilemişti. Zaten bir haftadan beri karabasanlarla ter içinde uyanıyordu.

Duvardaki saat 12.13'ü gösteriyordu. Sabah saat sekiz buçukta fabrikadan gelmiş ve dokuzda yatmıştı. Haftanın beş günü böyle geçiyordu.

Mutfak masasına oturup geçen pazartesi günü Edison'ların dükkânından aldığı seyahat dergilerinden birinin kapağını açtı. Dalgıçların fotoğraflarını dikkatle incelemeye başladı.

Neden, diye düşündü. Dalgıçlar. Denizciler. Tabancalar. Su

deposunda. Neden? Gecenin çok geç saatinde. Karanlıkta. Dalgıçlar. Neden? Anlamaya çalış. Hadi. Anla. Anlayamıyordu. Anlayabilirdi. Anlayamıyordu. Anlayabilirdi. Anlayamıyordu. Dalgıçlar. Ormanda. Gece yarısı. Bu çok çılgınca bir şeydi. Anlayamıyordu.

Duş yapıp giyindikten sonra Edison'ların dükkânına gitmeye karar verdi. Tüm bunları Sam'e anlatmasının zamanı gelmişti artık.

Saat 12.05'te Rya, kalın camlı gözlüklü, gri pantolonlu ve lacivert gömlekli bir adamın Pauline Vicker'in pansiyonuna girdiğini gördü. Bob Thorp'a Mark'ı öldürmesini emreden adam buydu.

Saat 12.10'da Rya, St Margaret Mary'nin Katolik Kilisesine giderek salonun en sağ köşesindeki günah çıkarma hücrelerinden birine gizlendi. Geçen hafta Emma'nın cuma öğlen yemeklerinden ve kilisenin bodrum katında yapılan öğleden sonra toplantılarından söz ettiğini duymuştu. Hücrenin kalın kadife perdelerini aralayarak aşağı kata inen salonun arkasındaki basamaklara baktı. Parlak renkli yazlık giysiler içindeki kadınların birçoğunun elinde şemsiye vardı. Birer ikişer aşağı inmeye başlamışlardı. Saat tam yarımda Emma Thorp geldi. Rya loş ışıkta bile onu hemen tanıdı. Emma basamaklardan aşağı iner inmez Rya günah çıkarma hücresinden çıktı.

Salonun hemen sonundaki çarmıha gerilmiş İsa heykeline baktı. Bu tahta heykel sanki gözlerini dikmiş ona bakıyor gibiydi.

Annemi kurtarabilirdin, diye geçirdi aklında. Mark'ı kurtarabilirdin. Neden katillerin dünyaya gelmelerine izin veriyorsun?

Elbette tüm bu sorulara heykel karşılık vermedi.

Kendilerine yardım eden insanlara Tanrı yardım ediyor, diye düşündü. Pekâlâ. Ben de kendime yardım edeceğim. Mark'a yaptıklarını onlara ödeteceğim. Kanıt bulacağım. Bekleyin ve görün. Bekleyin ve görün.

Tüm bedeni yeniden titremeye başlamıştı ve gözlerinin yaşardığını hissetti. Sakinleşmek için bir süre bekledi, sonra da basamaklara doğru gitti.

Antredeki ana kapılardan birinin açık olduğunu ve aşağıdaki

dört menteşeden birinin yerinden oynatılmış olduğunu farketti. Alet kutusu yerde duruyordu ve aletler etrafa saçılmıştı. Tamirci yanına almayı unuttuğu bir aleti almaya gitmiş olmalıydı.

Arkasını dönerek çarmıhın üstündeki tahta heykele baktı.

Tahta gözler hâlâ ona bakıyor gibiydi ve bu bakışlar da oldukça buruktu.

Tamircinin her an geri dönebileceğini düşünerek telaşla eğildi ve ağır bir İngiliz anahtarını aldı. Anahtarı rüzgârlığının cebine atarak kiliseden çıktı.

Saat 12.35'te meydanın kuzeydoğu köşesindeki belediye binasının önünden geçti. Polis şefinin bürosu birinci katın en sondaki odasındaydı ve büronun iki büyük penceresi vardı. Perdeler açıktı. Önünden geçerken Bob Thorp'un yüzü pencereye doğru, masasında oturmuş olduğunu gördü. Thorp bir yandan sandviçini yerden bir yandan da dergi okuyordu.

12.40'da Ultman'ların lokantasının önünde durdu ve cuma günkü bisiklet yarışları için Union Sokağının kuzeyinde toplanmış çocuklara baktı. Jeremy Thorp da bu bisikletçilerin arasındaydı.

Saat 12.45'te Rya, Union Sokağının tam güney kesiminde karşı kaldırıma geçti bir çardağın altından ilerleyerek Thorp'ların evine doğru gitti. Burada çimenler çalılığa dönüşmüş ve bu yönde artık hiçbir bina yoktu. Sağ tarafta Union Sokağına en yakın bina Thorp'ların eviydi. Çalıların ve ağaçların arasında ilerlerken kendisini hiç kimsenin göremeyeceğinden emindi.

Pırıl pırıl parlayan bakır bir kapı tokmağı kapının hemen ortasındaydı. Tokmağın hemen yanında üç tane küçük vitray cam vardı.

Kapıyı hızla vurdu.

Kimse açmadı.

Kapının kulpunu çevirince kilitli olduğunu farketti. Bunu zaten bekliyordu.

Rüzgârlığının cebinden İngiliz anahtarını çıkarıp kapının kilidini kurcalamaya başladı. Sandığından çok daha fazla ses çıkmasına karşın bu gürültü cesaretini kıracak değildi. Kapının kilidini yerinden oynatamayınca vitray camlarından birini denedi, camı

kırdı, elini delikten uzatarak kilidi yakaladı. Ve açtı. Elini camdan dışarı çekerek kapıyı açtı.

Kapının eşiğinde öylece durup mutfağa baktı. Ya biri gelir de beni burada bulursa, diye geçirdi aklından.

Hadi, zaman yitirmeden gir içeri, dedi kendi kendine. Cesaretini kaybetmeden içeri girsen iyi olacak.

Korkuyorum. Onlar Mark'ı öldürdüler.

Bu sabah kaçtın. Yine mi kaçmayı düşünüyorsun yoksa? Hayatının sonuna kadar seni korkutan her şeyden kaçacak mısın?

Mutfağa doğru ilerledi.

Cam parçaları ayağının altında çıtırdadı.

Cinayetin işlendiği tezgâhın önünde durup sessizliği dinledi. Buzdolabıyla dondurucu düzenli bir ses çıkararak çalışıyordu. Radyonun saatinin tıkırtılarını duydu. Kapının kırık camından içeri rüzgâr giriyordu. Üç dakika ileri olan oturma odasındaki büyük saatin 13.00'ü çaldığını duydu. Evin içinde birçok ses vardı ama bunların hiçbiri de insan sesi değildi. Yalnızdı.

Yasalara karşı gelerek başka birinin evine bir hırsız gibi girmişti. Artık ilk ve en tehlikeli adımı atmıştı. Bundan sonra ne yapacağına bir türlü karar veremiyordu. Eveeet... Evi arayacaktı elbette. Tepeden tırnağa evi arayacaktı. Kardeşinin cesedini arayacaktı. Ama nereden başlamalıydı işe acaba?

Sonunda bu kararsızlığının büyük bir korku yarattığını farketti ve bu korkusunu yenmeye karar verdi. Oraya geldiğinde Mark'ın cesedi mutfakta olduğundan işe buradan başlamaya karar verdi. Mutfakta dokuz yaşındaki bir çocuğun cesedini saklayacak fazla yer yoktu. Kilere, buzdolabına, sonra da dondurucuya baktı ama olağandışı bir şey göremedi.

Eviyenin altındaki dolabı açtığında kanlı mendillerle dolu bir kova gördü. Hayır bunlar mendil değildi. Bulaşık bezleriydi. Ortalığı bu bezlerle temizlemişler, delil bıraktıklarını tümüyle unutarak bu bezleri kovanın içine atmışlardı. Bezlerden birini aldı. Islak, soğuk ve kandan ağırlaşmıştı. Bezi elinden fırlatarak kanlı eline baktı.

«Oh, Mark,» dedi acıyla. İçinin derinliklerinden yükselen bir acı tüm bedenini sarmıştı. «Küçük sevgili Mark... Sen kimseye kötü bir şey yapmadın ki. Hiç kimseye. Ama onlar sana ne yaptılar? Ne kadar korkunç bir şey. *Neden?*»

Doğruldu. Dizleri titriyordu.

Cesedi bulmalıyım, dedi kendi kendine.

Hayır, dedi sonra da.

Buraya cesedi bulmak için gelmiştin.

Fikrimi değiştirdim. Cesedi bulmak? Hayır. Hayır. Bu çok fazla... Hem de çok çok fazla. Onu bulmak... Mark... Kafatası kırılmış Mark'ı. Her yanı kan revan içinde kalmış kardeşimi... Bu çok fazla. Güçlü kızlar bile hayatta her şeye göğüs geremezler. Güçlü kızların bile bir sınırı vardır, değil mi? Bu da benimki. Benim sınırım. Tüm evi baştan sona arayamam...

Gözyaşları içinde kovayı alarak evden çıktı.

Saat 12.45'te Salsbury odasından evrak çantasını alarak aşağı indi.

Pauline Vicker büyük koltuklardan birinde oturuyordu. Altmış yaşlarında şişman bir kadındı. Kır saçları, sarkmış gerdanı ve sürekli gülümseyen bakışları vardı. Öykü kitapları ve filmlerdeki örnek bir büyükanne gibiydi. Televizyondaki pembe diziyi izleyerek çukulata yiyordu.

Salsbury, «Bayan Vicker,» diye seslendi.

Çukulatasının son lokmasını ağzına atarak başını kaldırıp baktı. Yutkunmada güçlük çeker gibi bir hali vardı. «İyi günler, Bay Deighton. Eğer odanızdan ya da herhangi bir şeyden şikâyetiniz varsa şu film bitinceye kadar birkaç dakika bekleyebilir misiniz lütfen? Bu benim en çok sevdiğim dizilerden biri de...

«Ben anahtarım,» dedi Salsbury sabırsızlıkla.

«Oh,» dedi diziyi sonuna kadar izleyemeyeceğinin getirdiği düşkırıklığıyla. «Ben de kilit.»

«Ayağa kalkın, Bayan Vicker.»

Ayağa kalktı.

Seni yaşlı inek seni, diye düşündü Salsbury.

«Ne istemiştiniz?» diye sordu Vicker kibar bir sesle.

«Bir süre için bu odaya ihtiyacım var,» dedi Salsbury telefonlu masaya doğru ilerlerken. «Beni rahatsız etmeyin.»

«Ben dışarı çıkayım mı?»

«Evet. Hemen şimdi.»

Koltuğun yanındaki küçük yuvarlak masaya bir bakış fırlattı. «Çukulatalarımı da alabilir miyim?»

«Evet. Evet, ne istiyorsanız alın ve hemen dışarı çıkın.»

Pauline Vicker çukulata kutusunu aldı. «Gittim bile. Gittim bile, Bay Deighton. Dilediğiniz kadar burada kalabilirsiniz. Kimsenin sizi rahatsız etmesine izin vermeyeceğim.»

«Bayan Vicker.»

«Evet?»

«Mutfağa gidin.»

«Peki.»

«Canınız istiyorsa bütün çukulataları yiyebilirsiniz.»

«Yiyeceğim.»

«Radyo dinleyin ve ben gelinceye kadar da mutfaktan dışarı çıkmayın.»

«Peki efendim.»

«Her şey tam olarak anlaşıldı mı?»

«Elbette. Elbette. Dediğiniz gibi yapacağım. Doğruca mutfağa gidip çukulatalarımı yiyeceğim ve radyoyu...

«Giderken de kapıyı arkanızdan kapatmayı unutmayın,» dedi Salsbury kesin bir sesle. «Hadi artık gidin, Bayan Vicker.»

Bayan Vicker kapıyı arkasından kapattı.

Masaya oturan Salsbury evrak çantasını aldı. Bir dizi tornovidayla, Dawson'un Brüksel'den aldığı iletişim kanallarını denetleyen aygıtı çıkardı.

Akıllıca, diye düşündü. Zekice. Bu kutuyu yanıma almam çok zekice oldu. Artık her şeyin denetimi benim elimde. Her şey tam bir denetim altında.

Seçeneklerini dikkatle değerlendirdikten sonra Paul Annendale'in Edison'lara ne söylediğini dinlemenin zamanı geldiğine karar vermişti. Masanın üstünde on iki tane küçük cam kuğu boylarına göre sırayla dizilmiş duruyordu. Salsbury elinin tersiyle kuğuları yere attı. Annesi de böyle cam biblolar toplamaya

meraklıydı. Ama onunkiler küçük cam köpeklerdi. Kuğulardan birini cam köpek varsayarak ayağının altına alıp vargücüyle paramparça etti. Bu davranışından hoşnut bir tavırla küçük alıcıyı telefona bağladı ve dükkânın numarasını çevirdi. Yolun karşısındaki Edison'un dükkânında telefon çalmadı. Bununla birlikte dükkândaki tüm alıcılarla ailenin oturduğu odalardaki konuşmalar Salsbury'nin emrine hazırdı artık.

İlk birkaç dakika önemli bir şey duyulmadı. Sonra Buddy Pellineri'nin o mızmız sesi duyuldu. Sam, Jenny ve Paul'e altı Ağustos sabahı su deposunda gördüklerini anlatıyordu.

Rossner ve Holbrook görülmüştü demek!

Ama haberin tek kötü yanı bu değildi. Buddy sözlerini tamamlamadan ve Edison'la diğerleri sorularını bitirmeden Annendale'in kızı kanlı bulaşık bezleriyle dolu bir kovayla içeri girdi. Lanet olasıca kova! Mutfağı temizleme ve cesedi saklama telaşı içinde kovayı eviyenin altındaki dolaba atmış, sonra da onu orada unutmuştu. Çocuğun cesedi çok iyi saklanmamıştı ama hiç olmazsa cinayetin olduğu yerde değildi. Şu lanet olasıca bulaşık bezleri. *Cinayet yerine aptal birinin bile kolayca bulabileceği bir kanıt bırakmıştı*!

Projeyi kurtarmak ve bu krizi bir an önce atlatmak istiyorsa eskisine oranla çok daha hızlı düşünüp hareket etmek zorundaydı.

Cam kuğulardan birinin daha üstüne basarak ayağının altında ezdi.

13.10

Vadinin karşısında gök gürledi ve bu gürültüyle birlikte şiddetli bir rüzgâr esmeye başladı.

Emma Thorp'un anlattıklarına inanma isteğiyle Rya'nın anlattıklarının artık yalan olmadığı sezgisi arasında çelişkiye düşen Paul Annendale, Thorp'ların evinin arka tarafındaki ufak verandanın basamaklarını tırmandı.

Sam elini Paul'ün omzuna koyarak, «Bekle,» dedi.

Paul başını çevirdi. Rüzgâr saçlarını darmadağın etmişti. «Neyi bekleyeceğim ki?»

«Bu haneye tecavüzdür.»

«Ama kapı açık.»

«Bu bir şeyi değiştirmez,» dedi Sam elini Paul'ün omzundan çekerek. «Rya camı kırdığı için açık.»

Onun iyiliği için Sam'in böyle davrandığının bilincinde olmasına karşın büyük bir sabırsızlık içindeydi Paul. «Tanrı aşkına ne yapmam gerekiyor, Sam? Polise mi haber vereyim? Ya da ilişkilerimi kullanarak doğrudan polis şefini arayıp bu araştırmayı onun yapmasını mı isteyeyim?»

«Eyalet polisine haber verebiliriz.»

«Hayır.»

«Ceset burada olmayabilir de.»

«Cesetten kurtulmak istemiş olsalar bile onu herhalde gün ışığında dışarı çıkaramazlardı, değil mi?»

«Belki ne burada, ne de başka bir yerde ceset falan yoktur.»

«Umarım haklısın.»

«Hadi Paul. Eyalet polisini arayalım.»

«Onların buraya iki saatten önce gelemeyeceklerini sen kendin söyledin. Eğer ceset hâlâ bu evdeyse onu bulmamız iki saatten çok daha az bir zamanımızı alır.»

«Bu mümkün değil! Bob neden Mark'ı öldürmek istesin?»

«Rya'nın anlattıklarını duydun. O sosyolog ona öldürmesini emretmiş. Şu Albert Deighton denilen herif.»

«Rya onun Deighton olduğunu bilmiyordu ki,» dedi Sam.

«Sam onun anlattıklarından adamın Deighton olduğunu çıkaran *sensin*.»

«Tamam. Kazandın. Ama kocasının savunmasız bir çocuğu öldürüşünü izledikten sonra Emma neden kilisedeki o toplantıya gitsin? Bunu *nasıl* yapabilir? Ve Jeremy gibi bir çocuk böylesine vahşi bir cinayete tanık olduktan sonra sana nasıl yalan söyleyebilir?»

«Onlar senin komşuların. Bunu bana sen açıkla.»

«İşte konu da bu zaten,» dedi Sam. «Onlar *benim* komşularım. Yıllardan beri birarada yaşıyoruz. Onları çok iyi tanıyorum.

Ve sana söylüyorum Paul, onlar böyle bir şeyi yapabilecek insanlar değiller.»

Paul elini midesinin üstüne koydu. Midesi ağrıyordu. Kovanın içinde gördüğü kanlı bulaşık bezleri ve Mark'ın saçlarına benzeyen aynı renkteki saç telleri onu hem fiziksel, hem de duygusal olarak perişan etmişti. Ve bu etkinin duygusal yanı belki de daha ağır bastığından içgüdülerine uymakta direniyordu. «Bu insanları doğal koşullar ve zamanlarda tanıyorsun. Ama sana yemin ederim ki Sam, bu kasabada olağandışı bir şeyler dönüyor. Rya'nın anlattıkları. Mark'ın ortadan yok oluşu. Kanlı bulaşık bezleri. Bunlar yetmezmiş gibi bir de Buddy'nin anlattıkları. Tüm kasaba o bir türlü açıklanamayan salgına tutulmadan birkaç gün önce Buddy'nin su deposunda gördüğü iki yabancı...

Sam şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. «Gece *nöbetlerinin* bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun.»

Kulakları sağır eden bir gökgürültüsü konuşmalarını yarıda kesti. Gökyüzü eski sessizliğine kavuşurken Sam, «Buddy çok güvenilir bir tanık değildir,» dedi.

«Ama ona inandın, öyle değil mi?».

«Garip bir şey gördüğüne inandım evet. Buddy'nin bu konudaki düşüncelerine gelince...

«Ah evet, dalgıçlar görmediğini ben de biliyorum. Dalgıçlar kalçalarına kadar uzanan çizmeler giymezler. Bence o ellerinde kimyasal madde dolu büyük kovaları gördü.»

«Su deposunu zehirlediler mi demek istiyorsun?» diye sordu Sam kulaklarına inanamayarak.

«Bana öyle geliyor.»

«Kim? Hükümet mi?»

«Belki. Belki de teröristler. Belki de özel bir şirket bile olabilir.»

«Ama niçin?»

«Bu zehirin işe yarayıp yaramadığını anlamak için.»

«Su deposunu zehirlemek... peki ama neyle?» dedi Sam, kaşlarını çatarak. «İnsanları öldür deyince öldüren psikopatlara çevirmek için mi?»

Paul'ün tüm bedeni titremeye başladı.

«Henüz onu bulamadık,» dedi Sam. «Umudunu yitirme. Henüz onun cesedini bulamadık.»

«Sam... Ah, Tanrım, Sam, galiba bulacağız. Gerçekten de bulacağımızı hissediyorum.» Ağlamak üzereydi ama şu anda kendini kapıp koyvermenin hiç de zamanı olmadığını biliyordu. Boğazını temizledi. «Bu sosyolog Deighton'un Buddy'nin gördüğü adamlarla bir ilişkisi olduğundan eminim. Black River'ı incelemek için gelmedi buraya. Su deposuna ne konduğunu çok iyi biliyor. Depoya konan bu maddenin kasaba halkını nasıl etkilediğini görmek için geldi buraya.»

«Peki öyleyse, neden Jenny'le ben gece nöbetlerine tutulmadık?»

Paul omuzlarını silkti. «Bilmiyorum. Bu sabah Mark'ın nelere tanık olduğunu da bilmiyorum. Onun ölmesini gerektiren ne oldu?»

Birbirlerine baktılar. Garip bir deney için kasaba halkının kullanılması fikri onları dehşete düşürmüştü. Her ikisi de tüm bu olup bitenlere kahkahalarla gülüp bir iki espri patlatmak istiyordu ama gülümseyemediler bile.

«Bunların hiçbiri gerçek olmasa bile,» dedi Sam. «Yine de eyalet polisine hemen haber vermek için birçok nedenimiz var.»

«Önce cesedi bulacağız,» dedi Paul. «Sonra eyalet polisini arayacağız. Dağ başında bir yere gömülmeden önce oğlumun cesedini bulacağım.»

Sam'in yüzü saçları gibi bembeyaz kesildi. «Onun öldüğünden eminmiş gibi konuşma. Lanet olsun!»

Paul derin bir soluk aldı. Göğsü ağrıyordu. «Sam, Rya'nın bu sabah söylediklerine inanmalıydım. O hayatında hiç yalan söylemedi ki. Şu kanlı bulaşık bezleri... Bak, ondan ölmüş gibi söz etmek zorundayım. Bu şekilde düşünmek zorundayım. Eğer kendimi onun yaşadığına inandıracak olur, sonra da cesedini bulursam buna dayanamam. Bu beni perişan eder. Ne demek istediğimi anlıyor musun?»

«Evet.»

«Benimle gelmek zorunda değilsin.»

«Seni yalnız bırakamam,» dedi Sam.

«Evet bırakabilirsin. Ben iyiyim.»

«Seni yalnız bırakmayacağım.»

«Pekâlâ öyleyse. Hadi bir an önce içeri girelim de şu işi biterlim.»

«O çok iyi bir çocuk,» dedi Sam. «Hep çok iyi bir çocuktu. Onu kendi oğlum gibi severim.»

Telefon şirketinin iki katlı tuğla binası Pauline Vicker'in pansiyonundan iki dakikalık mesafedeydi.

Şikâyetlerin yapıldığı ve faturaların ödendiği birinci kattaki küçük ön büro temiz ve düzenliydi. Bürodaki tek kişi, kırk yaşlarında, hiç de çekici olmayan zayıf bir kadındı. Kısa kesilmiş kızıl saçları beyazlarla doluydu. Yeşil bir pantolonla beyaz pamuklu bir bluz vardı üstünde. Zincirle asılı gözlükleri göğüslerinin üstünde sallanıyordu.

Salsbury büroya girdiğinde, kadın tezgâha doğru yaklaşarak ona doğru gülümsedi. «Yağmur yağacak mı dersiniz?»

Salsbury camlı kapıyı kapatırken, «Evet. Evet yağacak,» dedi.

«Size nasıl yardımcı olabilirim?»

«Ben anahtarım.»

«Ben de kilit.»

Salsbury tezgâha yaklaştı.

Kadın göğüslerinin üstünde sallanan gözlükleriyle oynuyordu.

«Adın ne?» dedi Salsbury.

«Joan Markham.»

«Sekreter misin?»

«Müdür yardımcısıyım?»

«Burada kaç kişi çalışıyor?»

«Şu anda mı?»

«Şu anda.»

«Benimle birlikte altı.»

«Teker teker onların adlarını söyle.»

«Evet, Bay Puchaski.»

«Ne iş yapar?»

«Müdürdür.»
«Şimdi nerede?»
«Bürosunda. Üst kattaki ön oda.»
«Başka kimler var, Joan?»
«Leona Ives. Bay Puchaski'nin sekreteri.»
«O da üst katta mı?»
«Evet.»
«Geriye üç kişi kalıyor.»
«Onlar memur.»
«Santral memureleri mi?»
«Evet. Mary Ultman, Betty Zimmerman ve Louise Pulchaski.»
«Bay Pulchaski'nin karısı mı?»
«Kızı,» dedi Joan.
«Santral memureleri nerede çalışıyor?»
Joan arkadaki odanın kapısını gösterdi. «Bu kapıdan aşağıdaki salona inilir. Santral binanın arka tarafındadır.»
«Bu memurelerin mesaisi ne zaman biter?»
«Saat beşte.»
«Ve akşam vardiyası için de üç kişi gelir, öyle mi?»
«Hayır. Yalnızca iki kişi. Akşamları pek fazla iş olmuyor.»
«Yeni vardiya sabahın birine kadar mı çalışıyor?»
«Evet.»
«Ve onlardan sonra iki kişi daha gelip sabahın dokuzuna kadar çalışıyor, öyle mi?»
«Hayır. Yalnızca bir bekçi kalıyor sabaha kadar.»
«Tedirgin misin, Joan?»
«Evet. Hem de çok.»
«Rahatla. Gevşe Joan. Lütfen sakin ol.»
İnce boynundaki ve omuzlarındaki gerginlik birden yok olan Joan gülümsedi.
«Yarın cumartesi,» dedi Salsbury. «Gündüz vardiyasında üç kişi mi çalışacak?»
«Hayır. Hafta sonları iki kişiden fazlasına gerek olmuyor.»
«Joan, daktilonun yanında bir defterle bir kalem görüyorum. Bana bu akşamki ve yarınki ilk iki vardiyada çalışacak santral

memurelerinin adlarını yazmanı istiyorum. Telefon numaralarını da yazmayı unutma. Anladın mı?»

Joan masasına gitti.

Salsbury kapıdan dışarıya baktı. Batı Main Caddesini kalın camların arasından inceledi.

Yaz fırtınası ağaçların dallarını eğiyordu.

Caddenin her iki tarafında da hiç kimse yoktu.

Salsbury saatine baktı, 13.15.

«Elini çabuk tut, aptal sürtük.»

Joan başını kaldırıp baktı. «Ne?»

«Sana aptal sürtük dedim. Neyse unut bunu. Şu listeyi bir an önce bitir. Acele et.»

Joan hızlı hızlı yazmaya başladı.

Sürtükler, diye geçirdi aklından Salsbury. Bunların tümü de kaltak ve sürtük. Her biri. İnsanı yalnızca kandırmaya çalışırlar.

Boş bir kereste kamyonu Main Caddesinden geçerek fabrikaya doğru uzaklaştı.

«Tamam,» dedi Joan.

Salsbury onun yanına gelerek elindeki sayfayı alıp inceledi. Yedi ad ve yedi telefon numarası yazılmıştı. Kâğıdı katlayarak gömleğinin cebine koydu. «Peki, ya tamirciler? Yirmi dört saat çalışan tamircileriniz yok mu?»

«Dört kişilik bir ekibimiz var,» dedi Joan. «Bunlardan ikisi gündüz, ikisi de akşam vardiyasında çalışıyor. Hafta sonları ya da gece vardiyası için sürekli bir elemanımız yok ama acil durumda bu ekipten birini her an çağırabiliriz.»

«Şu anda ikisi birden görev başında öyle mi?»

«Evet.»

«Neredeler?»

«Fabrikada bir iki sorunu çözmeye gittiler.»

«Ne zaman dönerler?»

«Üçe kadar burada olurlar sanıyorum. Belki de üç buçukta.»

«Geldiklerinde onları Bob Thorp'un bürosuna yolla.» Bir kriz sırasında polis şefinin bürosunu bir üs gibi kullanmaya karar vermişti. «Anladın mı, Joan?»

«Evet.»

«Diğer iki tamircinin adlarını ve telefonlarını yaz.»

Bu işi tamamlaması Joan'un yarım dakikasını almıştı.

«Şimdi beni dikkatle dinle, Joan.»

Joan kollarını tezgâha dayayarak ona doğru uzandı. Söyleyeceklerini bir an önce duymak için sabırsızlanıyor gibi bir hali vardı.

«Birkaç dakika içerisinde Bexford'la burada çok şiddetli bir rüzgâr esecek. Black River'da ve fabrikada kimse ne telefon edebilecek, ne de onlara dışardan bir telefon gelecek.»

«Oh,» dedi Joan. «Bu da benim tüm günümü rezil edecek. Bundan eminim.»

«Herkes şikâyet mi edecek demek istiyorsun?»

«Hem de her biri ötekinden daha kaba bir şekilde yapacak bunu.»

«Eğer şikâyet ederlerse telefoncuların Bexford'daki hatları onarmaya çalıştıklarını söyle onlara. Bu tamir işi saatlerce sürecek. Yarın öğleden sonraya kadar sürebilir. Anlaşıldı mı?»

«Bundan hoşlanmayacaklardır.»

«Ama anlaşıldı değil mi?»

«Anlaşıldı.»

«Pekâlâ.» Salsbury içini çekti. «Şimdi santraldaki kızlarla konuşmaya gidiyorum. Sonra da üst kata çıkıp patronunla sekreterini göreceğim. Bu odadan çıktığımda sana söylediğim her şeyi unutacaksın. Beni Bexford'dan gelen bir tamirci olarak hatırlayacaksın. Ben Bexford'dan geldim ve sana ekibimin hatları onarmaya başladıklarını söyledim. Tamam mı?»

«Evet.»

«Hadi işinin başına dön.»

Joan masasına geri döndü.

Salsbury odadan çıkıp alt kattaki santral memureleriyle konuşmaya gitti.

Paul kendini bir hırsız gibi hissetti.

Buraya bir şey bulmak için gelmedin, dedi kendi kendine. Buraya yalnızca oğlunun cesedi için geldin. Eğer tabii bir ceset varsa. Ve bu da sana ait bir cesetse.

Bununla birlikte evden içeri girer girmez kendini yine de bir hırsız gibi hissetmişti.

Saat 13.45'te Sam'le birlikte alt ve üst katlardaki yatak odalarını, banyoları, dolapları, oturma odasını, çalışma odasını ve mutfağı aramışlardı. Ama ortada ceset falan yoktu.

Paul mutfakta bodruma inen bir kapıyı açarak ışığı yaktı. «Aşağıya. Önce buraya bakmalıydık. En uygun yer burası aslında.»

«Rya'nın anlattıkları doğru olsa bile,» dedi Sam. «Bu benim için kolay bir şey değil. Bir casus gibi ortalığı karıştırmak olacak iş değil. Bu insanlar benim çok eski dostlarım.»

«Bu benim de tarzım değil.»

«Kendimi çok kötü hissediyorum.»

«Bitti sayılır.»

Basamaklardan aşağı indiler.

Bodrumdaki ilk oda, çamaşırhane olarak düzenlenmişti. Odanın ucunda iki paslanmaz çelik eviye, elektrikli kurutma ve çamaşır makineleri, iki tane kirli çamaşır kutusu, çamaşırları üstünde kolaylıkla katlayabilecek geniş bir masayla üzerinde yumuşatıcıların, deterjanların durduğu raflar vardı. Odanın diğer ucunda ise bir ev için gerekli tüm alet edevat vardı. Kelebek avlamaktan çok hoşlanan Bob Thorp'un kendi yaptığı kelebek kepçeleri de duvarda dayalı duruyordu.

Sam basamaklardan inerek çamaşır makinesinin yanındaki dolapları açıp baktı.

Ne ceset, ne de kan izi vardı.

Paul'ün midesi sanki bir bardak zehir içmiş gibi yandı ve guruldadı.

Her dolabı açışında yüreği ağzına geliyordu.

Bodrumdaki ikinci oda birincisinin yarısı kadar küçüktü ve fazla yiyecekler buraya depo edilmişti. İki duvarda yerden tavana kadar raflar vardı ve bu raflara da konserve meyvelerle sebzeler dizilmişti. Diğer duvarların birinde büyük bir dondurucu duruyordu.

«Ya burada ya da hiçbir yerde,» dedi Sam.

Paul dondurucuya yaklaştı.

Kapağı açtı.

Sam de yanıbaşında duruyordu.

Soğuk hava yüzlerine çarptı ve odanın sıcak havası içinde eridi.

Dondurucunun içinde iki ya da üç düzine kadar plastik kâğıtlara sarılı, üstleri etiketlenmiş etler vardı. Bu et paketleri dondurucunun içine gelişigüzel atılmıştı. Paketler boylarına ya da cinslerine göre dizilmemişlerdi. Ellerine geçeni içeri atmışlardı sanki.

Paul büyük bir et paketini alarak yere koydu. Sonra da beş kiloluk bir beykını. Pirzola paketini. Kıymayı. Bonfileyi. Yeni bir beykın paketini.

Çocuğun cesedi dondurucunun dibinde kolları göğsünde kavuşturulmuş, dizleri midesine çekilmiş bir şekilde duruyordu. Cesedin üstü et paketleriyle örtülmüştü. Çocuğun burun deliklerinden akan kan donmuştu. Dudaklarının ve yüzünün etrafında donmuş kanlar vardı. Onlara buz gibi boş bakışlarla bakıyor gibiydi.

«Ah, hayır... olamaz. Ah, Tanrım,» diye mırıldandı Sam. Koşar adımlarla dondurucudan uzaklaştı. Yandaki odaya giderek musluğu açtı ve yüzüne soğuk su vurdu.

Paul yandaki odadan gelen suyun sesini duyuyordu.

Garip bir şekilde kendine hakimdi. Oğlunun cesedini gördüğü andan itibaren yoğun öfkesi, umutsuzluğu ve acısı yerini sevgi ve şefkate bırakmıştı.

«Mark,» dedi yavaşça. «Tamam oğlum. Her şey geçti artık. Bak artık yanındayım. Yalnız değilsin artık.»

Mezar kazarcasına dondurucunun içindeki et paketlerini yavaşça çıkardı.

Paul cesedin üstündeki son paketi alırken Sam eşikte belirdi. «Paul? Ben... yukarıya gidiyorum. Telefon edeceğim. Eyalet polisini... arayacağım.»

Paul boş gözlerle dondurucuya bakıyordu.

«Beni duyuyor musun?»

«Evet.»

«Eyalet polisini hemen arayayım mı?»

«Evet. Zamanı geldi.»

«Kendini nasıl hissediyorsun?»

«Ben iyiyim, Sam.»

«Burada tek başına kalabilecek misin?»

«Elbette. Beni merak etme.»

«Emin misin.»

«Evet.»

Sam kısa bir an duraksadıktan sonra oradan uzaklaştı. Basamakları ikişer ikişer çıktı.

Paul oğlunun yanağına dokundu. Soğuk ve sertti.

Çocuğun cesedini çekebilecek kadar gücü kendinde bularak onu dondurucudan çıkardı. Sonra da cesedi odanın ortasında yere koydu.

Ellerini avucunun içine alarak onları ısıtmaya çalıştı.

Sam dehşet içinde ve bembeyaz bir yüzle geldi. Mark'a baktı. Yüzü acıyla buruştu ama ağlamadı. Kendine hakimdi. «Telefonlarda bir arıza var.»

«Ne tür bir arıza?»

«Bexford'la buradaki tüm telefonlar çalışmıyormuş.»

Paul kaşlarını çattı. «Çalışmıyor da ne demek? Rüzgâr o kadar sert esmiyor ki.»

«Evet esmiyor. Ama belki Bexford'da esiyordur, kimbilir. Bu dağlarda insan havadan emin olamıyor.»

«Bexford hatları...» Paul oğlunun bembeyaz alnına düşen saçlarındaki donmuş kan izlerini çıkarmaya çalıştı. «Peki, bu ne demek oluyor?»

«Kasabadaki ya da fabrikadaki herhangi birine telefon edebilirsin ama şehirler arası konuşamazsın.»

«Bunu sana kim söyledi?»

«Santral memuresi Mandy Ultman.»

«Arızayı ne zaman gidereceklerini biliyor mu?»

«Çok büyük bir zarar sözkonusuymuş,» dedi Sam. «Bexford'dan gelen bir grup telefoncunun çalıştıklarını söyledi. Ama her şeyin eski haline dönmesi saatler sürecekmiş.»

«Ne kadar yani?»

«Yarın sabahtan önce arızanın giderileceğini sanmıyorlarmış.»

Paul yere çömelmiş bir şekilde oğlunun yanında durarak Sam'in az önce söylediklerini düşündü.

«İkimizden biri Bexford'da gidip eyalet polisiyle görüşmeli.»

«Peki,» dedi Paul.

«Benim gitmemi ister misin?»

«İstiyorsan git. Yoksa ben giderim. Hiç farketmez. Ama her şeyden önce Mark'ı senin evine götürmeliyiz.»

«Götürmek mi?»

«Elbette.»

«Ama bu yasalara karşı gelmek olmuyor mu?» Boğazını temizledi. «Yani cinayetin işlendiği yer falan demek istiyorum.»

«Onu burada bırakamam, Sam.»

«Bu cinayeti eğer gerçekten Bob Thorp işlediyse cezasını çekmesini istemez misin? Cesedi buradan götürecek olursan onu burada bulduğunu nasıl kanıtlayabilirsin?»

Paul sesindeki sakinliğe kendi de şaşırarak, «Adli tıp uzmanları Mark'ın saçlarından ve dondurucudaki kan izlerinden kanıt bulabilirler.»

«Ama...

«Onu burada bırakamam!»

Sam başını salladı. «Pekâlâ.»

«Bırakamam, Sam.»

«Tamam. Onu arabaya taşıyalım.»

«Teşekkür ederim.»

«Onu bizim eve götürürüz.»

«Teşekkür ederim.»

«Onu nasıl taşıyalım.»

«Sen... ayaklarından tut.»

Sam cesede dokundu. «Ne kadar da soğuk.»

«Dikkatli ol, Sam.»

Cesedi kaldırırlarken Sam başını salladı.

«Lütfen onun canını acıtma.»

«Peki.»

«Lütfen.»

«Acıtmayacağım,» dedi Sam. «Acıtmayacağım.»

14.00

Gökgürültüsünün hemen ardından şiddetle yağmaya başlayan yağmur polis şefinin odasının camlarına vuruyordu.

Devlet bürolarından birinde çalışan iki memur otoriter, güvenilir, sert bir ifadeyle sırtları pencereye dönük duruyorlardı. Bob Thorp onlara omuzlarında ve göğsünde 'POLİS' yazısı olan parlak sarı yağmurluklar vermişti. Bu iki adam da otuz beş kırk yaşlarında, olmalarına karşın, yüzlerinde bu yağmurlukları giymenin çocuksu heyecanı vardı.

Salsbury, «Tabanca kullanabilir misin?» dedi onlara.

Her ikisi de kullanabileceklerini söylediler.

Salsbury, Bob Thorp'a döndü. «Onlara tabanca ver.»

«Nasıl olsun?»

«Av tüfeği var mı burada?»

«Evet.»

«Bence av tüfeği daha iyi,» dedi Salsbury. «Sen ne dersin?»

«Bu operasyon için mi?» dedi Thorp. «Evet. Çok daha iyi.»

«O zaman onlara av tüfeklerini ver.»

Şimşek ve ardından büyük bir gürültü duyuldu. Odadaki herkes ve tüm eşyalar sanki yerlerinden kıpırdamış gibiydi ama her şey yerli yerindeydi.

Tavandaki floresan lambalar odayı aydınlatıyordu.

Thorp çalışma masasının arkasındaki silah dolabına yaklaştı, dolabı açtı ve tüfekleri çıkardı.

«Bunları kullanmasını biliyor musunuz?» dedi Salsbury sarı yağmurluklu adamlara.

İçlerinden biri başını evet anlamında salladı.

Diğeri ise, «Bunlar çocuk oyuncağı,» dedi. «Hedefe nişan alacak, sonra da tetiği çekeceksin.» Tüfeği iki eliyle kavrayarak okşadı ve gülümsedi.

«Güzel,» dedi Salsbury. «Bu binanın arkasındaki park yerinde duran birer polis arabasına atlayarak kasabanın çıkış noktasına gideceksiniz. Anladın mı?»

«Kasabanın çıkış noktasına,» dedi biri.

«Arabalarınızı otoyolun çıkışını kapatacak şekilde park edeceksiniz.»

«Yolu kapatacağız,» dedi diğeri, bu oyundan hoşlandığı açıkça belli oluyordu.

«Evet,» dedi Salsbury. «Black River'a girmek isteyen olursa, doğruca buraya yollayacaksın. Onlara Black River'da acil bir durum olduğunu ve hiçbir ayrıcalık tanımadan tümünün de polis şefine gidip kimliklerini göstermeleri gerektiğini söyleyeceksiniz.»

«Ne tür bir acil durum?»

«Bunu bilmene gerek yok.»

«Ama durduracağımız herkes bunu öğrenmek isteyecektir.»

«Eğer sorarlarsa polis şefinin onlara her şeyi açıklayacağını söyleyin.»

İki adam da başlarını salladılar.

Thorp bu iki adama bir düzine kadar da mermi verdi.

«Eğer herhangi biri Black River'dan ayrılacak olursa,» dedi Salsbury. «Ona da polis şefini görmesini söyleyecek ve acil bir durumun sözkonusu olduğunu belirteceksiniz. Anlaşıldı mı?»

«Evet.»

«Evet.»

«Kasabaya girmeye ya da çıkmaya çalışan birini Bob'u görmeye yolladığınızda hemen arkasından bu büroya telsizle haber vereceksiniz. Böylece o kişi birkaç dakika içinde buraya gelmezse biz de onun kaçtığını anlamış oluruz. Tamam mı?»

İkisi de, «Evet,» dedi.

Salsbury arka cebinden mendilini çıkararak yüzünü sildi. «Eğer biri kurduğunuz barikatı kırmaya çalışırsa onu vargücünüzle durdurmaya çalışın. Durduramazsanız ateş açın.»

«Onu öldürelim mi?»

«Evet, öldürün,» dedi Salsbury. «Ama onu durdurmak için yapacak başka bir seçeneğiniz kalmadığında. Bunu sakın unutmayın.»

İçlerinden biri John Wayne'ye benzemeye çalışarak başını iki yana salladı ve havalı bir tavırla, «Merak etme,» dedi. «Bize güvenebilirsin.»

«Sorusu olan var mı?»

«Bizim işimiz ne kadar sürecek?»

«Diğer ekiple altı saat sonra nöbet değiştireceksiniz,» dedi Salsbury. «Bu akşam saat sekizde.» Mendilini cebine koydu. «Bir şey daha var. Bu odadan çıkar çıkmaz benimle karşılaştığınızı unutacaksınız. Burada olduğumu unutacaksınız. Ama aramızda geçen konuşmaları asla unutmayacak ve tüm bunları size Bob Thorp'un söylediğini sanacaksınız. Bu da anlaşıldı mı?»

«Evet.»

«Anlaşıldı.»

«Öyleyse kıpırdanın.»

İki adam odadan çıktı ve koridora ayak basar basmaz da her şeyi unuttular.

Kasabanın üstünde bir şimşek daha çaktı ve bunu camları tıkırdatan gökgürültüsü izledi.

«Perdeyi kapa,» dedi Salsbury sinirli bir şekilde.

Thorp söyleneni yaptı.

Slasbury çalışma masasına geçip oturdu.

Bob perdeleri kapattıktan sonra masasına oturdu.

Salsbury başını kaldırıp ona baktı. «Bu kasabanın giriş ve çıkışlarını kapamak istiyorum. Hem de sımsıkı.» Ne demek istediğini göstermek için de sağ elini yumruk yaptı. «Kimsenin kasabadan ayrılmayacağından iyice emin olmak istiyorum. Otoyolun dışında başka bir yeri de kapatmam gerekiyor mu?»

Bob alnını kaşıdı. «Vadinin doğu tarafını denetim altına almak için iki adam daha gerek. Biri nehri gözler. O da silahlı olmalı ki, eğer biri tekneyle falan kaçacak olursa hemen ateş edebilsin. Diğeri de nehirle otoyolun arasındaki ağaçlara gizlenmeli. Eğer ormandan biri kaçmaya çalışacak olursa o da onu vurur.»

«Nehre koyacağımız adamın iyi silah kullanması gerekiyor değil mi?»

«Bir uzmana gerek yok,» dedi Bob Thorp. «İyi bir nişancı olsun, yeter.»

«Pekâlâ. Senin yardımcılarından birini bu iş için kullanabiliriz. Onların tümü de iyi nişancı, değil mi?»

«Ah, elbette.»

«Bu iş için yeterliler mi?»

«Bundan hiç kuşkun olmasın.»

«Başka bir şey var mı?»

Bob Thorp içinde bulundukları durumu kısaca gözden geçirdi. Sonunda, «Ormana giden bir dizi eski yol var,» dedi. «Ve bu yollar bir süre sonra da kereste alanıyla Bexford yönüne doğru kesişiyor. Ama bu yolların birçoğu kullanılacak halde değil. Hiçbiri asfalt değil. Yolun büyük bir bölümü dallarla kapanmış durumda. Ama bence bir adam eğer yeterince kararlıysa bir yolunu bulur ve oradan geçer.»

«Öyleyse orayı da kapatmalıyız,» dedi Salsbury, sandalyesinden kalkarken. Masayla pencere arasında sinirli bir şekilde volta atmaya başladı. «Bu kasaba benim. *Benim.* Ve sonsuza dek benim olarak kalacak. Bu sorunu çözünceye kadar tüm kasaba halkının ipleri elimde olacak.»

Denetimi elden kaçırması olası değildi. Dawson'u aramalıydı. Er ya da geç. Belki de bir an önce aramalıydı. Onu arka plana itemezdi. Ama onu aramadan önce onun yardımı olmadan elinden geldiğince her şeyi yapmak istiyordu. Ne de Klinger'in yardımı olmadan. Onlara ne denli kararlı biri olduğunu gösterecekti. Hem de zeki. Her zaman insanın yanında bulunması gereken biri olduğunu gösterecekti. Şu anda önemli olan ortaklarının öfkesinden kendisini kurtarmaktı.

14.30

Sam'in kütüphanesi oldukça rutubetliydi.

Dışarda yağan yağmurun sesi duyuluyordu. Camlar ıslanmıştı.

Paul'ün tüm bedeni uyuşmuştu. Koltuklardan birine oturarak, daha doğrusu yığılarak kollarını aşağıya sarkıttı.

Sam raflardan birinin yanında durmuş, psikoloji kitaplarını çıkarıyordu.

Antika saatin tekdüze tıkırtıları odanın sessizliğini bozan tek şeydi.

Jenny içeri girerek kapıyı açık bıraktı. Paul'ün sandalyesinin yanına çömelerek onun ellerini avucunun içine aldı.

«Rya nasıl?» diye sordu Paul.

Thorp'ların evini araştırmaya gitmeden önce Sam, Rya'ya bir sakinleştirici vermişti.

«Hâlâ uyuyor,» dedi Jenny. «En azından iki saat daha uyur.»

«İşte,» dedi Sam heyecanla.

Şaşkınlıkla başlarını kaldırıp ona baktılar.

Sam elindeki kitapla onlara yaklaştı. «O adamın resmi. Deighton denen adamın resmi.»

Paul resmi daha iyi görmek için ayağa kalktı.

«Onun yazılarından hiçbirini bulamamızın nedeni şimdi anlaşılıyor,» dedi Sam. «Biz Albert Deighton adını aradık durduk. Ama bu onun gerçek adı değil ki. Gerçek adı Ogden Salsbury.»

«Onu daha önce görmüştüm,» dedi Paul. «O garson kız bıçağı eline sapladığı gün o da oradaydı.»

Jenny ayağa kalktı. «Bunun Buddy Pellineri'nin bize anlattığı hikâyeyle Mark'ın başına gelenlerin arasında bir bağ olduğunu mu düşünüyorsun?» Bunları söylerken yüzü hafifçe solmuş ve gözleri dolmuştu. Ama dudaklarını ısırarak gözyaşlarını bastırdı.

«Evet,» dedi Paul bir kez daha ağlamayışına şaşarak. Yüzünü acıyla buruşturdu. Tanrım, nasıl da acı çekiyordu! Ama bir türlü ağlayamıyordu. «Mutlaka bir ilişkisi olmalı. Şöyle ya da böyle.» Sam'e döndü. «Bu yazıyı Salsbury mi yazmış?»

«İçindekiler bölümüne bakarsan öyle. Bu yazı on iki yıl önce yazılmış. En son yazdığı yazı bu.»

«Ama hâlâ hayatta?»

«Ne yazık ki öyle.»

«O zaman niçin son yazısı dedin?»

«Anladığım kadarıyla çok çelişkili bir kişiliği var. Hem kendine âşık, hem de kendinden nefret ediyor gibi. Ve bu çelişkili tavrından da bir süre sonra sıkıldığı anlaşılıyor. Konferans turlarıyla yazılarını bir kenara atarak kendini araştırmalarına vermiş.»

«Yazıda nelerden söz ediyor?»

Sam yazının başlığını okudu. «'Bilinçaltına Yönelik Algılama

Aracılığıyla Davranış Değişikliği.' Bölüm başlığı da şöyle: 'İçerden Dışarıya Doğru Beynin Kontrolü.'»

«Tüm bunlar ne demek oluyor?»

«Yüksek sesle okumamı ister misin?»

Paul saatine baktı.

«Eyalet polisini görmek için Bexford'a gitmeden önce bence düşmanımızı tanımanın bir sakıncası yok,» dedi Jenny.

«Jenny haklı,» dedi Sam.

Paul başını salladı. «Pekâlâ. Oku bakalım.»

14.40

Cuma günü öğleden sonra H. Leonard Dawson, Greenwich'deki evinin çalışma odasında oturmuş, karısının yazdığı mektubu okuyordu. Julia, Kutsal Topraklara yaptığı yolculuğunun üçte birini tamamlamış ve bu yolculuğun umduğu gibi çıkmadığını yazıyordu mektubunda. Beyaz telefon çaldı. Telefonun yumuşak ve genizden gelen *bırr-bırr-bırr* sesini tanımamak mümkün değildi.

Bu beyaz telefon evin özel hattıydı. Bu numarayı yalnızca Ogden ve Ernst biliyordu.

Mektubu masanın üstüne bıraktı, telefonun bir kez daha çalmasını bekledikten sonra ahizeyi kaldırdı. «Alo?»

«Sesini tanıdım,» dedi Salsbury. «Sen de benimkini tanıdın mı?»

«Elbette. Gizli telefondan mı arıyorsun?»

«Ah, evet,» dedi Salsbury.

«Öyleyse esrarengiz davranıp şifreli konuşmaya gerek yok. Bu hat dinlense bile, ki dinlenmediğinden eminim, zaten konuşacaklarımızdan bir şey anlamayacaklardır.»

«İçinde bulunduğum durum sözkonusu olduğunda,» dedi Salsbury. «Gizli hatta hiç güvenmeyip şifreli konuşmamızda yarar olduğunu sanıyorum.»

«İçinde bulunduğun durum ne?»

«Burada çok ciddi bir sorunla karşı karşıyayız.»

«Deneme alanında mı?»

«Deneme alanında.»

«Ne tür bir sorun?»

«Kaza sonucu bir ölüm oldu.»

«Doğal ölüm gibi değerlendirilemez mi?»

«Mümkün değil.»

«Durumu tek başına idare edebiliyor musun?»

«Hayır. Daha başkaları da olacak.»

«Ölümler mi?» dedi Dawson.

«Etkilenmemiş bazı kişiler var.»

«Programdan etkilenmemişler mi?»

«Evet.»

«Ama neden bunların sonu ölüm oluyor?»

«Beni gördüler.»

«Bu nasıl oldu?»

Salsbury duraksadı.

«Bana her şeyi baştan sona anlatsan iyi olacak,» dedi Dawson kararlı bir sesle. «Hepimizin iyiliği için gerçeği anlat.»

«Bir kadınla birlikteydim.»

«Aptal.»

«Bu hataydı,» dedi Salsbury uysal bir sesle.

«Hatadan da öte, çok aptalca. Bunu daha sonra konuşuruz. Sen kadınla birlikteyken bu programdan etkilenmemiş insanlardan biri gelip seni gördü.»

«Evet.»

«Belki de ortaya çıkışını bir türlü çözümleyebiliriz.»

«Bunu yapacağımızı sanmıyorum. Onu öldürmesini söyledim.»

Böyle bilmece gibi konuşmalarına karşılık Dawson, Black River'daki olayları açık seçik görebiliyordu. «Anlıyorum.» Kısa bir süre düşündü. «Etkilenmemiş kaç kişi var?»

«Küçük çocuklarla bir düzine bebeğin yanısıra en azından dört kişi. Belki de beş.»

«O kadar da çok değilmiş.»

«Başka bir sorun daha var. Ay başında oraya yolladığımız iki adamı hatırlıyor musun?»

«Su deposuna mı?»

«Onları görmüşler.»

Dawson karşılık vermedi.

«Buraya gelmek istemezsen anlarım,» dedi Salsbury. «Ama yardıma gereksimim var. Ortağını yolla ve...

«İkimiz de bu akşam helikopterle geliyoruz,» dedi Dawson. «Saat dokuza ya da ona kadar orada her şeyi tek başına idare edebilir misin?»

«Sanınm.»

«Etsen iyi olur.»

Dawson telefonu kapattı.

Oh, Tanrım, diye düşündü. Bu adamı bana istediğin için yolladığını biliyorum. Şimdi de Şeytan onu ele geçirdi. Tüm bunları düzene koymam için bana yardım et. Ben yalnızca sana hizmet ediyorum.

Pilotuna telefon ederek helikopterin yakıt deposunu doldurmasını ve bir saat içinde de Greenwich'deki eve gelmesini söyledi.

Klinger'i bulmak için üç yere telefon etmek zorunda kaldı. «Kuzeyde bir sorun çıkmış.»

«Ciddi bir sorun mu?»

«Hem de çok. Bir saat içinde burada olabilir misin?»

«Arabayı manyak gibi kullanırsam olurum. Bunu bir saat on beş dakika yapalım.»

«Hadi hemen yola çık.»

Dawson telefonu kapattı.

Oh, Tanrım, diye düşündü, bunların ikisi de kâfir. Bunu biliyorum. Ama Sen onları bana kendi amaçların doğrultusunda yolladın, öyle değil mi? Senin isteklerini yerine getirdiğim için beni cezalandırma, Tanrım.

Masasındaki sağ alt çekmeceyi açarak kâğıtlarla dolu dosyayı çıkardı.

Dosyanın üstündeki etikette şöyle yazıyordu:

HARRISON-BODREI DEDEKTİFLİK BÜROSU
KONU: OGDEN SALSBURY

Harrison-Bodrei Dedektiflik Bürosu sayesinde ortaklarını onlardan çok daha iyi anlama olanağını bulmuştu. Dawson on beş yıldan beri Ernst Klinger'in dosyasını sürekli olarak güncelleştiriyordu. Salsbury'nin dosyası Klinger'e oranla oldukça yeniydi. Dawson onun hakkında bilgi toplamaya Ocak 1975'te başlamıştı ama Salsbury'nin çocukluğundan bu yana tüm hayatını didik didik etmeyi başarmıştı. Tabii daha bir iki eksiği vardı, bunu biliyordu. Dosyayı baştan sona on on iki kez okuduğu için az önce ortaya çıkan sorunun ne olduğunu anladığını düşünüyordu.

Ogden ne gerçek bir deli, ne de tam olarak mantıklı biriydi. Kadınlara olan nefreti patalojik düzeydeydi. Bununla birlikte birçok fahişeyle birlikte olmuş, hatta bazen de tek bir hafta sonunu yedi sekiz fahişeyle geçirmişti. Arasıra da bazı sorunlar ortaya çıkarıyordu.

Dawson'un düşüncesine göre dosyalardaki raporlardan ikisi çok önemliydi; Ogden hakkında diğerlerine oranla çok daha fazla bilgi veriyordu. Raporlardan birini dosyadan çıkararak yeniden okumaya başladı.

On birinci doğum gününden bir hafta sonra Salsbury annesinin yanından alınarak mahkemenin belirlediği şekilde vesayet altına alınmış ve Katherine Salsbury'le sevgilisi Howard Parker'ın çocuğa tecavüz ettikleri anlaşılmıştır. Yedi ile on yıllık mahkûmiyeti için Katherine Salsbury, New Jersey Kadınlar Hapishanesine gönderilmiştir. Bu arada Ogden, komşuları Bayan Carrie Barger'in (şimdi Peterson) evine gönderilmiş ve diğer evlatlıklarla birlikte bu evde kalmıştır. Aşağıdaki konuşma Bayan Carrie Peterson'un (şimdi altmış dokuz yaşında) New Jersey Teaneck'deki evinde 22 Ocak 1975 çarşamba günü sabah yapılmıştır. Sabahın bu erken saatinde bile sarhoş olan Bayan Peterson elindeki bir bardak portakal suyunu kendisiyle konuşan kişinin yüzüne fırlatmıştır. Konuşmanın banda alındığını farketmemiştir.

Dawson kendisini en çok ilgilendiren yerleri işaretlemişti. Diğer sayfaları okumadan hemen üçüncü sayfaya geçti.

DEDEKTİF: Bayan Salsbury'nin komşusu olduğunuza göre o kavga ve dövüşlerin çoğuna tanık olmuş olmalısınız.

BAYAN PETERSON: Ah, evet. Oldum diyebilirim. Ogden yürüyebilecek yaşa geldiği andan itibaren annesinin hedefi olup çıkmıştı. Tanrım, ne kadındı! En hafif vurması bile çocuğun her tarafını morartırdı.

DEDEKTİF: Poposuna mı vururdu?

BAYAN PETERSON: Hayır, hayır. Çok ender olarak poposuna vururdu. Keşke hep öyle yapsaydı. Elleriyle oğlunu döverdi. Başına ve küçücük sevimli yüzüne korkunç tokatlar indirirdi. Ogden büyüdüğünde ise onu yumruklamaya başlamıştı. Çok iriyarı bir kadındı. Yumruklarını kullanırdı. Çimdiklerdi de. O küçücük kolları çimdikler dururdu. Evdeki diğer çocuklarla oynamaya geldiğinde onu o perişan halinde görünce hüngür hüngür ağlardım. Kolları yara bere içindeydi.

DEDEKTİF: Kadın alkolik miydi?

BAYAN PETERSON: İçerdi. Bazen. Ama öyle bir bağımlılığı yoktu. Yalnızca kaba bir insandı. Yapısı böyleydi. Ayrıca onun çok akıllı biri olduğunu da sanmıyorum. Bazen pek akıllı olmayan insanlar öfkelendiklerinde bunun acısını çocuklarından çıkarırlar. Daha önce böyle şeyler görmüştüm. Hem de sıkça. Çocuklara acı çektirmekten hoşlanırlar. Ve inanın bana o küçücük yaratıklar öyle de çok acı çekerler ki!

DEDEKTİF: Çok sevgilisi var mıydı?

BAYAN PETERSON: Düzinelerce. Pespaye kadının tekiydi. Sevgilileri de kendi gibiydi. Her zaman o tür insanları eve getirirdi. Kir pas içinde. Kaba saba işçiler. Bu adamlar çok içerlerdi. Bazen bir yıl kadar sürerdi ilişkileri. Bazen de bir iki hafta ya da bir ay.

DEDEKTİF: Peki, bu Howard Parker...

BAYAN PETERSON: O!

DEDEKTİF: Bayan Salsubry'le ne kadar birlikte oldu?

BAYAN PETERSON: Sanıyorum altı ay. Korkunç bir adamdı. Korkunç!

DEDEKTİF: Parker oradayken Salsbury'lerin evinde ne olduğunu biliyor muydunuz?

BAYAN PETERSON: Elbette bilmiyordum! Öğrenir öğrenmez polise telefon ettim. O korkunç olayın olduğu gece Ogden bana gelmişti. Ve işte ben de o zaman polisi aradım.

DEDEKTİF: O olaydan söz etmemizin bir sakıncası var mı?

BAYAN PETERSON: Beni hâlâ öfkelendiriyor. Düşününce çıldıracak gibi oluyorum. Ne kadar korkunç bir adamdı! Ve o kadın. Çocuğa böyle bir şeyi nasıl yaptılar?

DEDEKTİF: Parker biseksüel miydi?

BAYAN PETERSON: Parker neydi?

DEDEKTİF: Yani her iki cinsle de ilişkiye giren biri miydi?

BAYAN PETERSON: Çocuğa tecavüz etti. Benim... bildiğim bu. Gerisini bilmiyorum. Neden Tanrı bazı insanları bu kadar hasta yaratıyor? Çocukları çok severim. Tüm hayatım boyunca da çevremde birçok çocuk olmuştur. Onları her şeyden çok severim. Parker gibi bir adamı anlayamıyorum.

DEDEKTİF: Bu olaydan konuşmak sizi utandırıyor mu?

BAYAN PETERSON: Evet. Biraz.

DEDEKTİF: Lüfen biraz daha dişinizi sıkın. Sizin cevaplarınız gerçekten de çok önemli.

BAYAN PETERSON: Bu eğer Ogden'in iyiliği içinse sizin de söylediğiniz gibi dişimi biraz sıkarım. Ama hiçbir zaman beni görmeye gelmez. Nedenini biliyor musunuz? Onu on bir yaşında evime aldım ve büyüttüm. Ama beni görmeye gelmiyor.

DEDEKTİF· O günkü mahkeme kayıtları anlaşılır bir şekilde düzenlenmemiş. Çocuğun geleceğini korumak için bazı değişiklikler yapılmış. Özür dilerim ama bunun söylenmesi gerek, Bay Parker'in çocukla ne tür ilişki kurduğundan emin değilim. Oral mı yoksa gerçek anlamda mı?

BAYAN PETERSON: İğrenç herif!

DEDEKTİF: Hangisini yaptığını blliyor musunuz?

BAYAN PETERSON: Her ikisini de.

DEDEKTİF: Anlıyorum.

BAYAN PETERSON: Annesi de olayı izledi. Öz annesi! Düşünebiliyor musunuz? Ne kadar korkunç bir şey! Savunmasız bir çocuğa nasıl da böyle bir şey yapılabilir? Bunlar canavarmış!

DEDEKTİF: Sizi ağlatmak istememiştim.

BAYAN PETERSON: Ağlamıyorum. Yalnızca bir iki yaş aktı gözümden. Bu çok acı bir şeydi. Düşünebiliyor musunuz? Çok acı. Küçük çocukların böylesine acı çekmesi dayanılır gibi değil!

DEDEKTİF: Devam etmenize gerek yok...

BAYAN PETERSON: Ama tüm bunların Ogden'in iyiliği için olduğunu söylemiştiniz. Onun için sormanız gereken tüm soruları sorabilirsiniz. O benim çocuklarımdan biri gibiydi. Yani evlat edindiklerimden. Ama ben onların tümünü de kendi çocuklarım gibi görüyordum. Onları çok sevdim. Hepsini de. Eğer bunlar Ogden'in iyiliği içinse... sorun. Aylarca, kimsenin haberi olmadan, bu korkunç Howard Parker... çocuğu kullandı... kullandı... Ve annesi de olayı izledi. Korkunç bir kadındı. Hastaydı da. Hem de çok hastaydı.

DEDEKTİF: Peki ya o gece...

BAYAN PETERSON: Parker çocuğu kullandı... kullandı... çocuğa büyük zarar verdi. Canını fena halde yaktı. Çocuğun çektiği acıyı asla tahmin edemezsiniz.

DEDEKTİF: Ogden o akşam size geldi.

BAYAN PETERSON: Ben onların kapı komşusuydum. Bana geldi. Bir yaprak gibi titriyordu. Ödü patlamıştı. Zavallı çocuk... Avazı çıktığı kadar ağlıyordu. O lanet olasıca Parker onu fena halde dövmüştü. Dudakları patlamıştı. Gözü şişmiş ve mosmor olmuştu. Önce yalnızca her şeyin bu olduğunu sanmıştım. Ama sonra... olanları öğrendim. Çocuğu hemen hastaneye götürdük. On bir dikiş attılar. Oğlanın arkasına tam on bir dikiş attılar.

DEDEKTİF: Rektuma dikiş attılar öyle mi?

BAYAN PETERSON: Evet öyle. Müthiş acı çekiyordu. Yarasından da kanlar akıyordu. Bir hafta kadar hastanede yatmak zorunda kalmıştı.

DEDEKTİF: Sonra da siz onu diğer çocukların yanına aldınız, öyle mi?

BAYAN PETERSON: Evet. Bundan da hiçbir zaman pişman olmadım. Çok iyi bir çocuktu. Hem de çok iyi. Çok da zekiydi. Okulda öğretmenleri onun deha olduğunu söylerlerdi. Tüm bursları kazandı ve Harvard'a girdi. Bütün bunlardan sonra gelip beni ziyaret ettiğini düşünüyorsunuz, değil mi? Ona tüm yaptıklarımdan sonra? Ama hayır gelmedi. Hiçbir zaman da gelmeyecek. Buralara hiç gelmez. Şimdi de sosyal büro başka çocuklar almama izin vermiyor! İkinci kocam öldüğünden bu yana. Çocukların yaşayacağı evde mutlaka anne ve baba olması gerektiğini söylüyorlar. Ayrıca benim bu işler için de biraz yaşlı olduğumu söylediler. Bence bu çok saçma. Çocukları çok seviyorum ve bana sorarsanız en önemli konu bu olmalı. Tüm çocukları çok seviyorum. Hayatımı çocuklara adamadım mı? Onlar için hiçbir zaman yaşlı değilim ben. Acı çeken çocukları düşündüğümde ağlamaktan başka bir şey gelmiyor artık elimden.

Raporun bundan sonraki son bölümü, on bir yaşındaki Ogden Salsbury'i evine aldığını söyleyen Bayan Peterson'un evlendiği adamın uzun ve sıkıcı konuşmasıyla ilgiliydi.

Bay Allen J. Barger'le (şimdi seksen üç yaşında) yapılan aşağıdaki konuşma 24 Ocak 1975 günü öğleden sonra Long Island, Huntington'daki Evins-Maebry Yaşlılar Evinde gerçekleştirilmiştir. Bay Barger'in buradaki masraflarını ikinci evliliğinden olan üç çocuğu karşılamaktadır. Bunamış olan Bay Barger'in konuşmaları güçlükle anlaşılmaktadır. Konuşmasının banta alındığını farketmemiştir.

Dawson işaretlediği başka bir bölümü önüne çekti.

DEDEKTİF: Carrie'yle evliyken evinize aldığınız çocukları hatırlıyor musunuz?

BAY BARGER: Onları Carrie almıştı. Ben değil.

DEDEKTİF: Peki onları hatırlamıyor musunuz?

BAY BARGER: Ah, Tanrım.

DEDEKTİF: Bir şey mi oldu?

BAY BARGER: Hatırlamamaya çalışıyorum.

DEDEKTİF: Çocuklardan karınız kadar hoşlanmıyorsunuz anlaşılan.

BAY BARGER: İşten eve döndüğümde karşıma dikilen o kir pas içindeki küçük yüzleri nasıl unutabilirim. Carrie sürekli olarak paraya ihtiyacımız olduğunu söylerdi. Çocuklara bakmak için hükümetin vereceği birkaç dolara gereksinimiz var, derdi. Bunalım yıllarıydı. Ama parayı bir sünger gibi emiyordu.

DEDEKTİF: Alkolik miydi yoksa?

BAY BARGER: Hayır evlendiğimizde değildi. Ama o yolda emin adımlarla ilerliyordu.

DEDEKTİF: Çocukların arasındaki...

BAY BARGER: Ben onunla kafası için evlenmemiştim.

DEDEKTİF: Afedersiniz anlayamadım.

BAY BARGER: İkinci karımla kafası için evlenmiştim ve evliliğimiz çok mutlu sürmüştü. Ama Carrie'ye kapıldığımda... şey o zaman kırk yaşında, bekâr ve fahişelere gitmekten ödü kopan biriydim. Bir şeftali kadar taze Carrie karşıma çıktığında yirmi altı yaşındaydı. Benden çok genç olmakla birlikte bana aşırı ilgi gösteriyordu. Ben de cinsel organımı benim için düşünmesine izin verdim. Bedeni için onunla evlendim. Kafasının içinde ne olduğunu hiç düşünmedim bile. Bu çok büyük bir hataydı.

DEDEKTİF: Öyle olduğundan eminim. Şey... Şimdi bana acaba o çocukların arasında...

BAY BARGER: Harika bir arkası vardı...

DEDEKTİF: Efendim?

BAY BARGER: Kalçaları diyorum harikaydı.

DEDEKTİF: Ah, evet. Şey...

BAY BARGER: Yatakta da çok iyiydi. Tabii onu Allahın cezası çocuklardan uzaklaştırabildiğimde. O çocuklar! Onları eve almasına neden izin verdiğimi hâlâ anlayamıyorum. Eve ilk çocuk adımını atar atmaz beş altı çocuk da arkasından gelmişti. Carrie her zaman büyük bir ailesi olmasını isterdi. Ama çocuğu olamıyordu. Belki de bu yüzden çocuklara aşırı düşkündü. Ama o hiçbir zaman gerçek bir anne olmak istemedi. Bu onun yalnızca duygusal bir düşüydü.

DEDEKTİF: Ne demek istiyorsunuz?

BAY BARGER: Gerçekten çocuk sahibi olmak yerine bu fikir onun çok hoşuna gidiyordu.

DEDEKTİF: Anlıyorum.

BAY BARGER: Onları asla hizaya sokmazdı. Çocuklar onu hiç ciddiye almazlardı. Benim de doğrusu bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Hayır, bayım! O günlerde çok geç saatlere dek çalışıyordum. Eve geldiğimde de dinlenmenin dışında hiçbir şey istemiyordum. Zamanımı bir avuç çocuğun arkasından koşarak geçirmek istemiyordum. Beni yalnız bıraktıkları sürece canlarının çektiğini yapabilirlerdi. Bunu bildikleri için de beni asla rahatsız etmediler. Ayrıca onlar *benim* çocuklarım değillerdi ki.

DEDEKTİF: Ogden Salsbury adındaki çocuğu hatırlıyor musunuz?

BAY BARGER: Hayır.

DEDEKTİF: Annesi sizin kapı komşunuzdu. Birçok adam evine gelir giderdi. O adamlardan Parker adındaki biri çocuğa tecavüz etmişti.

BAY BARGER: Şimdi düşününce evet, o çocuğu hatırlıyorum. Ogden. Evet. Kötü bir zamanda bizim eve gelmişti.

DEDEKTİF: Kötü zamanda mı?

BAY BARGER: O günlerde yalnızca kız çocukları kalıyordu evde.

DEDEKTİF: Kızlar, ha?

BAY BARGER: Carrie o günlerde yalnızca kız çocuklarıyla ilgileniyordu. Sanıyorum onlarla daha kolay başa çıkacağını düşünüyordu. Bu yüzden iki ya da üç yıl boyunca o evde Ogden ve benden başka erkek yoktu.

DEDEKTİF: Bu onun için kötü bir şey miydi?

BAY BARGER: Kızlar onun başına gelenleri biliyorlardı. Onun için de onunla sürekli dalga geçer dururlardı. Ogden buna dayanamazdı. Her defasında fena halde öfkelenirdi. Kızlara avazı çıktığı kadar bağırmaya başlardı. Elbette kızların da istediği buydu, o bağırdıkça kızlar da onunla dalga geçmeye devam ederlerdi. Kızlar onu kızdırdıkça ben de onun yanında yer alırdım. İlişkimiz baba oğul gibiydi. Kızların söylediklerine kulak asmamasını

söyler dururdum ona. Onların yalnızca kadın olduğunu ve kadınların da iki şeyin dışında hiçbir işe yaramadığını söylerdim. Yemek pişirmek ve yatmanın dışında hiçbir işe yaramaz kadınlar derdim. Her neyse, sanıyorum o çocuğa büyük yardımım dokundu. Bu yaşlılar evinde cinsel ilişkinin yasak olduğunu biliyor musunuz?

Dawson'un son derece ilginç bulduğu diğer rapor ise, Pentagon'un Güvenlik Araştırma Bürosunda görevli üst düzey elemanlarından Laird Richardson'nınkiydi. Harrison-Bodrei'nin dedektifi, Salsbury'nin ordu güvenlik dosyasını incelemek ve içindekileri bir kenara not etmek için bu memura beş yüz dolar rüşvet vermişti.

Dawson bu raporda da çok önemli bölümleri kırmızı kalemle işaret etmişti.

RICHARDSON: Araştırdığı her neyse çok önemli olmalı. Son on yıldan beri bu araştırmaya büyük paralar akıyor. Ve Pentagon karşılığı alacağından emin olmadıkça parasını asla sokağa atmaz. Ayrıca bu adamı kollamak için de büyük paralar harcadılar.

DEDEKTİF: Kollamak mı? Neden?

RICHARDSON: Fahişelere imzasını atmaktan çok hoşlanırdı.

DEDEKTİF: İmzasını atmak, ha?

RICHARDSON: Genellikle bunu yumruklarıyla yapardı.

DEDEKTİF: Ne kadar sıklıkla olurdu bu?

RICHARDSON: Yılda bir ya da iki kez.

DEDEKTİF: Fahişelerle ne zaman birlikte olurdu?

RICHARDSON: Her ayın ilk haftası geneleve gider. Bu hiç şaşmaz. Robot gibi her ayın ilk haftası oradadır. İnsan ona bakıp saatini ayarlayabilir. Genellikle Manhattan'a gider, oradaki sağlık kulüpleriyle yüzme havuzlarını dolaşır, telekızlardan birkaçına telefon eder, sonra da onları otel odasında ağırlar. Arasıra bu kızlardan birine kapılır ve onu eşek sudan gelinceye kadar döver.

DEDEKTİF: Bu kapıldığı kızların özellikleri nelerdir?

RICHARDSON: Genellikle sarışındırlar ama her zaman değil. Solgun yüzlü olmaları da bir özellik ama bu da her zaman geçerli bir kural sayılmaz. Fakat kızın mutlaka çıtı pıtı biri olması gerekmektedir.

DEDEKTİF: Bu yapıdaki bir kız neden onu bu kadar etkiliyor ki?

RICHARDSON: Pentagon bir psikanaliz yaptırması için çok uğraşmıştı. Doktora bir kez gitti ama bir daha gitmeye asla yanaşmadı. Psikiyatriste kızların dış görünüşünün bu çılgınlığını ortaya çıkardığını söylemiş. Kızların ince ve zayıf olmaları gerekiyormuş ama fiziksel açıdan değil. Duygusal açıdan kızların mutlaka ve mutlaka kolay incinebilir kişiliklerinin olması baş koşulmuş onun bu şekilde davranması için.

DEDEKTİF: Yani bir başka deyişle kadın onunla aynı düzeyde ya da ondan üstün olursa kurtuluyor. Ama Salsbury onu denetimi altına alabileceğini sezinlerse...

RICHARDSON: O zaman kadının onunla buluşmadan önce sağlık sigortası yaptırması gerekiyor.

DEDEKTİF: Ama bu kadınlardan hiçbirini öldürmedi, değil mi?

RICHARDSON: Henüz değil. Ama o noktaya birçok kez yaklaşmıştı.

DEDEKTİF: Pentagon'dan birinin onu kolladığını söylemiştiniz.

RICHARDSON: Bizim bürodan biri.

DEDEKTİF: Nasıl?

RICHARDSON: Kızın hastane masraflarını karşılayarak ve kıza yüklüce bir miktar para vererek. Bu paranın miktarı da kızın yaralarının önemi oranında değişiyor.

DEDEKTİF: Bu durum işini tehlikeye atmıyor mu?

RICHARDSON: Ah, hayır. Eğer tüm bunları gizlice yapmış olsaydı ve bizler de ortaya çıkarmış olsaydık o zaman başı derde girerdi. Ama onun takıntılarını herkes biliyor, gizli değil ki. Tüm kartlarını açık oynuyor. Kimse onu tehdit edemediği gibi işini kaybedeceğine ilişkin bir gözdağı da veremiyor, çünkü bizler zaten

onun bu iğrenç sırlarını biliyoruz. Aslında bir fahişeyi dövdüğünde bir telefon etmesi yeterli. Benim çalıştığım bölümde üst düzeydeki biri bir saat içerisinde onun otel odasına ortalığı temizlemek için birini gönderir.

DEDEKTİF: Çok hoş insanlarla çalışıyorsunuz.

RICHARDSON: Öyle, değil mi? Ama bu Allahın cezası Salsbury'nin yaptıklarını görmezden gelmeleri beni çok şaşırtıyor doğrusu. O hasta. Gerçekten hasta biri. Onu bir hücreye kapatmaları gerek bence.

DEDEKTİF: Çocukluğuna ilişkin bir şeyler biliyor musunuz?

RICHARDSON: Annesiyle ona tecavüz eden adamı mı? Hepsi dosyada.

DEDEKTİF: Bu onun neden...

RICHARDSON: Size bir şey söyleyeyim mi? Bu deliliğinin nereden kaynaklandığını bilmeme ve şu andaki kişilik yapısının onun suçu olmadığını anlamama karşın, yine de yaptıklarını anlayışla karşılamam olası değil. Çeneleri kırık, gözleri şiş ve her tarafları mosmor olmuş kızları düşündükçe... Salsbury'nin bu davranışından kendisi sorumlu olmadığı için o kızlardan birinin daha az acı çektiğini söyleyebilir miyiz? Ben eski kafalı bir liberalim. Ve benim bu liberalliğim de böylesine suçları hoşgörüyle karşılamamı engeller. İnsan kendisini ve ailesini Salsbury gibi hayvanlardan uzak tutabilecek kadar şanslıysa ancak o zaman onu hoşgörüyle karşılayabilirim. Elimde olsaydı ben onu çoktan mahkemeye verirdim. Sonra da onu kadınlardan yüzlerce mil uzaktaki bir hücreye kapatırdım.

Dawson içini çekti.

Raporları dosyaya koydu, sonra da dosyayı masasının sağ alt çekmecesine attı.

Oh, Tanrım, onun Black River'da verdiği zararları karşılayacak gücü ver bana. Bu hata önlenebilir ve denememiz başarıyla sonuçlanırsa bu ilacı Ernst ve Ogden'a uygulayabilirim. Onları programlayabilirim. Bu konuda bazı hazırlıklar yaptım bile. Bunu biliyorsun, Tanrım. Onları programladıktan sonra Senin sadık kul-

larına dönüştürebilirim. Ve yalnızca onları değil. Tüm dünyayı. Tüm dünyadan Şeytanı kovacağım. Dünya o zaman gerçek bir cennet olacak. Bunları yapacağımı biliyorsun, Tanrım. O zaman da dünya Senin sevginin aydınlığıyla parlayacak.

14.55

Sam, Salsbury'nin yazısının son satırını okuduktan sonra kitabı kapattı, «*Tanrım!*» dedi.

«Hiç olmazsa Black River'da olanlara ilişkin biraz bilgi edindik,» dedi Paul.

«Özbenliği kırmak, ilaçlar, şifreli sözcükler, tam denetimi sağlamak, davranış değişikliğiyle kitleleri ele geçirmek, topluma yönelik bilinçaltı algılamalar... Tüm bu saçmalıklar...» Jenny daha rahat düşünmesini sağlayacakmış gibi başını iki yana salladı. «Bu adam gerçek bir çılgın. Tescilli bir deli hem de.»

«Nazi o,» dedi Sam. «Bu bir manyağın vazgeçilmez özelliğidir. Çok önemli bir özellik. Binlerce, yüzbinlerce insan onun bu 'toplumu yöneten bilinçaltı kavramları' saçmalığına yürekten inanacaktır. Bundan adım gibi eminim.»

Gökyüzü sanki ikiye ayrılmış gibi çok şiddetli bir gökgürültüsü duyuldu. Rüzgâr olanca gücüyle esiyordu. Yağmur da hızlanmıştı.

«Adam ister çılgın olsun ister olmasın söylediklerini harfi harfine yerine getirdi,» dedi Paul. «Bu çılgınlığı gerçekleştirdi. Tanrım, burada da aynı şeyler oluyor işte. Bu, gece nöbetleri ve mide bulantıları salgınını da açıklıyor.»

«Babamla benim neden etkilenmediğimizi hâlâ anlayamıyorum,» dedi Jenny. «Cahillerle küçük çocukların bu programdan etkilenmeyeceğini Salsbury yazısında belirtmiş. Ama ne babam ne de ben bu tanımlamaya uyuyoruz.»

«Bunu açıklayabileceğimi sanıyorum,» dedi Paul.

«Ben de,» diye karşılık verdi Sam. «Farmakoloji dersinde hiçbir ilacın herkesi aynı şekilde etkileyemeyeceği öğretilir. Örneğin, penisilin bazı insanlarda ya hiç etkili olmaz ya da çok az etkili ola-

bilir. Bazı insanlar sülfa grubu ilaçlarına cevap vermezler. Bence bunun nedeni beden kimyası, genler ve metabolizmadan kaynaklanıyor. Salsbury'nin ilacından etkilenmeyen bizler de bu azınlığın içindeyiz sanıyorum.»

«Tanrıya şükürler olsun,» dedi Jenny ürpererek.

«İlaçtan etkilenmemiş başka yetişkinler de olmalı,» dedi Paul. «Şu anda yazdayız. İnsanların büyük bir çoğunluğu tatilde. Su deposu ilaçlandığında ve bilinçaltına yönelik mesajlar verildiği hafta kasabanın dışında olan var mıydı?»

«Yoğun kar yağışında kereste işlemi durur,» dedi Sam. «Bu yüzden de sıcak yaz günleri tüm kışı geçirebilecek kadar odun depo etmek için insanlar vargüçleriyle çalışırlar. Fabrikadaki hiç kimse yazın izin almaz. Ve fabrikada çalışanlar kasabadakiler gibi tatillerini kışın kullanırlar.»

Paul kendini bir pikabın üstündeki plak gibi sürekli dönüyormuş gibi hissetti. Kafası Sam'in az önce okuduklarıyla doluydu. «Mark, Rya ve ben su deposu ilaçlandıktan bir hafta sonra kasabaya geldiğimiz ve bilinçaltına yönelik mesajlar içeren televizyon programlarını izlemediğimiz için etkilenmedik. Ama şu anda Black River'daki hemen hemen herkes Salsbury'nin denetimi altında.»

Birbirlerine baktılar.

Fırtına vargücüyle sürüyordu.

Sonunda Sam, «Çağdaş bilimin yararlarından ve rahatlıklarından hepimiz hoşlanıyoruz,» dedi. «Ama bu arada daha önce endüstri devriminde olduğu gibi şimdi de teknoloji devriminin karanlık taraflarını görmekten kaçınıyoruz nedense.» Birkaç saniye arkasındaki saatin tıkırtılarına kulak vererek elindeki kitabın kapağını inceledi. «Toplum karmaşık bir hal aldığında bir şeyler daha bağımsız oluyor ve kişinin, ister akıl hastası olsun, ister inançlı biri olsun tüm kavramları yerle bir etmesi son derece kolaylaşıyor. Tek başına çalışan bir kişi devlet başkanını öldürebiliyor ya da ülkesinin iç ve dış politikalarında önemli değişiklikler yapabiliyor. Bu da bize belli bir biyolojik yapısı olan bir adamın karar verdiği takdirde tüm dünyayı mahvedebileceğini gösteriyor. Tek başına çalışan bir adam bir atom bombası bile imal ede-

bilir. Bunu yapmak için de üniversitedeki fizik dersinde başarılı olması yeterli. Ve tabii bir miktar plutonyum bulması gerekli. Bu da o kadar güç bir şey değil. Bir valizin içerisinde bombayı imal edebilir ve tüm New York kentini yerle bir edebilir... Bütün bunları New York'tan hoşlanmadığı, Manhattan'da trafik cezası aldığı ve bunu hak etmediğini düşündüğü için yapabilir.»

«Ama Salsbury tek başına çalışmıyor ki,» dedi Jenny.

«Sana katılıyorum.»

«Yazısında da belirttiği gibi araştırmalarının kusursuz olması gerekiyor.»

«Özel bir kuruluş ona parasal yardımda bulunmuş olabilir,» dedi Paul. «Amerikan Telefon ve Telgraf Şirketi gibi büyük bir şirket.»

«Hayır,» dedi Sam. «O zaman birçok yöneticinin ve araştırmacının bundan haberi olurdu. Ve içerden birinin dışarıya bilgi sızdırması sözkonusu olabilirdi. İş hiçbir zaman bu noktaya ulaşmaz ve büyük bir skandal çıkardı. En azından olay basına yansırdı.»

«Çok zengin biri Salsbury'nin gereksinmelerini karşılıyor olabilir,» dedi Paul. «Onasis ya da Hughes gibi zengin biri.»

Sam yavaşça sakalını sıvazladı. «Bu mümkün, sanıyorum. Ama biz en önemli ve mantıklı açıklamayı görmezlikten geliyoruz.»

«Salsbury'nin Birleşik Devletler hükümeti için çalıştığını mı?» dedi Paul endişeyle.

«Elbette,» dedi Sam. «Eğer hükümet, CIA veya herhangi bir askeri kuruluş için çalışıyorsa işimiz bitti demektir. Yalnızca Rya ve üçümüzün değil tüm ülkenin işi biter.»

Paul cama yaklaştı, camdaki buğuları silerek yağmurun altındaki ağaçlara baktı. «Burada olanların tüm ülkede de olduğunu mu düşünüyorsun?»

«Hayır,» dedi Sam. «Bu eğer tüm ülkeyi kapsayan genel bir çalışma olsaydı Salsbury burada olmazdı. Washington'da ya da başka bir yerde olurdu.»

«Öyleyse bu bir deneme. Burası da deneme alanı olarak seçilmiş.»

«Olabilir.»

«Belki de bu iyi bir işarettir,» dedi Sam. «Devlet denemesini büyük güvenlik önlemleri altında sürdürürdü. Bunu ya bir askeri ya da bir hava üssünde gerçekleştirirdi. Burada değil.»

Şimşeğin arkasından büyük bir gökgürültüsü duyuldu. Cama çarpan yağmur damlacıkları bir an için Annie'nin ve Mark'ın yüzüne benzedi.

Paul birden, her ikisi de farklı biçimde ölmelerine karşın karısıyla oğlunu düşündü. İkisi de aynı güç tarafından öldürülmüştü. Teknoloji. Bilim. Annie basit bir apandisit ameliyatı için hastaneye yatmıştı. Bu bir an önce olması gereken bir ameliyat bile değildi. Narkozitör ona piyasaya yeni verilmiş bir narkoz uygulamış, bunun eter gibi olmadığını ve uygulamasının çok kolay olduğunu (kendisi için çok daha kolaydı elbette) söylemişti. Ama ameliyattan sonra Annie bir daha kendine gelememişti. Komaya girmişti. Bu yeni narkoza karşı allerjisi olduğu belirlenmiş ve karaciğerinin büyük bir bölümü tahrip olmuştu. Doktorlar karaciğerin kendini yenileyen tek organ olduğunu söylemişlerdi ona. Eğer Annie'yi yoğun bakımda tutar ve onu birtakım makinelere bağlarlarsa karaciğer kendini yeniler ve Annie çok yakında iyileşebilirdi. Annie beş hafta yoğun bakımda kalmış ve bu arada doktorlar onun tüm gelişmelerini yatağın hemen başucundaki bilgisayar ekranından izlemişlerdi. Bilgisayar doktorlara Annie'nin yoğun bakımdan özel bir odaya geçebilecek kadar iyileştiğini söylemişti. Annie oldukça halsiz olmasına karşın bilgisayarın doğruyu söylediğini kabul etmişti. Eve geldikten iki hafta sonra da yeniden fenalaşmış ve kırk sekiz saat içinde ölmüştü. Bazen Paul bir veteriner olmayıp tıp doktoru olsaydı onu kurtarabileceğini düşünürdü. Ama bu mazoşistçe bir düşünceden öte değildi. Karısına bu yeni narkozun uygulanmasına izin vermeyebilirdi. Bilgisayarlarını uygun bir yerlerine koymalarını söyleyebilirdi doktorlara. Ne var ki, bunların hiçbirini yapmamıştı. Yeni olduğu için onların bu teknolojilerine güvenmişti. Amerikalılar yeni ve gelişmekte olan her şeye saygı duymayı öğrenerek yetiştirilirlerdi. Kabul etmek istemeseler bile bu yenilik merakı yüzünden de ölürlerdi.

Annie'nin ölümünden sonra teknolojiden ve bilimin insanlara

sunduğu yeni harikalardan kuşkulanmaya başlamıştı. Ehrlich ve diğer reformcuların kitaplarını okumuştu. Her yıl Black River'a gelip kamp kurmanın çocuklarını büyük kentten ve bilimle teknolojinin yarattığı tehlikelerden uzaklaştırmak anlamına geldiğini farketmeye başlamıştı. Bu yaz tatilleri doğayla uyum içinde yaşayacaklarından çocukları için bir eğitim niteliğindeydi de.

Ne var ki, doğaya geri dönmeyi savunanların, gerçekleşmesi mümkün olmayan bir hayal peşinde koştuklarını anlamıştı. Bunu şimdi çok daha açık ve seçik olarak görebiliyordu. Teknolojiden kaçmaya çalışmışlar ama teknoloji elini onlardan daha çabuk tutmuştu. Teknolojinin olmadığı bir yer kalmamıştı artık. Kentin bilim ve teknolojisi kent yaşamını etkilemiş ve doğadaki yaşamı da uzaktan yönetebilecek düzeye gelmişti.

Dahası, bilimin ilerlemesini görmezlikten gelmek insanın kendi sorumluluğu altındaydı. Narkoza ve bilgisayara gösterdiği güven konusundaki cehaleti Annie'nin ölümüne neden olmuştu. Bilinçaltına yönelik reklamlar konusundaki bilgisizliği Mark'ın ölümüne neden olmuştu. Bunlardan insanın kendini koruması, çok hızlı davranması, içinde bulunduğu teknolojik toplumu tanıması ve her şeyi öğrenmesiyle sağlanabilirdi ancak.

Pencereden uzaklaştı. «Bexford'a gidip eyalet polisine haber veremeyiz. Salsbury'nin arkasında bizim kendi hükümetimiz varsa ve bizim liderlerimiz bizleri ele geçirmek istiyorsa asla kazanamayız. Ama hükümet onun arkasında değilse ve bundan haberleri yoksa onların bunu öğrenmelerine izin vermemeliyiz. Çünkü ordu bunu öğrendiği an, halka karşı kullanmak isteyebilir.»

Sam nazizm, totaliter rejim ve kitle psikolojisi kitaplarında sözü edilen gücü ele geçirmek için her yola başvurabilen kişileri düşündü. «Haklısın,» dedi. «Bunun yanısıra şehirlerarası telefon hatlarında oluşan arızayı düşünüyordum.»

Paul onun ne demek istediğini anlamıştı. «Salsbury telefon hatlarını da ele geçirdi.»

«Bunu yapmışsa,» dedi Sam. «Daha birçok önlem de almıştır. Büyük bir olasılıkla kasabadan çıkan tüm yolları tutmuştur. İstesek bile Bexford'a gidip eyalet polisiyle konuşamayız artık.»

«Kapana kıstırıldık,» dedi Jenny yavaşça.

«Şimdilik,» dedi Paul. «Ama bu hiç de önemli değil. Kaçacak hiçbir yerimiz olmadığını zaten biliyorduk. Ama Salsbury hükümet adına çalışmıyor ve arkasında bir şirket ya da çok zengin biri varsa onu belki de burada Black River'da etkisiz hale getirebiliriz.»

«Onu etkisiz hale getirmek, ha?» Sam düşünceli bir şekilde bakışlarını yere indirdi. «Ne dediğinin farkında mısın sen? Onu yakalayıp sorguya çektikten sonra öldürmek zorundayız. Böyle bir adamı ancak ölüm durdurabilir. Ayrıca kiminle işbirliği yaptığını da öğrenmek zorundayız. İlacın nasıl yapıldığını ve bilinçaltına yönelik programların nasıl oluşturulduğunu bilen kişileri de öldürmemiz gerek.» Bakışlarını kaldırdı. «Bu da birçok ölüm anlamına gelir.»

«Bizler katil değiliz,» dedi Jenny.

«Herkes belli bir ölçüde katildir,» dedi Paul. «İnsanın kurtuluşu sözkonusu olduğunda insan her şeyi yapabilir. Burada da kesinlikle bir kurtuluş sözkonusu.»

«Savaşta birçok kişiyi öldürdüm,» dedi Sam.

«Ben de,» diye karşılık verdi Paul. «Seninkinden daha farklı bir savaştı ama eylemlerimiz aynıydı.»

«Bu çok farklı bir şey,» dedi Jenny.

«Nesi farklı!?»

«O *savaştı*.»

«Bu da bir savaş,» dedi Paul.

Jenny sanki Paul'ün elinde bir bıçak ya da silah varmışcasına ellerine baktı.

Paul onun düşüncelerini sezinleyerek kısa bir süre ellerini seyretti. Güneydoğu Asya'da savaşmıştı. Tabancaların seslerini duyabiliyor, kanlı cesetleri görebiliyor gibiydi. İyileştiren ya da öldüren, seven ya da yaralayan işte bu ellerdi. Tüm bunların uygarlığın bir laneti olduğunu düşündü.

Ayrıca, diye düşündü. Bunların tümü de 1970'li yıllardaydı. Yani bilim ve teknoloji çağında.

Ellerini aşağıya indirdi. «Onların karşısındayız ve bu herhangi bir düş ürünü falan da değil. Yalın *gerçek*.»

«Bu olayı durdurmak için kendimizi öldürme fikrine alıştırsak bile... Şey, bu bence çok kötü... Salsbury'i durdurmak için onun hakkında birçok şey bilmek zorundayız. Bunu nasıl başaracağız? Çevresinde yüzlerce koruma olduğundan eminim. Ya da isterse kasabadaki herkesi katile çevirip peşimize takabilir. Burada oturup zaman öldürerek onun bize şöyle bir geçerken uğramasını mı bekleyeceğiz?» dedi Jenny.

Sam elindeki kitabı rafa koydu. «Hey, bir dakika... Şöyle düşünelim...» Onlara baktı. Heyecan içindeydi. Aslında üçü de son derece gergindi. Ama şimdi Sam'in gergin yüz hatları yerini gülümsemeye bırakmıştı. «Salsbury, Rya'yı Throp'ların evinin mutfağında gördüğünde ilk iş olarak ne yaptı dersiniz?»

«Onu yakalamıştır,» dedi Jenny.

«Hayır.»

Paul acıyla, «Bob'a Rya'yı öldürmesini söylemiştir,» dedi.

«Hayır o da değil. Onun kuklalarından biri olduğunu düşünmüştür.»

Jenny derin bir soluk aldıktan sonra konuştu. «Ona da aynı şifreyi söyledi. Rya'yı ele geçirip kaçmadan önce onu denetim altına almak istemiştir. Demek ki... Rya şifreyi duymuş olmalı.»

«Eğer hatırlayabilirse,» dedi Sam. «Salsbury'nin yaptığı gibi biz de Black River'daki herkesi denetim altına alabiliriz. Böylelikle adamlarını peşimize takamayacaktır. Artık arkalarına saklanacak yüzlerce koruması olmayacaktır. Onları bize karşı kullanamayacaktır. *Biz* her şeyi ona karşı kullanacağız.»

15.15

Dr. Walter Troutman polis şefinin bürosundan içeri girdi. Sol elinde siyah deri çantası, sağ elinde fındıklı çukulatası vardı. Tüm dünyadan ve kendisinden hoşnut görünüyordu. «Beni görmek istemişsin, Bob.»

Bob Thorp karşılık vermeden önce Salsbury pencereden uzaklaşarak konuştu. «Ben anahtarım.»

«Ben de kilit.»

«Buddy Pellineri koridorun karşısındaki odada bekliyor,» dedi Salsbury. «Onu tanıyorsun, değil mi?»

«Buddy'i mi?» dedi Troutman yüzünü buruşturarak. «Elbette onu tanıyorum.»

«Çok kötü bir mikrop kaptığından korktuğumuzu söyledik ona ve sen de ona bir daha hastalanmaması için bir iğne yapacaksın. Bildiğin gibi o pek de akıllı biri değildir. Bu yüzden bana inandı. Şimdi seni bekliyor.»

«İğne mi?» dedi Troutman şaşkınlıkla.

«Onu burada, tutmak için böyle söyledim. Aslında sen onun damarına yalnızca hava zerrecikleri vereceksin.»

Troutman şaşırmıştı. «Ama bu amboliye neden olur.»

«Biliyorum.»

«Bu da onu öldürür.»

Salsbury gülümseyerek başını salladı. «Bence çok daha iyi. Aslında işin püf noktası da burada doktor.» Troutman masanın arkasında oturan Bob Thorp'a, ardından da Salsbury'e baktıktan sonra hayretle, «Ama ben böyle bir şeyi asla yapamam,» dedi. «Kesinlikle yapamam.»

«Ben kimim, doktor?»

«Siz... anahtarsınız.»

«Çok güzel. Peki ya sen kimsin?»

«Ben de kilidim.»

«Tamam. Koridorun karşısındaki Buddy'nin beklediği odaya gideceksin. Bir süre onunla sohbet edeceksin. Ona çok iyi davran, sakın kuşkulanmasına neden olacak bir şey yapma. Ona bir iğne yapacağını söyleyecek ve damarına hava zerrecikleri vereceksin. Onu öldürmenin sence hiçbir sakıncası yok. Bir an için bile duraksamayacaksın. Ölür ölmez de odadan çıkacak ve yalnızca ona penisilin iğnesi yaptığını hatırlayacaksın. Odadan çıkarken onu öldürdüğünü hatırlamayacaksın. Buraya dönecek, kapıdan içeri bakacak ve Bob Thorp'a, 'Sabaha kadar bir şeyciği kalmaz,' diyeceksin. Sonra da evine geri dönüp tüm bunları unutacaksın. Anlaşıldı mı?»

«Evet.»

«Hadi o zaman.»

Troutman odadan çıktı.

Salsbury on dakika önce Buddy Pellineri'den kurtulmaya karar vermişti. Bu adam tam anlamıyla ve kolaylıkla denetim altına giremiyordu. Kendisine altı Ağustos sabahı su deposunun orada gördüğü adamları belleğinden silmesi söylendiğinde ya silmesi gerektiğini unutuyor ya da yalnızca birkaç saatliğine silebiliyordu. Ya da hiç silmiyordu. Garip ama bu cehaleti yüzünden ne ilaç onu tam etkilemişti, ne de programlar.

Buddy'i ortadan kaldırmak yazıktı aslında. Her şeye karşın şirin bir hali vardı.

Ama güç bende, diye düşündü Salsbury. Ve hayatımın sonuna dek benimle olacak. Gücümü elimden almaya çalışan tüm insanları hayatımdan silip atacağım. Onlara göstereceğim. Hepsine. Dawson'a, fahişelere, aptalca sorularla zekâ gösterileri yapan tüm üniversite profesörlerine, anneme, fahişeler... *Ta-ta-ta-ta-ta-ta*.... hiç kimse bu gücü benden alamayacak. Hiç kimse. Asla.

15.20

Rya yatağında oturarak esneyip dudaklarını yaladı. Önce Jenny'e, sonra Sam'e en son da Paul'e baktı ama onların kim olduklarını pek çıkaramamış gibi bir hali vardı.

«Onun ne söylediğini hatırlıyor musun?» dedi Paul bir kez daha. «O kalın gözlüklü adamın. Hatırlıyor musun?»

Babasına bakarak düşünmeye çalıştı. «Kim... Ben neredeyim?»

«Hâlâ açılmadı,» dedi Jenny. «Bir süre daha böyle olacağından eminim.»

Yatağın ayakucunda duran Sam, Rya'yı inceledi. «Salsbury bizimle uğraşmak zorunda olduğunu biliyor. Bunu *nasıl* yapacağına karar verir vermez de buraya gelecektir. Sakinleştiricinin etkisinin geçmesini bekleyemeyiz. Ondan bir an önce kurtulması için yardım etmeliyiz.» Jenny'e baktı. «Onu soğuk duşun altına sok. Ben de bu arada taze kahve yaparım.»

«Kahve sevmem,» dedi Rya.
«Çay seviyorsun ama değil mi?»
«Evet.» Esnedi.
Sam çay yapmak için telaşla üst kata çıktı.
Jenny, Rya'yı kucaklayarak holün sonundaki banyoya götürdü.

15.26

Dr. Troutman kapıdan içeri başını uzatarak, «Sabaha bir şeyciği kalmaz,» dedi.
«Çok iyi,» dedi Bob Thorp. «Evine gidebilirsin artık.»
Doktor son çukulata parçasını ağzına atarak, «Kendine iyi bak, Bob,» deyip uzaklaştı.
Salsbury, Thorp'a döndü. «Birilerini çağır da cesedi hücrelerden birine atsınlar. Ona uyuyormuş gibi bir hava vermeyi de sakın unutma.»

16.16

Yağmur mutfak penceresinin altındaki merdivenin üstüne yağmaya devam ediyordu.
Odanın içinde yoğun bir limon kokusu duyuluyordu.
Çaydanlıktan ve çay fincanından dumanlar çıkıyordu.
Rya gözyaşlarını sildi, gözlerini kırpıştırdı. «Ah, evet... 'Ben anahtarım.'»

16.45

Yağmur durmuştu.
Salsbury perdeyi kenara çekerek Kuzey Union Sokağına doğru baktı. Oluklardan su akıyordu. Meydanın çevresinde küçük küçük göller oluşmuştu. Ağaçlardan damlayan yağmur suları eriyen mumlara benziyordu.

Yağmurun ve fırtınanın dinmesi iyi olmuştu. Dawson'un helikopterinin pilotunun karşılaşabileceği kötü hava koşullarından artık endişe etmesine gerek kalmamıştı.

Şöyle ya da böyle Dawson'un mutlaka Black River'a gelmesi gerekiyordu. İçinde bulunduğu durumla başa çıkması için aslında Salsbury'nin pek yardıma gereksinimi yoktu ama deneme alanında işler daha da kötüye gidecek olursa hiç olmazsa bunun suçunu paylaşabilecekti.

Bob Thorp'la onun yanında çalışan birkaç kişiyi Edison'ların dükkânına Annendale'lerle Edison'ları tutuklamak için göndermişti. Elbette orada birtakım sorunlar çıkacak, şiddete, hatta silaha bile başvurmak zorunda kalacaklardı. Yeni bir ceset ya da kayıp kişinin Black River'ın dışındaki yetkililere bildirilmesi gerekecekti. Öte yandan yolları ertesi güne kadar kapatabilir, kasabanın denetimini elinde tutabilirse bu olaylarla ilişkisini kesmesi daha da kolaylaşabilirdi.

Edison'un evinde neler olup bitiyordu? Çocuğun cesedini bulmuşlardı. Salsbury bunu biliyordu. Dükkânı izlemek için birkaç polis göndermişti. Niçin Edison'lar Bob Thorp'u görmeye gelmemişlerdi? Neden kasabadan ayrılmaya çalışmamışlardı? Neden herkesin göstereceği tepkiyi göstermemişler ve herkes gibi davranmamışlardı? Elbette Buddy'nin onlara anlattıklarıyla son birkaç haftadan beri kasabada olanları tam olarak anlayamazlardı. Olayların arkasında kimin olduğunu asla kestiremezlerdi. Belki de bilinçaltına yönelik reklamlara ilişkin fazla bir bilgileri de yoktu ve doğal olarak araştırma da yapamazlardı. Birden keşke iletişim kanallarını denetleyen o aygıtı Pauline Vicker'ın pansiyonunda bırakmasaydım, diye geçirdi aklından.

«Şu yaz yağmurundan sonra her şey ne kadar da hoş görünüyor, değil mi?» dedi Bob Thorp.

«Fırtınanın dindiğine çok seviniyorum,» diye karşılık verdi Salsbury.

«Pek de dindi sayılmaz. Bence yeniden başlayacaktır.»

Salsbury camdan uzaklaştı. «Ne?»

Salsbury'nin kendisine emrettiği gibi Bob Thorp hâlâ gülüm-

süyordu. «Bu yaz fırtınaları tam olarak geçmeden önce defalarca yinelenir. Dağların arasında kendine kesin bir çıkış yolu buluncaya dek sürer.»

Salsbury, Dawson'un helikopterini düşünerek, «Bu konuda ne zamandan beri uzmansın?» dedi.

«Şey, askerliğimin dışında tüm hayatım burada geçti. Bunun gibi yüzlerce fırtına gördüm ve...

«*Ben bittiğini söyledim!* Fırtına sona erdi artık. Bitti. Geçti. Anlaşıldı mı?»

Thorp kaşlarını çatarak, «Fırtına geçti,» dedi.

«Geçmesini ben istiyorum,» dedi Salsbury. «Onun için de geçti artık. Ben geçti demişsem geçmiştir. Öyle değil mi?»

«Elbette.»

«Pekâlâ.»

«Bitti.»

«Geri zekâlı polis.»

Thorp karşılık vermedi.

«Sen geri zekâlı bir polis değil misin?»

«Ben aptal değilim.»

«Ama ben öyle olduğunu söylüyorum. Sen geri zekâlısın. Sen aptalsın. Bir inek kadar salaksın. Öyle değil mi, Bob?»

«Evet.»

«Tekrarla.»

«Neyi?»

«Bir inek kadar salak olduğunu söyle.»

«Bir inek kadar salağım.»

Salsbury pencereye geri dönerek öfkeyle alçalan kara bulutlara baktı.

«Bob, Pauline Vicker'in pansiyonuna gitmeni istiyorum.»

Thorp hemen yerinden fırladı.

«Odam ikinci katta, sağda merdivenlerin hemen başındaki kapı. Yatağın yanında deri bir evrak çantası göreceksin. Onu al ve buraya getir.»

16.55

Dördü de yiyeceklerle dolu ambardan geçerek dükkânın arka tarafına doğru ilerlediler.

Yeşil çimlerin yirmi metre ötesinde leylakların arasında biri yürüyordu. Keskin yüz hatları olan, uzun boylu ve gözlüklü bir adamdı bu. Üzerinde koyu renk bir yağmurluk vardı ve elinde bir tüfek tutuyordu.

«Onu tanıyor musun?» dedi Paul.

«Harry Thruston,» dedi Jenny. «Fabrikadaki ustabaşlarından biridir. Buralarda oturur.»

Rya, Paul'ün gömleğini çekiştirdi. Bob Thorp'un kardeşine yaptıklarını gördükten sonra insanlara olan güveni ve inancı ciddi bir şekilde zedelenmişti. Silahlı adama bakıp korkudan titrerken her zamankinden daha yüksek sesle konuştu. «Bizi.. bizi vuracak mı?»

Paul elini kızının omzuna koyarak yavaşça okşadı. «Hiç kimseye ateş edilmeyecek.»

Bunları söylerken bir yandan, keşke bunlara ben de inanabilsem, dedi kendi kendine.

Sam yiyeceklerin, ilaçların ve dergilerin yanısıra silah da sattığından Jenny'nin elinde .22'lik bir silah, Sam'le Paul'ün ellerinde .357'lik Smith Wesson vardı. Aslında tabancalarını kullanmak niyetinde değillerdi. Ama evden gizlice çıkarlarken tabancalarını da yanlarına almışlardı.

«Bu işi ben hallederim,» dedi Sam. Tahta basamaklardan aşağı indi.

«Kıpırdama,» dedi silahlı adam, on metre kadar yaklaştı. Silahını Sam'in göğsüne doğru yöneltti, parmağını tetiğin üstüne koydu. Dördüne de endişe ve güvensizlikle baktı.

Basamakların sonunda silahlı adamdan yirmi beş adım uzakta olan Sam onu selamlamak için elini uzattı. Thruston bunu görmezden geldiğinde ise, Sam, «Harry?» dedi.

Thruston silahını indirmedi. Yüzündeki ifade de değişmemişti. Ama, «Merhaba, Sam,» dedi.

«Burada ne arıyorsun, Harry?»
«Ne aradığımı biliyorsun.»
«Ne yazık ki bilmiyorum.»
«Sizleri denetim altında tutuyorum.»
«Neden?»
«Kaçmanızı önlemek için.»
«Kendi evimizden kaçmamızı engellemek için mi buradasın?» dedi Sam yüzünü buruşturarak. «Kendi evimizden neden kaçmak isteyelim ki? Harry, saçmalıyorsun.»
Thruston kaşlarını çattı. «Ben sizleri denetliyorum,» dedi inatçı bir tavırla.
«Niçin?»
«Polis böyle istiyor da ondan.»
«Kim istiyor bunu?»
«Bob Thorp.»
«Sana bunu ne zaman söyledi?»
«Bir... bir buçuk saat önce.»
«Bob niçin bizi bu evde tutmak istiyor?»
«Nedenini biliyorsunuz,» dedi Thruston bir kez daha.
«Sana bilmediğimi söylemiştim.»
«Bir şey yaptınız.»
«Ne yapmışız?»
«Yanlış bir şey. Yasadışı bir şey.»
«Harry, bizleri çok iyi tanırsın sen.»
Thruston karşılık vermedi.
«Öyle değil mi, Harry?»
Sessizlik.
«Ne yapmışız?» diye ısrar etti Sam.
«Bilmiyorum.»
«Bob sana söylemedi mi?»
«Ben yalnızca acil bir durum sözkonusu olduğu için bu işi yapıyorum.»
«Bizim ne yaptığımızı bilmiyorsun demek?»
«Bunlar bana verilen emirler.»
«Beni ne zamandan beri tanıyorsun?»
«Yirmi yıldan beri.»

«Peki ya Jenny'i?»

«Uzun zamandan beri.»

«Birisi sana emir verdiği için demek eski dostlarını öldüreceksin öyle mi?» dedi Sam. Salsbury'nin denetiminin derinliğini ve yaygınlığını anlamaya çalışıyordu.

Thruston bu soruya cevap veremezdi. Bakışlarını karşısındakilerin üstünde gezdiriyordu. Son derece tedirgin, kafası karışmış ve bıkkın bir hali vardı ama öte yandan da polis şefinin ondan istediği şeyi yapmaya kararlıydı.

Paul tetikteki parmaktan gözlerini ayırmadan ve Sam'le konuşurken ona bakmadan, «Şu işi bir an önce bitirsek iyi olacak,» dedi. «Sanıyorum ona yeterince şans tanıdın.»

«Ben de öyle düşünüyorum,» dedi Sam gergin bir sesle. Sonra da Thruston'a döndü. «Ben anahtarım.»

«Ben de kilit.»

«Silahını indir, Harry.»

Thruston denileni yaptı.

«Tanrı'ya şükürler olsun,» dedi Jenny.

«Buraya gel, Harry.»

Thruston, Sam'e yaklaştı.

«Olur şey değil!» dedi Jenny.

Tam bir kukla, diye düşündü Paul. Küçük oyuncak bir asker gibi... Tüm bedeni ürperdi.

«Buraya gelip bizleri izlemeni sana gerçekten kim söyledi, Harry?» dedi Sam.

«Bob Throp.»

«Bana doğru söyle.»

«Bob Thorp'tu,» dedi Thruston şaşkınlıkla.

«Salsbury adında biri değil miydi?»

«Salsbury mi? Hayır.»

«Salsbury'le hiç karşılaşmadın mı?»

«Hayır. Kimden söz ediyorsun sen?»

«Belki de kendine Albert Deighton diyordu.»

«Kim diyordu?» dedi Thruston.

«Salsbury.»

«Deighton adında birini tanımıyorum.»

Jenny, Paul ve Rya ıslak basamaklardan inerek diğerlerine katıldılar.

«Salsbury'nin Bob Thorp aracılığıyla işini yürüttüğü açıkça ortada,» dedi Jenny.

«Siz neden söz ediyorsunuz?» diye yineledi Thruston.

«Harry, ben anahtarım,» dedi Sam.

«Ben de kilit.»

Thruston'u kısa bir süre inceledikten sonra bu yaklaşımını sürdürmeye karar verdi. «Harry, bizler Hattie Lange'ın evine doğru kısa bir yürüyüşe çıkıyorduk. Bizleri durdurmaya çalışmayacaksın. Anladın değil mi?»

«Sizleri durdurmayacağım.»

«Bizlere ateş etmeyeceksin.»

«Hayır. Elbette etmeyeceğim.»

«Ortalığı ayaklandırmayacaksın.»

Thruston hayır anlamında başını salladı.

«Biz buradan uzaklaştıktan sonra da leylakların yanına döneceksin. Bizim evden dışarı çıktığımızı da unutacaksın. Anlaşıldı mı?»

«Evet.»

«Aramızda geçen bu küçük konuşmayı da unutmanı istiyorum. Dördümüz buradan ayrıldıktan sonra aramızda geçen her sözcüğü unutmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin, Harry?»

Robot bir insan ve de gerçek bir kukla olarak oldukça sakinleşmiş gibi görünüyor, diye düşündü Paul.

«Bizlerin hâlâ içerde olduğunu düşüneceksin,» dedi Sam.

Thruston dükkâna doğru baktı.

«Birkaç dakika önce yaptığın gibi yine burayı gözleyeceksin,» dedi Sam.

«Gözleyeceğim... Bob da bunu yapmamı istemişti.»

«Öyleyse yap,» dedi Sam. «Ve bizleri gördüğünü de unut.»

Harry Thruston uysallıkla neredeyse insan boyuna yaklaşan leylakların arasına döndü. Ayaklarını açarak durdu. Silahını iki eliyle ani bir saldırıya uğrayacakmış gibi dikkatle tutuyordu.

«İnanılmaz,» dedi Jenny.

«Gerçek bir asker gibi,» dedi Sam. «Hadi. Buradan bir an önce uzaklaşalım.»

Jenny onu izledi.

Paul, Rya'nın buz gibi soğuk elini tuttu.

Rya korkudan tirtir titriyor, endişeyle babasına bakıyordu. «Her şey eskisi gibi olacak mı?»

«Elbette. Her şey hem de çok kısa bir zamanda yoluna girecek,» dedi kızına ama bunun gerçek mi yoksa bir başka yalan mı olduğundan emin değildi doğrusu.

Çevredeki evlerin arka bahçelerinden geçerek batıya doğru gittiler. Görünmemeyi umarak hızlı adımlarla yürüyorlardı.

Paul her attığı adımla birlikte arkalarından vurulacaklarını düşünüyordu...

Biraz daha ilerledikten sonra St. Luke Kilisesine geldiler. Kilise yeni boyanmıştı. Binanın Main Caddesine bakan ön tarafından çan kulesi yükseliyordu.

Sam kilisenin arka kapısını denedi, kapı kilitli değildi. Sırayla içeriye süzüldüler.

İki üç dakika kadar dar ve penceresiz antrede durarak Harry Thruston'un ya da başka birinin arkalarından gelip gelmediğini anlamaya çalıştılar.

Kimse gelmedi.

«Tanrı'ya şükürler olsun,» dedi Jenny.

Elele tutuşup bir insan zinciri oluşturarak mihrabın yanına yaklaştılar. Fırtınanın getirdiği kara bulutlar gün ışığının içeri girmesini engellediğinden kilisenin içi oldukça karanlıktı. Bununla birlikte attıkları adımı görebiliyorlardı. Sıraların arasından ilerleyen Sam'i izlediler. Kendilerini bir yabancının evine girmiş gibi hissediyorlardı.

Kilisenin sol tarafındaki uzun ve dar bölümdeki kapıyı açtı Sam. Kapının hemen arkasında yuvarlak bir merdiven vardı. Önce Sam, arkasından Jenny, sonra da Rya merdiveni çıkmaya başladı.

Paul kapının hemen yanında durup alacakaranlıktaki kiliseye baktı. Tabancasını sağ elinde tutuyordu. Kilisenin içindeki derin

sessizliğe iyice kulak verdikten sonra kapıyı arkasından kapatıp basamakları çıkarak diğerlerine katıldı.

Çan kulesinin üst bölümü on metrekarelik bir alana yayılmıştı. Çanın hemen yanındaki zincir yerdeki küçük bir deliğe yerleştirilmişti. Çancı bunu çekerek çanı çalıyordu. Duvarlar oldukça alçaktı.

Paul üst basamağa ulaştığında yere çömelerek çanın tam karşı tarafına doğru ilerledi.

Jenny ve Rya sırtlarını duvara dayamış yerde oturuyorlardı. Jenny'nin silahı yanında duruyordu. Alçak bir sesle Rya'yla konuşuyor, ona fıkralar anlatarak korkusunu unutmasına ve rahatlamasına yardımcı olmaya çalışıyordu. Jenny, Paul'e doğru bir bakış fırlatarak gülümsedi ama tüm dikkati Rya'nın üstündeydi.

Bu, benim işim olmalıydı, diye düşündü Paul. Rya'ya yardımcı olmak. Onu rahatlatmak ve onunla birlikte olmak.

Sonra da hayır dedi kendi kendine. Şimdilik senin işin en azından bir kişiyi öldürmeye kendini hazırlamak olmalı. Belki de iki ya da üç kişiyi. Kimbilir belki de yarım düzine insanı öldürmek zorunda kalabilirim.

Birden bu korkunç olayların kızıyla olan ilişkisini nasıl etkileyeceğini düşündü. Babasının birçok kişiyi öldürdüğünü bilerek Bob Thorp'tan korktuğu gibi babasından da korkacak mıydı? Babasının acımasız davranabileceğine tanık olduktan sonra eskiden olduğu gibi kendini babasının yanında rahat hissedebilecek miydi? Ölüm karısını ve oğlunu elinden almıştı. Acaba bu korkunç olaylar kızını da ondan uzaklaştıracak mıydı?

Bu düşüncelerinden çok tedirgin olmakla birlikte şimdi bunların zamanı olmadığına karar vererek Sam'in yanına yaklaştı. Sol tarafına doğru baktı. Yarım blok ötedeki Edison'ların dükkânını görebiliyordu. Karkov'un benzin istasyonuyla garajını, kasabanın sonundaki evleri, nehrin yakınındaki basketbol sahasını gördü. Vadinin sonunda otoyolun hemen başında bir polis arabası yolu kapamıştı.

«Yolu kapatmışlar.»

«Evet, gördüm,» dedi Sam.

«Belki de şu anda neden bizim polise gitmediğimizi ya da

Black River'dan uzaklaşmadığımızı merak ediyordur.»

Paul'ün sağ tarafında kasabanın ana bölümü uzanıyordu. Meydan. Koca meşe ağaçlarıyla çevrili Ultman'ın lokantası. Belediye binası. Meydanın hemen arkasındaki tuğla ve taş evler. Telefon şirketinin binası. St. Margaret Kilisesi. Mezarlık. Union Sineması. Sonra da fabrikaya giden yol. Her şey az önce yağan sağanak yağmurdan sonra daha parlak ve temiz görünüyordu.

«Salsbury'nin hâlâ belediye binasında olduğunu mu düşünüyorsun?» dedi Paul.

«Başka nerede olabilir ki?»

«Evet.»

«Polis şefinin bürosunu ana üs olarak kullanıyor.»

Paul saatine baktı. «Beşi çeyrek geçiyor.»

«Hava kararıncaya dek burada bekleyeceğiz,» dedi Sam. «Saat dokuz civarında da karşı kaldırıma geçecek, şifreyle polisleri etkisiz hale getirecek ve ona ulaşacağız.»

«İşi çok basitleştirdin.»

«Öyle de olacak,» dedi Sam.

Şimşek çaktı, arkasından şiddetli bir gökgürültüsü duyuldu ve yağmur damlacıkları çanın çatısı üstüne yağmaya başladı.

17.20

Kendisine söylenildiği gibi gülümseyerek kollarını göğsünün altında kavuşturan Bob Thorp pencerenin yanından uzaklaşıp, masasında çalışan Salsbury'i inceledi.

Kasabanın tüm iletişim kanallarını denetleyen aygıt bürodaki telefona bağlanmıştı. Sam Edison'un evindeki hat açıktı ya da en azından numara çevrilmiş, hattın açık olması gerekiyordu.

Salsbury uzandı ve ahizeyi sıkıca elinde tuttu. Dükkândan ya da dükkânın iki kat üstündeki evden gelebilecek küçük bir insan sesini duymaya çalışıyordu.

Ama hiçbir ses yoktu.

«Hadi,» dedi sabırsızlıkla.

Aygıta küfretti. Belçika yapımı bu saçmasapan aygıtın çalışmadığını söyledi kendi kendine. Ahizeyi öfkeyle yerine koydu. Hatların iletişim kanallarına bağlanıp bağlanmadığını bir kez daha kontrol ettikten sonra Edison'ların numarasını yeniden çevirdi.

Hat açıktı ama hiçbir ses duyulmuyordu.

Edison'ların evinden yalnızca bir duvar saatinin tıkırtıları geliyordu.

Saatine baktı. 17.24.

Derin sessizlik sürüyordu.

17.26

Telefonu kapattı, bir kez daha çevirdi.

Saatin sesini duydu.

17.28

17.29

17.30

Karşı tarafta kimse konuşmuyordu. Hiç kimse ağlamıyor, gülmüyor, iç çekmiyor, öksürmüyor ya da yerinden kıpırdamıyordu.

17.32

17.33

Salsbury mümkün olduğunca sıkı bir şekilde ahizeyi kulağına yapıştırdı, bir ses duyabilmek umuduyla soluğunu tuttu.

17.34

17.35

Oradaydılar. Lanet olsun, *oradaydılar!*

17.36

Öfkeyle ahizeyi yerine koydu.

Piçkurularının onları dinlediğimden haberleri var, diye düşündü. Ses çıkarmamaya çalışıyorlar, beni endişelendirmek istiyorlar. Evet. Olay bu işte.

Ahizeyi bir kez daha kaldırıp Edison'ların numarasını çevirdi.

Saatin tıkırtılarının dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

17.39

17.40

«Piçkuruları!»

Hırsla telefonu kapattı.

Ter içinde kalmıştı.

Tedirgin bir şekilde ayağa kalktı. Öfkeden her yanı uyuştuğu için adım atamıyordu.

Thorp'a döndü. «Bir türlü dükkândan çıkmayı başarmış olsalar bile kasabadan çıkamazlar. Bu kesinlikle olanaksız. Onlar büyücü değil ki. Bunu asla başaramazlar. Onları hallettim, öyle değil mi?»

Thorp ona bakarak gülümsedi. Hâlâ Salsbury'nin kendisine verdiği emirler doğrultusunda davranıyordu.

«Gevap ver bana, lanet olasıca!»

Thorp'un gülümsemesi kayboldu.

Salsbury'nin yüzü terden parlıyordu. «Bu Allahın cezası kasabanın tümünü de halletmedim mi ben?»

«Ah, evet,» dedi Thorp uysalca.

«Ben izin vermedikçe kimse bu kasabadan dışarı adımını bile atamaz. Bu doğru, değil mi?»

«Evet. Tüm kasabayı avucunun içine aldın.»

Salsbury titriyordu. Başı dönüyordu. «Dükkândan sıvışmış olsalar bile onları yakalayabilirim. İstediğim her an onları bulabilirim. Öyle değil mi?»

«Evet.»

«Bu kasabayı yerle bir edip onları bulabilirim.»

«Dilediğini yapabilirsin.»

«Kaçamazlar.»

«Evet.»

Çökercęsine yerine oturdu. «Ama bu hiç de önemli değil. Dükkândan ayrılmadılar. Dükkândan ayrılmadılar. Onları izlettiriyorum. Hem de çok yakından. Dükkân onlar için tam bir hapishane oldu. Bu yüzden de hâlâ oradalar. Bir kedi gibi sessiz olmaya çalışıyorlar. Benim dinlediğimi biliyorlar. Bana oyun oynamaya çalışıyorlar. İşte tüm olay bu. Bana oyun oynayacaklar. Yaptıkları bu işte.»

Edison'un numarasını çevirdi.

Alıcının olduğu odalardan birinden gelen saatin tıkırtılarını duydu.

17.44

17.45

Telefonu kapadı.

Bir kez daha numarayı çevirdi.

Saatin tıkırtıları...

Telefonu kapattı...

Polis şefine sırıtarak baktı. «Bana ne yapmak istediklerini anladın mı?»

Throp başını hayır anlamında salladı.

«Paniğe kapılmamı istiyorlar. Evleri teker teker aramanı sana emretmemi istiyorlar.» Kıkırdadı. «Bunu yapabilirim. Kasabadaki herkesi onları bulmak için harekete geçirebilirim. Ama bu saatler sürer. Sonra da herkesin belleğinden bu olayı silebilirim. Dört yüz bellekten. Bu da birkaç saat ister. Zamanımı boşa harcamamı istiyorlar. Değerli zamanımı. Bu karışıklıktan yararlanıp kasabadan kaçmak için paniğe kapılmamı ve zamanımı boşa harcamamı istiyorlar. İstedikleri bu değil mi?»

«Evet.»

Salsbury bir kez daha kıkırdadı. «Ama ben onların bu oyununa gelmeyeceğim. Dawson'la Klinger'in gelmesini bekleyeceğim. Paniğe kapılmayacağım. Tüm denetim bende ve bu hep böyle kalacak.»

Büyük bir gürültüyle patlayan gökgürültüsü duyuldu.

Salsbury dükkânın numarasını bir kez daha çevirdi.

17.50

17.51

Kıkırdayarak telefonu kapattı.

Sonra da düşünmeye başladı: Eğer Edison ve Annendale'ler dinlendiklerinin farkındaysalar tüm hikâyeyi biliyorlar demekti. Onun kim olduğunu, tüm gerçeği ve Black River'da ne yaptığını biliyorlardı. Hayır, bu imkânsızdı.

Tekrar numarayı çevirdi.

17.52

Derin bir sessizliğin dışında bir şey yoktu.

Ahizeyi yerine koyup Thorp'a döndü. «Bence bilmeleri pek de önemli değil. Kaçamazlar. Onları istediğim yerde ele geçirebilirim. Güç bende...» Önce masanın üstünde duran aygıta, sonra da Thorp'a baktı. «Miriam bendeki bu gücü öğrendiğinde nasıl davranır dersin?»

«Miriam da kim?»

«Miriam'ı tanıyorsun.»

«Hayır tanımıyorum.»

«O benim eski karım.»

«Ah.»

«Orospu.»

Thorp karşılık vermedi.

«Hem de nasıl frijit bir kadındı tahmin edemezsin.»

«Anlayamadım.»

«Nasıl davranacağını biliyorum,» dedi Salsbury. «Dizleri üstünde yalvararak bana gelecektir. Zavallı Miriam. Sürünerek bana gelecek, Bob. Hem de dizleri üstünde. Gelecektir. Değil mi?»

«Evet,» dedi Thorp.

Güç...

«Benim nasıl davranacağımı biliyor musun?»

«Hayır,» dedi Thorp.

«Bu orospu karının elleri ve dizleri üstünde sürünerek bana geldiğinde ona nasıl davranacağımı biliyor musun?»

«Hayır.»

«Yüzüne bir tekme atacağım.»

«Bu korkunç bir şey.»

«Aynı şeyi Dawson'a da yapacağım. Onun da yüzüne bir tekme atacağım.»

«Seni hemen hapse atarlar.»

«Dawson'u ele geçireceğim,» dedi Salsbury. Sonra da kıkırdadı. «Dincilik taslayan o piçkurusunu ele geçireceğim.»

Thorp kaşlarını çattı.

«İriyarı güçlü birkaç kişiyi nerede bulabilirim dersin?»

«Kimleri?»

Belki de işime yarayacak tür de birkaç kişi bulabilirim.»

Ta-ta-ta-ta-ta-ta-ta-......

18.30

«Alo?»
«Bayan Wolinski?»
«Evet.»
«Ben anahtarım.»
«Ben de kilit.»
«Kocanız orada mı?»
«Evet, yukarda.»
«Yalnız mı orada?»
«Evet.»
«Siz aşağıda yalnız mısınız?»
«Evet.»
«Sam Edison'u tanıyor musunuz?»
«Ah, elbette.»
«Şu anda yanınızda mı?»
«Sam mi? Hayır.»
«Peki Jenny Edison yanınızda mı?»
«Hayır. Neden olsun ki?»
«Bugün onlardan birini gördünüz mü?»
«Hayır, bakın ben...»

«Bayan Wolinski telefonu kapatır kapatmaz aramızda geçen bu konuşmayı unutacaksınız. Yalnızca birinin arayıp size hayat sigorta poliçesi satmaya çalıştığını hatırlayacaksınız. Bexford' dan biri. İyice anladınız mı?»

«Evet.»
«Telefonu kapatın Bayan Wolinski.»

18.45

«St. Margaret Kilisesi.»
«Rahibin evi mi?»
«Evet.»

«Rahip O'Hara'yle konuşabilir miyim?»
«Benim.»
«Ben anahtarım.»
«Ben de kilit.»
«Yalnız mısınız peder?»
«Evet.»
«Hizmetçiniz nerede?»
«Bugün izinli.»
«Sam ve Jenny Edison'u tanıyor musunuz?»
«Evet. Çok iyi insanlardır.»
«Onlardan biri yanınızda mı?»
«Burada, evde mi? Hayır.»
«Belki de kilisededirler.»
«Hayır. Neden soruyorsunuz?»
«Bugün Edison'lardan birini gördünüz mü?»
«Hayır. Ben...»
«Paul Annedale'i tanıyor musunuz?»
«Sanmıyorum. Eğer herhangi bir acil durum sözkonusuysa...»
«Çeneni kapa, O'Hara. Telefonu kapattığında aramızda geçen tüm konuşmayı unutacaksın. Birinin yalnızca yanlışlıkla senin numaranı çevirdiğini hatırlayacaksın. Anladın mı?»
«Evet.»
«Telefonu kapa, O'Hara.»

19.00

«...Edison'lardan birini bugün gördünüz mü?»
«Sam'i gördüm. Dükkânda.»
«Bu ne zamandı, Bayan Jamison?»
«Bu sabah. Saat dokuz civarında.»
«O zamandan beri onu görmediniz mi?»
«Hayır.»
«Bayan Jamison, telefondan uzaklaşmanızı istemiyorum. Olduğunuz yerde kalın ve ahizeyi kocanıza verin.»

«Alo?»
«Bay Jamison?»
«Evet?»
«Ben anahtarım.»
«Ben de kilit.»

19.30

«... telefondan uzaklaşmayın Bayan Potter. Olduğunuz yerde kalın. Ahizeyi Rahip Potter'e verin.»
«Peki. Bir dakika...»
«Alo?»
«Peder Potter?»
«Benim.»
«Ben anahtarım.»
«Ben de kilit.»
«Sam ve Jenny Edison'u tanıyor musunuz?»
«Evet. Hem de çok iyi tanıyorum.»
«Onları bugün gördünüz mü?»
«Hayır.»
«Bundan emin misiniz?»
«Ah, evet. Eminim.»
«Onlarla bugün telefonlaştınız mı?»
«Hayır. Ben...»
«Paul Annendale'le kızını tanıyor musunuz?»
«Evet. Her yıl...»
«Peki onları bugün gördünüz mü ya da telefonla konuştunuz mu?»
«Hayır. Ben bugün bütün gün...»
«Neler oluyor, Potter?»
«Anlayamadım.»
«Onlar hangi deliğe girdiler?»
«Bu tarz konuşmalardan hoşlanmam...»
«Son bir buçuk saatten bu yana elli kişiyle konuştum. Kimse onları görmemiş. Kimse onlardan bir haber almamış. Kimsenin

bir şeyden haberi yok. Ama onların bu kasabada bir yerde olduklarından eminim. Bundan adım gibi eminim. Buradan kaçamazlar... Tanrım. Ne düşündüğümü biliyor musun, Potter? Bence onlar hâlâ dükkândalar.»

«Eğer...»

«Bir kedi kadar sessiz davranıyorlar. Beni aldatmaya çalışıyorlar. Peşlerine düşmemi istiyorlar. Onları aramak için Bob Thorp'u yollamamı istiyorlar. Büyük bir olasılıkla silahları da vardır. Ama beni aldatamazlar. Ateş etme oyununa başlayamayacaklar ve bir düzine cesetle beni başbaşa bırakmayacaklar. Onların ortaya çıkmalarını bekleyeceğim. Sonra da onları yakalayacağım, Potter. Onları yakaladıktan sonra da ne yapacağım, biliyor musun, Potter? Edison'ları elbette inceleteceğim. İlaca ve bilinçaltına yönelik programlara neden cevap vermediklerini öğreneceğim. Ama Annedale'lerin neden cevap vermediğini biliyorum. Onlar buraya programdan sonra geldiler de ondan. Onları yakalar yakalamaz da ortadan kaldıracağım. Hiç zaman yitirmeden. Bob Thorp onların kafalarını havaya uçuracak. Orospu çocuklarının. Aynen böyle yapacağım, işte.»

21.00

O gün fırtına dördüncü kez geçici olarak durduğunda helikopter, Black River vadisinin doğu yakasına yaklaşıyordu. Artık yerden altmış fit yükseklikte uçuyordu. Main Caddesinden kasaba meydanına doğru yaklaştı.

Kilisenin çan kulesi de yerden altmış fit yükseklikteydi. Rya, Jenny, Paul ve Sam yaklaşmakta olan helikoptere baktılar. Helikopter onlara çok yaklaşmıştı ama içindekiler onların bulunduğu yöne doğru bakmıyordu. Bununla birlikte hava hâlâ kararmadığı için yolcu bölümündekilerle pilot onları rahatça görebilirdi.

«Pilottan başka iki kişi daha var,» dedi Sam.

Helikopter fazla hareket etmeden meydanın çevresinde uçtu sonra da belediye binasının tepesinden uçarak polis arabalarından on metre ötedeki park yerine doğru yaklaştı.

«Bu adamların Salsbury'le bir ilgisi var mı dersiniz?» diye sordu Jenny.

«Bundan hiç kuşkum yok,» dedi Sam.

«Hükümet adamları mı?»

Paul, «Hayır,» dedi.

«Buna ben de katılıyorum,» dedi Sam neşeyle. «Başkanın helikopterinin bile dışardan askeri bir görünüşü vardır. Belki içi öyle değildir ama dışı kesinlikle öyledir. Hükümet siyah ve sarı çizgileri olan bir helikopter kullanmaz.»

«Bu da hükümetin bu olayda bir rolü olmadığını gösteriyor,» dedi Paul.

«Şimdi ne olacak?» diye sordu Rya.

«Şimdi onları izleyip bekleyeceğiz,» dedi Paul, gözlerini beyaz tuğla belediye binasından ayırmadan. «Yalnızca izleyip bekleyeceğiz.»

Helikopterin benzin kokusu nemli havaya karışmıştı.

Dağların ötesinden patlayan gökgürültüsü duyuldu. Şimşekler ortalığı aydınlatıyordu.

Paul için zaman durmuş gibiydi. Her geçen dakika ona bir asır gibi geliyordu. Her saniye Annie'nin hastane odasındaki yatağının başucundaki serum şişesinden akan ilaç damlaları gibi alabildiğine ağır akıyordu.

Sonunda saat tam 21.20'de belediye binasından Main Caddesine doğru yaklaşan iki araç görüldü. Bunlardan biri polis, diğeri ise eski bir Ford arabaydı. Dört far alacakaranlığı aydınlattı. Kiliseden yarım blok ötede Edison'nun dükkânının önünde arabalar durdu.

Bob Thorp'la iki silahlı adam arabadan indi. Bir an Ford'un farlarının ışığında durup çevrelerine baktılar, sonra da balkon basamaklarını çıkarak balkonun çatısı altında gözden kayboldular.

İkinci arabadan da üç kişi indi. Motoru ve arabanın kapısını açık bıraktılar. Thorp'un arkasından gitmediler, arabanın yanında kaldılar. Farların arkasında ayakta durdukları için Paul onların silahlı olup olmadığını göremiyordu. Ama onların Salsbury'le helikopterdeki iki adam olduğundan adı gibi emindi.

«Aşağı inip onları yakalayalım mı?» dedi Paul, Sam'e. «Hazır bize arkaları dönükken?»

«Bu çok tehlikeli olur. Tabancaları olup olmadıklarını bile bilmiyoruz. Bizi duyabilirler. Onların şaşkınlıklarından yararlanacak olsak bile içlerinden hiç olmazsa biri kolayca kaçabilir. Biraz daha bekleyelim.»

Saat 21.35'te Bob Thorp'un yardımcılarından biri balkonun merdivenlerini inip ikinci arabanın yanında duranlara katıldı. Birkaç saniye kadar konuştular, belki de tartıştılar. Salsbury'le ortakları dükkâna girerken Thorp'un yardımcısı orada kaldı.

21.50

Dawson, Sam Edison'un çalışma odasındaki raflardan uzaklaşarak, «Pekâlâ,» dedi. «Şimdi bilmecenin parçalarını nasıl biraraya koyduklarını anladık. Ogden, şifre sözcüğünü biliyorlar mı?»

Bu soru karşısında şaşkınlıktan küçük dilini yutan Salsbury, «Elbette hayır!» dedi. «Nereden bilecekler ki?»

«Belki de o küçük kız Thorp'a ya da erkek kardeşine söylediklerini duymuştur.»

«Hayır,» dedi. «Bu sözkonusu bile olamaz. Ben onun kardeşini denetimim altına almaktan vazgeçtikten ve Thorp'u da çoktan denetimim altına aldıktan sonra oraya gelmişti.»

«Şifreyi ona kullanmayı denedin mi?»

Denedim mi, diye düşündü Salsbury. Onu orada gördüğümü, ona yaklaştığımı ve onu yakalamaya çalıştığımı hatırlıyorum. Ama şifreyi kullandım mı acaba?

«Hayır,» dedi Dawson'a. «Şifreyi söyleyecek kadar zamanım yoktu. Onu gördüm. O da arkasını dönerek kaçmaya başladı. Peşinden koştum ama yetişemedim.»

«Bundan kesinlikle eminsin, öyle mi?»

«Evet. Eminim.»

Salsbury'nin yüzündeki rahatlamış ifadeyi gören general, «Edison'ların böyle davranabileceğini önceden kestirmeliydin,»

dedi. «Kütüphanesindeki bu kitapları ve hobilerini araştırman gerekirdi.»

«Tüm bunları neden önceden kestirmem gerekiyormuş ki?» diye sordu Salsbury. Yüzü kızarmıştı. Kalın camlı gözlüklerinden gözleri yuvalarından fırlamış gibi bakıyordu.

«Eğer görevini adam gibi yerine getirseydin...

«Görev,» dedi Salsbury alayla. Öfkesinin yarısı korkudan kaynaklanıyordu ama ne Dawson, ne de Klinger bunu farketmeliydi. Bu çok önemliydi. «Burası senin o lanet olasıca taburun değil, Ernst. Orduda değiliz. Ben senin geri zekâlı askerlerinden biri değilim.»

Klinger ondan uzaklaşarak cama yaklaştı. «Eğer onlardan biri olsaydın belki de işimiz yolunda giderdi.»

Salsbury, «Tanrım!» dedi. «Benim ne kadar dikkatli davrandığım...»

«Yeter artık,» dedi Dawson. Yumuşak bir sesle konuştuğu halde otoriter tavrı Salsbury'nin durmasına ve generalin de pencereden dışarı bakmasına neden olmuştu. «Suçlamalara ve tartışmalara ayıracak zamanımız yok. Şu dört kişiyi bulmak zorundayız.»

«Vadinin doğu kıyısına ulaşıp kasabadan ayrılmalarına olanak yok,» dedi Salsbury. «Onları kıskıvrak bağladığımı *biliyorum.*»

«Bu evi de denetim altına aldığını sanıyordun,» dedi Klinger. «Ama burada yoklar işte.»

«Bu kadar acımasız davranmaktan vazgeç, Ernst,» dedi Dawson. İyi bir Hıristiyan gibi babacan bir tavırla gülümsedi, sonra da Salsbury'e dönerek başını salladı. Ama koyu renk gözlerinin arkasında yalnızca nefret vardı. «Sana katılıyorum, Ogden. Doğu kıyısında aldığın tüm önlemler çok iyi. Artık iyice gece bastırdığına göre, nehir kıyısında ve ormandaki adamlarımızın sayısını arttırmalıyız diye düşünüyorum. Ve fabrikaya giden yolu da kapattığından eminim.»

«Öyleyse geriye iki olasılık kalıyor,» dedi Klinger askeri bir strateji uzmanı gibi davranmaya karar vererek. «Birincisi, hâlâ kasada olabilirler. Şu anda belki de bir yerlerde saklanmış, ablu-

kayı ya da nehrin kıyısındaki polisleri yararak kaçmayı tasarlıyorlardır. İkincisi de, dağların arasından geçmeyi planlıyorlardı. Thorp'un söylediklerinden Annendale'lerin deneyimli kampçı ve dağcı olduklarını biliyoruz.»

Bob Thorp kapının yanında duruyordu. «Bu doğru,» dedi.

«Anlamıyorum,» dedi Salsbury. «Yani, yanlarında on bir yaşında küçük bir kız çocuğu var. O onlara adım uyduramaz ki. Yardım sağlamaları günler sürer.»

«O küçük kız son yedi yazını bu ormanlarda geçirdi,» dedi general. «Sandığın kadar dayanıksız ve zayıf biri olmayabilir. Ayrıca onların yerini bulamazsak bu akşam ya da yarın öğlene kadar bize çok zarar verebilirler.»

Dawson bunu düşündü. Sonra da, «Eğer dağlardan geçmeyi düşünüyorlarsa, Bexford buradan altmış mil ötede olduğuna göre, şimdiye dek ne kadar yol almışlardır dersin?»

«Belki üç, belki de üç buçuk mil kadar,» dedi Klinger.

«Bundan daha fazla olamaz, değil mi?»

«Sanmıyorum,» dedi Klinger. «Eğer görülmek istemiyorlarsa kasabadan ayrılırken çok dikkatli davranmış olmalılar. Son derece yavaş ilerlediklerinden eminim. Ormana ulaştıklarında ise izlerini yok etmek zorundalar. Orman bu küçük kızın evi olsa bile onların az da olsa hızını kesecektir.»

«Üç buçuk mil,» dedi Dawson düşünceli bir tavırla. «Bu onların Big Union fabrikasıyla ormanın bir yerlerinde olduğunu göstermez mi?»

«Öyle sayılabilir.»

Dawson gözlerini kapadı ve dudaklarını hafifçe kıpırdatarak bir dua okudu. Sonra da kutsal bir el değmişcesine gözlerini açtı. «İlk iş olarak dağları arayacak bir ekip oluşturmamız gerek.»

«Bu çok saçma,» dedi Salsbury, Dawson'un bu planının Tanrı tarafından kendisine ulaştırılan bir kutsal görev olduğunun farkındaydı. «Bu iğneyle kuyu kazmak gibi bir şey.»

Dawson'un sesi yan odadaki Mark'ın cesedi kadar soğuktu. «Fabrikada yaklaşık iki yüz adamımız var ve bunların tümü de dağları avuçlarının içleri gibi tanırlar. Onları harekete geçireceğiz. Onlara baltalar, tabancalar ve av tüfekleri vereceğiz. Ayrıca el

fenerleri de. Onları kamyonlara ve ciplere bindirerek işçi kampından bir mil öteye göndereceğiz. Orada bir araştırma hattı oluşturacaklar. Her biri diğerinden kırk adım ötede olacak. Böylelikle oluşturdukları bu hat bir buçuk mil uzunluğunda olacak ve Edison'larla Annendale'leler de onları yarıp kaçamayacak.»

«Bu plan işe yarayacaktır,» dedi Klinger hayranlıkla.

«Ama ya dağda değillerse?» dedi Salsbury. «Ya kasabadaysalar?»

«O zaman endişelenmemize hiç gerek yok,» dedi Dawson. Tüm çıkışlar kapatıldığından kasabadan ayrılamazlar. Beklemenin dışında yapacak hiçbir şeyleri kalmıyor.» Kurnazca gülümsedi. «Sabahın üçüne ya da dördüne kadar onları dağda bulmazsak kasabadaki tüm evleri teker teker aramaya başlarız. Şu ya da bu şekilde bu işin yarın öğleye kadar tamamlanmasını istiyorum.»

«Ama çok fazla şey istiyorsun,» dedi general.

«Umurumda bile değil,» diye karşılık verdi Dawson. «Ayrıca fazla bir şey istediğimi de sanmıyorum. Yarın öğlene kadar dördünün de cesetlerini istiyorum. Kasabadaki herkesin belleklerini yeniden oluşturmak istiyorum. Öğleye kadar.»

«Cesetlerini mi?» dedi Salsbury, kafası karışmıştı. Burnuna düşen gözlüklerini geriye itti. «Ama Edison'ları incelemek zorundayım. Sen istersen Annendale'leri öldürebilirsin. Ama ben Edison'ların neden etkilenmediklerini ortaya çıkarmak zorundayım. Benim...»

«Unut bunu,» dedi Dawson kaba bir tavırla. «Eğer onları yakalayıp Greenwich'deki laboratuvara götürürsek kaçabilirler. Bu tehlikeyi göze alamayız. Gereğinden çok fazla şey biliyorlar. Hem de çok.»

«Ama zaten birçok kişi öldürmek zorunda kalacağız,» dedi Salsbury. «Tanrı aşkına çocuğu unutma. Ayrıca bir de Buddy Pellineri'yi öldürdük. Dört kişiyi daha... Bu kadar çok cesetle nasıl başa çıkacağız?»

Dawson kendinden hoşnut bir şekilde konuştu. «Cesetlerin birçoğunu Union Sinemasına saklayabiliriz. Sonra da yangın çıkarırız. Doktor Troutman'dan ölüm ilamlarını hazırlamasını ister

ve anahtar-kilit programını kullanarak otopsi raporlarının istediğimiz gibi hazırlanmasını sağlarız.»

«Harika,» dedi Klinger sırıtarak.

«Teşekkür ederim, Ernst.»

«İsa'nın yardımıyla,» dedi yavaşça Salsbury.

Dawson ona kötü bir bakış fırlattı. Söylediklerinden hiç hoşlanmamıştı. «İşlediğimiz her günahın bedelini Tanrı bize bir gün ödetecektir. Bundan kaçıp kurtulmak sözkonusu bile olamaz.»

Salsbury karşılık vermedi.

Klinger'e bakıp herhangi bir destek alamayınca Salsbury sessizliğini korudu. Dawson'un sesindeki sert ve kesin ifade onu korkutmuştu.

Dawson saatine baktı. «Hareket zamanı geldi, baylar. Hadi şu işi bir an önce bitirelim.»

22:12

Helikopter belediye binasının arkasındaki park yerinden havalandı. Kasaba alanından geçerken birkaç kişi durmuş helikopteri izliyordu, sonra da batıya dağlara doğru dönerek gecenin karanlığında kayboldu.

Bir dakika içinde gözden kaybolmuştu helikopter.

Sam bakışlarını gökyüzünden çevirdi. «Fabrikaya mı gidiyorlar dersin?»

«Öyle gözüküyor,» dedi Paul. «Ama neden?»

«Güzel bir soru. Bu soruyu sormasaydın ben kendime soracaktım.»

«Başka bir şey daha var,» dedi Paul. Ya şifreyi bildiğimizi anlamışlarsa?»

«Bunu hiç sanmam.»

«Ama ya öyleyse?»

«Keşke bilebilseydim,» dedi Sam endişeyle. İçini çekti. «Ne kadar çok şey bildiğimizin farkına varacak olurlarsa onları şaşırtma şansımızı yitiririz. Ama onlar da programlanmış birçok koru-

manın karşısında şanslarını yitirirler. Böylece dengeyi sağlamış oluruz.»

«Salsbury'nin dostları da helikopterde mi dersiniz?» dedi Jenny.

Sam silahını yere koydu. Karanlıkta artık daha fazla bir şey göremiyordu. «Evet, keşke bunu da bilebilseydim.»

Paul'ün elleri titriyordu. Smith Wesson tabancası sanki binlerce kilo ağırlığında gibiydi. «Artık Salsbury'nin peşine düşebiliriz,» dedi.

Jenny babasının elini okşadı, diğer elinde ise silahını tutuyordu. «Peki ama ya o adamlardan biri Salsbury'nin yanındaysa?»

«O zaman ikiye karşı iki oluruz,» dedi Sam.

«Eğer ben de sizinle gelecek olsaydım o zaman üçe karşı iki olurlardı ve bu da işimizi kolaylaştırırdı.»

«Rya'nın sana gereksinimi var,» dedi Sam. Kızını kucaklayıp yanaklarından öptü. «Bizi merak etme, Jenny. Her şey yolunda gidecek. Bunu biliyorum. Sen Rya'yla ilgilen.»

«Ya geri gelmezseniz?»

«Geleceğiz.»

«Ama ya gelmezseniz?»

«O zaman... sen yalnız kalacaksın,» dedi Sam kırık bir sesle. Gözleri yaşarmış olsa bile bunu karanlıkta görmek mümkün değildi. «Yapabileceğim fazla bir şey yok.»

«Dinle,» dedi Paul. «Bizim ne kadar çok şeyi öğrendiğimizi Salsbury anlasa bile nerede olduğumuzu bilmiyor ki. Ama biz *onun* tam olarak nerede olduğunu biliyoruz. Bu da bizim daha avantajlı olduğumuzu gösterir.»

Rya babasına sarıldı. Gitmesini istemiyordu. Yavaş ama öfkeli bir sesle babasına bu kulede kalmak istemediğini söyledi.

Paul kızının uzun siyah saçlarını okşadı, ona sıkıca sarıldı ve yumuşak bir sesle onu rahatlatmaya çalıştı.

Saat tam 22.20'de de kulenin basamaklarından inen Sam'i izledi.

22.20

Black River'daki tek benzin istasyonuyla garajın sahibi olan Phil Karkov, kız arkadaşı Lolah Tayback'le birlikte saat onu birkaç dakika geçe kasabadan ayrılmak üzere yola koyulmuştu. Tam yoldaki barikata geldiğinde daha önceden belirlendiği gibi koruma görevlileri onları belediye binasına Bob Thorp'la görüşmeye gönderdiler.

Karkov alçak sesle konuşan, saygılı ve örnek bir vatandaş olduğuna inanan biriydi. Uzun boylu, geniş omuzlu, kızıl saçlı ve otuz yaşlarındaydı. Her an gülümsemeye hazır ve dost canlısıydı. Polis şefinin yanına götürüldüğüne ona yardım etmeye çoktan karar vermişti bile.

Salsbury onlara şifre sözcüğünü uyguladıktan ve onlarla kısa bir konuşma yaptıktan sonra programdan kesinlikle etkilendiklerini hoşnutlukla görmüştü. Karkov'la kız arkadaşı Lolah Tayback kaçmaya çalışmıyorlardı. Kasabada olağandışı hiçbir şey görmediklerini söylemişlerdi. Yalnızca Bexford'a bira içmeye ve sandviç yemeye gidiyorlardı.

Salsbury, Karkov'a evine gidip geceyi orada geçirmesini, dışarı çıkmamasını söyledi.

Kadınla kendisi ilgilenecekti.

Buna, 'çocuk kadın' demek daha doğru olacak, diye düşündü. Dar omuzlarından aşağı düşen sapsarı saçları yüzüne çocuksu bir anlam veriyordu. Yeşil gözleri, yanaklarındaki çilleri, hafifçe kalkık burnu, bir ressamın elinden çıkmışcasına güzel sivri çenesi vardı. Kadındaki naif hava Salsbury'nin ilgisini çekmişti. Orta boylu ve çok zayıftı. Kırılacakmış gibi bir hali vardı. Bununla birlikte kırmızı beyaz çizgili tişörtü (sütyen giymemişti) ve kot şortuyla çok çekici ve istek uyandıran bir kadındı aynı zamanda. Kalkık ve küçük göğüsleriyle ince tişörtünden görünen meme uçları Salsbury'i perişan etmeye yetmişti. Bacakları da ince ve uzundu. Kadının önünde durarak onu baştan aşağı süzdü. Kadın da ona utangaç bir ifadeyle bakıyordu. Eğer insanın dış görünüşü onun kişiliği hakkında bir fikir veriyorsa bu karşısında durduğu kadın Salsbury'nin hayatında gördüğü en kolay incinebilecek yaratıktı.

Salsbury bundan çok hoşlanmıştı. En sonunda kolay incinebilecek birini bulmuştu. Üstelik güç de ondaydı...

«Lolah?»

«Evet.»

«Kaç yaşındasın?»

«Yirmi altı.»

«Phil Karkov'la nişanlı mısın?»

«Hayır,» dedi yumuşak bir sesle.

«İlişkiniz ciddi mi?»

«Öyle sayılır.»

«Onunla yatıyor musun?»

Lolah kızardı. Kıpırdadı.

Sevimli küçük hayvan...

Lanet olsun sana, Dawson.

Sana da Ernst.

Kıkırdadı.

«Onunla yatıyor musun, Lolah?»

Lolah güç duyulabilir bir sesle, «Buna karşılık vermek zorunda mıyım?» dedi.

«Bana gerçeği söylemelisin.»

«Evet,» diye fısıldadı.

«Onunla yatıyorsun, ha?»

«Evet.»

«Ne kadarda bir?»

«Ah... Her hafta.»

«Yüksek sesle konuş.»

«Her hafta.»

«Küçük orospu.»

«Canımı acıtacak mısın?»

Salsbury güldü. «Haftada bir mi? Yoksa iki kez mi?»

«İki kez,» dedi Lolah. «Bazen de üç...»

Salsbury, Bob Thorp'a döndü. «Defol buradan. Koridorun ucuna git ve ben seni çağırıncaya dek orada kal.»

«Tabii,» dedi Thorp ve kapıyı arkasından kapatıp gitti.

«Lolah?»

«Efendim?»

«Phil nasıl yapıyor?»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Yatakta yani neler yapıyor?»

Lolah sandaletli ayaklarına baktı.

Salsbury gücünün yoğunluğunu damarlarında hissedlyordu. Coşmuştu. Anahtar-kilit programının amacı buydu işte. Gücüyle tüm insanları denetimi altına alıyor ve onların ruhlarını ele geçiriyordu. Artık bundan böyle kimse ona dokunamayacaktı. Kimse onu kullanamayacaktı. Artık kullanan kendisiydi. Ve bu hep böyle olacaktı. Burada da, başka yerde de. Şimdi ve her zaman. Amin. Amin, Dawson. Duydun mu? Amin. Sana çok teşekür ederim, Tanrım. Bu şirin yaratığı bana yolladığın için sana çok teşekür ederim, Tanrım. Amin. Kendini ilk kez bu kadar mutlu hissediyordu.

«Phil'in sana *her şeyi* yaptığından eminim,» dedi.

Lolah karşılık vermedi. Ayaklarına bakmayı sürdürdü.

«Öyle değil mi? Sana her şeyi yapmıyor mu, Lolah? Bunu kabul et. Söyle. Söylemeni istiyorum.»

«Bana... her şeyi yapıyor.»

Salsbury elini genç kadının çenesine yaklaştırdı ve yüzünü hafifçe yukarı kaldırdı.

Lolah ona baktı. Çekingen ve ürkekti.

«*Ben de* sana her şeyi yapacağım,» dedi.

«Canımı acıtma.»

«Seni küçük orospu seni,» dedi Salsbury. Hayatında ilk kez bu kadar heyecanlanmıştı. Güçlükle soluk alıyordu. Ama bununla birlikte her şey açık ve seçikti. Her şey denetim altındaydı. Bu, kesinlikle böyleydi. Lolah'ın efendisiydi. Herkesin efendisiydi. «Ben de sana kesinlikle aynı şeyleri yapacağım,» dedi Lolah'a. «Diğerlerinin canını yaktığım gibi senin de canını yakacağım. Sana bunu ödeteceğim. Kan revan içinde kalacaksın. Ben senin efendinim. Sana yapacağım her şeye katlanacaksın. Her şeye. Kimbilir belki de bundan hoşlanırsın. Bundan hoşlanmayı öğrenebilirsin. Kimbilir...»

Ellerini yumruk yapmıştı.

Helikopterin pilotu ormanda inecek uygun bir yer bulmaya çalışıyordu.

Dawson yolcu bölümündeki yoğun sessizliği bozdu. «Ogden'in yok edilmesi gerekiyor.»

Klinger'in buna karşı çıkacak hali yoktu. «Elbette. Ona güvenilmez.»

«Ayrıca dengesiz de.»

«Ama onu yok edecek olursak tasarılarımızı planlandığı gibi sürdürebilir miyiz?»

«Ogden her şeyi Grennwich'deki bilgisayardan öğrendi,» dedi Dawson. «Araştırma bizim dışımızda. Ama ürünümüzü kolaylıkla kullanabiliriz.»

«Bilgisayardaki bilgileri kapatmadı mı?»

«Elbette kapattı. Ama bilgisayar eve getirilip laboratuvara yerleştiğinin ertesi günü daha Ogden kullanmaya başlamadan adamlarıma programın şifresini çözmelerini ve istediğim tüm bilgileri bana sağlamalarını söylemiştim. Ve onlar da bilgisayara girecek şifreyi bana verdiler.»

Helikopter alçalmış ve inmeye hazırlanıyordu.

«Onunla ne zaman ilgileneceğiz?»

«Onunla *sen* ilgileneceksin,» dedi Dawson.

«Ben mi, yoksa bu işi yapması için birini mi programlamalıyım?»

«Sen yapacaksın. O programları bozabilecek düzeyde, bunu unutma.» Dawson gülümsedi. «Tabancan yanında değil mi?»

«Ah, evet.»

«Her zamanki yerinde mi?»

«Evet sağ ayak bileğime bağlı.»

«Harika.»

«İlk soruma dönelim,» dedi Klinger. «Onu ne zaman yok edeceğim?»

«Bu akşam. Eğer mümkünse bir saat içinde.»

«Bu işi neden Greenwich'te yapmıyoruz?»

«Onu arazime gömmek istemiyorum. Bu çok rizikolu olur.»

«Peki, cesedi ne yapacağız?»

«Buraya göm. Ormana.»

Helikopter indi.

Pilot motoru kapattı.

Pervaneler de yavaşlayarak durdu. Ortalığı derin bir sessizlik kapladı.

«Onun ortadan kalkmasına kesin kararlısın değil mi?»

«Evet,» dedi Dawson.

«Önümüzdeki ayın on beşinde izni bitiyor. Tam o gün de Brockert Enstitüsündeki işinin başına dönmeyi tasarladığından eminim. O bu konularda çok titizdi. On beşi sabahı işine dönmeyince de ortalık karışabilir. Merak edip onu aramaya başlayacaklardır.»

«Black River'a onu aramaya gelmeyeceklerdir. Bu kasabanın Ogden'le bir ilgisi yok ki. O tatilini Miami'de geçireceğini söylemişti onlara.»

«Oldukça sessiz ama çok yoğun bir araştırma yapılacağından eminim,» dedi Klinger. «Pentagon güvenlik elemanları, FBI...»

Dawson kemerini açarken, «Ama ne seninle ne de benimle bir ilişkisi olduğu asla ortaya çıkmayacaktır. Araştırmalarının sonunda hiçbir şey elde edemeyince onun ülkeden ayrıldığını düşüneceklerdir.»

«Belki de.»

«Kesinlikle.»

Dawson yolcu bölümünün kapısını açtı.

«Ben helikopterle kasabaya döneyim mi?» dedi Klinger.

«Hayır. Helikopterin sesini duyabilir ve kuşkulanabilir. Buradan bir arabaya ya da bir cipe atlayıp kasabaya git. Ayrıca son beş yüz metreyi yürüsen bence çok daha iyi olur.»

«Peki.»

«Ernst?»

«Efendim?»

Yolcu kabininin solgun ışığı altında Dawson'un yüzüne geniş ve tehlikeli bir gülümseme yayılmıştı. Derin bakışlarında garip bir parıltı görülüyordu. Burun delikleri kan kokusu almış bir kurtunkiler gibi kabarmıştı. «Ernst, bu kadar çok endişelenme.»

«Ne yapayım, elimde değil.»

«Bu akşam kaderimizde kurtulmak var. Bu savaşı ve bundan sonraki tüm savaşları kazanacağız.» dedi Dawson inançla.

«Keşke ben de senin kadar buna inanabilsem.»

«İnanmalısın ama. Tanrı bizi kutsadı, dostum. Tüm bu projemiz kutsandı. Bunu asla aklından çıkarma, Ernst.» Yeniden gülümsedi.

«Çıkarmayacağım,» dedi Klinger.

Ama Dawson'ın sözlerinden çok sağ ayak bileğine bağlı tabancasına güveniyordu.

22.30

Belediye binasının arkasındaki park yerini iki büyük lamba aydınlatıyordu. Çevredeki çam ağaçlarının dalları bu floresan ışıkların altında sinema dekoru gibiydi.

Binanın arka kapısından içeri girdiklerinde Sam ve Paul hayretle birbirlerine baktılar. Bob Thorp yerde duran av tüfeğine uzandı. Yanıbaşında duran üniformalı bir polis de hemen silahına davrandı.

«Ben anahtarım,» dedi Paul telaşla.

İki adam da aynı anda, «Ben de kilit,» dediler.

«Alçak sesle konuşun.»

Başlarını evet anlamında salladılar.

«Bob, silahını bırak.»

«Peki.»

«Sen de. O silahı yere bırak.»

Polis denileni yaptı.

Adamları kullanıp beyinlerinin içindeki düğmelere basarak onları harekete geçiren Paul, ne bir başarı duygusu duymuş, ne de heyecanlanmıştı. Tersine, bu iki adamın hayatlarının tüm iplerinin kendi elinde oluşu karşısında yoğun bir sorumluluk duygusuna kapılmış ve bu duygu tüm bedenini uyuşturmuştu.

Sam sağdaki ilk kapıyı açtı. Odadaki floresan lambaları yakarak herkesi dosya odası olan bu odaya aldı.

22.36

Ta, ta, ta-ta-ta-ta-ta-ta........

Salsbury'nin elleri kan içindeydi. Kendi kanı ve Lolah'ın kanı...

Thorp'un masasının arkasındaki silah dolabından Smith Wesson'u aldı. Üst raftan bir kutu mermi alarak silahını doldurdu.

Lolah Tayback'e döndü.

Bacaklarını midesine çekmiş, odanın ortasında yerde yatıyordu Lolah. Gözleri davul gibi şişmişti. Alt dudağı yarılmış, burnu kırılmıştı. Burun deliklerinden kan akıyordu. Kendinden geçmiş olmasına karşın Salsbury'i görünce acıyla inledi.

«Zavallı, Lolah,» dedi Salsbury yapay bir acımayla.

Lolah şiş gözkapaklarının arasından ona bakmaya çalıştı.

Salsbury tabancayı yüzüne yaklaştırmıştı.

Genç kadın gözlerini kapadı.

Salsbury tabancanın namlusunu Lolah'ın göğüslerinde dolaştırdı.

Genç kadın ürpedi.

Salsbury bundan hoşlanmıştı.

Dosya odası soğuk ve kişiliksiz bir yerdi. Floresan lambanın ışığı yeşil duvarları, sarı perdeleri, gri metal dosya dolaplarını ve kahverengi yeri aydınlatıyordu.

«Şu anda büronda kimse var mı, Bob?» dedi Sam.

«Evet. İki kişi var.»

«Kimler?»

«Lolah Tayback ve o.»

«O dediğin kim?»

«Bilmiyorum.»

«Adını bilmiyor musun?»

«Hayır, bilmiyorum.»

«Salsbury mi?»

Thorp omuzlarını silkti.

«Şişmanca biri mi?»

«Evet,» dedi Thorp.
«Ve gözünde kalın camlı gözlükler var?»
«Evet. O işte.»
«Lolah'la yalnız mı?»
«Söylediğim gibi evet.»
«Bundan emin misin?»
«Tabii.»
«Ya arkadaşları?» diye sordu Paul.
«Kimler?» dedi Thorp.
«Şu helikopterle gelenler.»
«Onlar burada değil.»
«Hiçbiri mi?»
«Hiçbiri.»
«Onlar nerede?»
«Bilmiyorum.»
«Fabrikadalar mı?»
«Bilmiyorum.»
«Buraya gelecekler mi?»
«Bunu da bilmiyorum.»
«Onlar kim?»
«Özür dilerim ama bilmiyorum.»
«Anlaşıldı,» dedi Sam.
«Onu yakalayalım mı?» dedi Paul.
«Evet. Hem de şimdi.»
«Kapıyı ben kırıp içeri gireceğim.»
«Ben senden daha yaşlıyım,» dedi Sam. «Benim kaybedecek fazla bir şeyim yok.»
«Ben daha gencim ve daha çeviğim.»
«Çevik olmanın şu anda hiç önemi yok. Zaten bizi beklemiyor ki.»
«Kimbilir. Belki de bekliyordur,» dedi Paul.
Sam gönülsüzce, «Pekâlâ. İçeri önce sen girersin,» dedi. «Ama ben de hemen arkanda olacağım.»

Salsbury zorla Lolah'ı sırtüstü yatırdı. Bacaklarını bir eliyle iki yana açtı ve diğeriyle de tabancanın soğuk namlusunu genç

kadının kasıklarının arasına soktu. Ürpererek dudaklarını yaladı. Sol eliyle burnuna düşen gözlüklerini geri itti. «İstiyor musun?» diye sordu sabırsızlıkla. «İstiyor musun? Evet, ben de sana istediğini vereceğim. Tümünü. Her santimini alacaksın içine. Beni duyuyor musun, kaltak? Seni küçük hayvan seni. Paramparça olacaksın. Bunu iyice içeri sokup istediğini vereceğim sana...»

Paul polis şefinin bürosunun kapalı kapısında duraksadı. Salsbury'nin söylediklerini duyduğunda onların binada olduklarından haberi olmadığını anladı, kapıyı hızla açarak rüzgâr gibi içeri daldı ve Magnum tabancasıyla Salsbury'e nişan aldı.

Önce gördüklerine inanamadı, daha doğrusu inanmak *istemedi.* Fena halde hırpalanmış ve dövülmüş çırılçıplak genç bir kadın kendinden geçmiş bir şekilde yerde yatıyordu. Salsbury' nin yüzü ter içinde ve kıpkırmızıydı. Üstübaşı kan içindeydi. Gözlerinde vahşice bir bakış vardı. Kadının üstüne eğilmiş, iğrenç bir şekilde ona bakıyor ve elindeki tabancayı kadının içine sokuyordu. Paul gördükleri karşısında o kadar şaşırmıştı ki, içinde bulunduğu tehlikenin boyutunu unutmuştu.

Salsbury, Paul'ün ve Sam'in şokundan yararlandı. Kendisine elektrik verilmişcesine ok gibi yerinden fırladı ve nişan alarak Paul'ün başına ateş açtı.

Ne var ki, nişanı biraz yüksekten almıştı. Kurşun kapının hemen yanındaki duvara çarptı. Duvarın sıvıları Paul'ün üstüne döküldü. Paul hiç zaman yitirmeden iki kez ateş etti. Birincisi camlara geldi. İkincisi de Salsbury'nin sol omzuna isabet etmişti. Salsbury'nin tabancası elinden düştü ve boş bir torba gibi yere düştü.

Kurşunun etkisiyle yere düşen Salsbury, sağ eliyle sol omzunu tuttu, omzundan oluk gibi kan akıyordu. Acı, bundan önce hissettiği güç gibi tüm benliğini sarmaya başlamıştı. *Ta-ta-ta-a.*

Mavi gözlü, kıvırcık saçlı bir adam ona doğru yaklaştı.

Net göremiyordu. Her şey bulanıktı. Bu parlak mavi gözler ona başka birini hatırlatmıştı. «Parker,» dedi.

Mavi gözlü adam, «Parker da kim?» diye sordu.

«Benimle dalga geçme,» dedi Salsbury. «Lütfen benimle dalga geçme.»

«Seninle dalga geçtiğim yok benim.»

«Bana dokunma.»

«Parker kim?»

«Lütfen bana dokunma, Parker.»

«Ben Parker değilim.»

Salsbury ağlamaya başladı.

Mavi gözlü adam, çenesinden tutarak başını kaldırdı. «Bana bak, lanet olasıca. Bak bana.»

«Bana çok acı çektirdin, Parker.»

«Ben Parker değilim.»

Bir an için Salsbury'nin acısı hafifledi. «Parker değil misin?»

«Benim adım Annendale.»

Acı tekrar kuvvetlendi. Salsbury gözlerini kırpıştırarak, «Ah, evet. Annendale,» dedi.

«Sana sormak istediğim birçok soru var.»

«Canım çok yanıyor,» dedi Salsbury. «Bana ateş ettin. Canımı yaktın. Bunu yapmamalıydın.»

«Sorularıma yanıt vereceksin.»

«Hayır,» dedi Salsbury sert bir sesle. «Hiçbirine yanıt vermeyeceğim.»

«Vereceksin. Hem de tümüne, yoksa beynini dağıtırım,» dedi mavi gözlü adam.

«Pekâlâ öyle olsun. Dağıt bakalım. Bu her şeyi yitirmekten çok daha iyidir. Gücü kaybetmekten daha iyidir.»

«Helikopterdeki o adamlar kimdi?»

«Bu seni hiç ilgilendirmez.»

«Hükümetin adamları mıydı?»

«Çek arabanı buradan.»

«Er ya da geç öleceksin, Salsbury.»

«Yaa, öyle mi?»

«Evet öleceksin.»

Salsbury karşılık vermedi.

«Onlar hükümetin adamları mıydı?»

«Defol buradan.»

Mavi gözlü adam tabancasını sağ eline aldı ve namlusuyla Salsbury'nin sağ eline şiddetli bir darbe indirdi. Acıyla birlikte Salsbury'nin gözleri karardı. Elini omzundaki deliğe götürdü.
Soluk soluğa kalmıştı. Eğildi ve kusmaya çalıştı.
«Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?»
«Orospu çocuğu.»
«Onlar hükümetin adamları mıydı?»
«Sana... buradan defol git... dedim.»

Klinger arabayı kasaba meydanından iki blok ötedeki Batı Main Caddesine park etti.
Arabadan indi, kapıyı kapattı ve silah sesini duydu. Üç el ateş edilmişti. Arka arkaya üç el. Patlamalar yakından geliyordu. Belediye binasından mı acaba? Kıpırdamadan durup çevreye kulak verdi ama hiçbir şey duyamadı.
Tabancasını alarak emniyeti açtı.
Hızlı adımlarla Union Sinemasının önünden geçti ve belediye binasının arka kapısına doğru gitti.

22.55

Ambulansın içinde Lolah Tayback sedyede yatıyordu. Üstüne boynuna kadar beyaz bir çarşaf örtmüşlerdi. Ağzından ve burnundan akan kanı Bexford'daki hastaneye gidinceye kadar yutmaması için başının altına iki yastık koymuşlar ve başını yükseltmişlerdi. Düzenli soluklarının arasında arasısıra da hafifçe inliyordu.
Ambulansın hemen arkasında Sam, Bob Thorp'un yardımcısı Anson Crowell'le birlikte duruyordu. «Pekâlâ, şunu bir daha gözden geçirelim. Bu kadıncağıza neler oldu?»
«Saldırıya uğradı,» dedi Anson, Sam'in kendisini programladığı gibi konuşarak.
«Nerede oldu?»
«Kadının evinde.»
«Onu kim buldu?»

«Ben.»
«Polisi kim aradı?»
«Komşuları.»
«Niçin?»
«Çığlıklarını duymuşlardı.»
«Ona saldıranı yakaladın mı?»
«Ne yazık ki hayır.»
«Saldırganın kim olduğunu biliyor musun?»
«Hayır. Ama araştırıyoruz.»
«Herhangi bir ipucu bulabildiniz mi?»
«Birkaç tane.»
«Bunlar neler?»
«Şu anda konuşmamayı yeğlerim.»
«Neden?»
«Black River'ın polisleri olarak bizler çok dikkatli davranırız.»
«Bu çok dikkatli davranmak öyle mi?»
«Eleştiriye hiç gerek yok. Bizim yöntemimiz bu.»
«Adamı tarif edebilir misin?»

Anson Crowell, Sam'in kendisini programladığı gibi saldırganı tarif etmeye koyuldu. Bu uyduruk saldırganın Ogden Salsbury'le uzaktan yakından bir ilgisi yoktu.

«Eyalet polisi ya da Bexford polisi bu davada işbirliği önerirse ne olacak?»

«Onlara teşekkür edip böylesi bir işbirliği istemediğimi söyleyeceğim,» dedi Crowell. «Bunu kendimiz halledeceğiz. Böyle yapmayı yeğliyoruz. Ayrıca onları aramıza alma yetkisine de sahip değilim. Bu polis şefini ilgilendirir.»

«Bu kadarı yeterli,» dedi Sam. «Bin arabaya.»

Anson Crowell ambulansa binerek Lolah Tayback'in sedyesinin hemen karşısındaki sıraya oturdu.

«Main Caddesinin sonunda durup Lolah'ın erkek arkadaşını alacaksınız,» dedi Sam. Daha önce Phil Karkov'la telefonda konuşmuş, onu hastanede telaşlı ve endişeli âşık rolüne hazırlamıştı. Aynı şeyi Lolah'a da uygulayarak evinde saldırıya uğrayan çaresiz ve şaşkın kadın rolüne hazırlamıştı. «Hastanede Phil kala-

cak onunla ama sen kızın iyi olacağını öğrenir öğrenmez buraya geri geleceksin.»

«Anladım,» dedi Crowell.

Sam ambulans kapılarını kapattı. Şoförün yanına giderek öyküsünü ona da anlattı.

Başlangıçta Salsbury'nin taş gibi iradesini kırmanın ve onu konuşturmanın olanağı yok gibiydi. Acı çekiyor, titriyor, terliyor ve başı dönüyordu ama işleri kendisi için kolaylaştırmaya hiç yanaşmıyordu. Thorp'un bürosundaki koltuklardan birinde kendinden emin bir tavırla oturuyordu. Arkasına dayandı, omzundaki yarayı tuttu ve gözlerini kapadı. Paul'ün sorularını duymazdan geliyordu.

Paul ne yazık ki bir sorgu yargıcı olabilecek nitelikte değildi. Salsbury'e işkence yapmanın yöntemini bilebilseydi tüm gerçeği öğrenebilirdi. Salsbury'nin inatçılığı doruk noktasına ulaştığında Paul tabancasının namlusunu yarasına soktu. Salsbury acıyla kıvrandı. Ama bu onu konuşturmaya yetmemişti. Ve Paul daha fazla işkence yapabilecek biri değildi.

«Helikopterdeki adamlar kimdi?»

Salsbury karşılık vermedi.

«Hükümet adamları mıydı?»

Yine bir karşılık alamadı.

«Bu bir hükümet projesi mi?»

«Cehenneme kadar yolun var.»

Salsbury'i en çok korkutan şeyin ne olduğunu bilebilseydi onu bülbül gibi konuştururdu. Her insanın içinde bir ya da birkaç yoğun korku vardır. Bunların bazıları akılcı, bazıları ise tamamen gerçekdışıdır ve bu duygular insanın kişiliğinin bir parçasını oluşturur. Deliliğin sınırında olan böyle birine sıradan yöntemlerle davranılmamalıdır. Salsbury'nin yükseklik korkusu olsaydı onu çan kulesine çıkarır ve konuşmazsa aşağı atacağını söyleyerek tehdit ederdi. Eğer Salsbury'nin ciddi bir agorafobisi olsaydı onu bir basketbol sahasına ya da onun gibi bir açıklığa götürür ve orada konuşması için onu zorlardı.

Paul birden odaya ilk girdiğinde Salsbury'nin nasıl bir tepki gösterdiğini hatırladı. Adam şoke olmuş, çok korkmuş ve mahvolmuştu. Ama tüm bunlar Paul onu şaşırttığı için değildi. Yalnızca kendi bildiği bir nedenden ötürü Paul'ü Parker sanmış ve bu yüzden çok korkmuştu.

Acaba Parker ona ne yapmıştı? Paul merak etti. İnsanda böylesine derin bir iz bırakabilecek ne yapmış olabilirdi?

«Salsbury?»

Sessizlik.

«Helikopterdeki adamlar kimdi?»

«Amma da sinir herifsin.»

«Hükümetin adamları mıydı?»

Salsbury yine karşılık vermedi.

«Sana ne yapacağımı biliyor musun, Salsbury?»

Umursamadı bile.

«Sana ne yapacağımı biliyor musun?» dedi Paul bir kez daha.

«Umurumda bile değil. Nasılsa hiçbiri işe yaramayacaktır.»

«Parker'ın sana yaptığının aynısını yapacağım.»

Salsbury karşılık vermedi. Gözlerini açmadı. Ama iki eliyle koltuğun kenarına yapışarak gergin bir şekilde oturdu.

«Parker'ın yaptığının eşini,» dedi Paul.

Sonunda Salsbury gözlerini açtığında bakışlarındaki korkuyu gördü Paul. Kapana kıstırılmış vahşi bir hayvan gibi bakıyordu.

Tamam, diye düşündü Paul. İşte aradığımı buldum. Artık ondan her şeyi öğrenebilirim. Blöfümü görürse ona nasıl davranmam gerekecek?

Gerçeğe yaklaşıyordu ama Parker'ın ne yaptığına ilişkin en küçük bir bilgisi bile yoktu.

«Onu... Onu nasıl tanıdın?» dedi Salsbury. Sesi bir ıslık gibi çıkmıştı.

Paul heyecanlandı. «Onu nasıl tanıdığımı bırak şimdi. Ama onu tanıyorum. Hem de çok iyi. Ve sana ne yaptığını da biliyorum.»

«Ben... o zamanlar... yalnızca on iki yaşındaydım. Bilemezsin.»

«Biliyorum ve bu da çok hoşuma gidiyor.»

«Ama sen öyle birine benzemiyorsun,» dedi Salsbury çaresizlikle. Ter içinde kalmıştı. «Sen kesinlikle öyle biri değilsin.»

«Nasıl biri.»

«Eşcinsel!» diye haykırdı. «Eşcinsel değilsin sen!»

Elinde hiç de iyi kartlar olmamakla birlikte Paul blöfünü sürdürüyordu. «Hiç kimse olduğu gibi görünmüyor ki. Çoğumuz bunu göstermekten hoşlanmayız.»

«Ama sen evliydin.»

«Bu önemli değil.»

«Çocukların var!»

Paul omuzlarını silkti.

«Edison'un orospu kızıyla çıkıyorsun.»

Salsbury gözlerini kapadı.

«Ogden?»

Karşılık gelmedi.

«Ogden, ayağa kalk.»

«Dokunma bana.»

«Masaya dayan.»

«Ayağa kalkmayacağım.»

«Hadi. Buna bayılacaksın.»

«Hayır.»

«Ama Parker yaparken bayılmıştın.»

«Bu doğru değil!»

«Bundan hoşlanmayacak birine benzemiyorsun.»

«Hayır. Asla.»

Salsbury yerinden kalkmadı.

«Arkadan, Salsbury. Ne dersin?»

Salsbury yüzünü buruşturdu. «Hayır.»

«Masaya dayan.»

«Canım acıyor...»

«Elbette acıyacak. Şimdi ayağa kalk, masaya dayan ve pantolonunu indir. Hadi.»

Salsbury ürperdi. Yüzü kireç gibi olmuştu.

«Ayağa kalkmazsan Ogden, seni bu sandalyeden yere atmak zorunda kalırım. Beni reddedemezsin. Benden kaçamazsın. Benimle savaşamazsın.»

«Ah, yüce Tanrım,» dedi Salsbury acıyla.

«Bayılacaksın. Acıya bayılacaksın. Parker bana acı çekmekten ne kadar hoşlandığını söylemişti.»

Salsbury ağlamaya başladı. Hıçkırarak, bağıra çağıra ağlıyordu. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Başını iki yana salladı.

«Korkuyor musun, Ogden?»

«K-Korkmak mı? Evet.»

«Kendini kurtarabilirsin.»

«Neden... neden...

«Irzına geçilmekten.»

«N-Nasıl?»

«Sorularıma karşılık vererek.»

«Bunu istemiyorum.»

«O zaman ayağa kalk.»

«Lütfen...

Kendinden utanan ve bu vahşet dolu oyundan tiksinen Paul, Salsbury'nin gömleğine yapıştı. Onu sarsarak koltuktan kaldırmaya çalıştı. «Senl becerdikten sonra Bob Thorp da seni becerecek. Onunla konuşmayasın diye ağzını sıkı sıkı bağlayacağım ve seni becermesi Için onu programlayacağım.» Elbette bunları yapabilecek biri değlldi. Ama Salsbury onun söylediklerine yürekten inanmıştı.

«Yalnızca Thorp değil, diğerleri de seni becerecek.»

Bu cümleyle birlikte Salsbury'nin de direncl kırılmıştı. «Her şeyi. İstediğin her şeyi anlatacağım,» dedi hıçkırıklar arasında. «İstediğin her şeyi. Bana dokunma yeter. Ah, Tanrım. Bana dokunma. Beni soyma. Dokunma bana.»

Bir yandan Salsbury'nin gömleğini çekiştirirken bir yandan da yüzünü yüzüne yaklaştırdı ve avazı çıktığı kadar bağırarak, «Helikopterdeki o adamlar kimdi?» dedi. «Canın çıkıncaya dek kullanılmak istemiyorsan onların kim olduklarını söylesen iyi olur.»

«Dawson ve Klinger.»
«Onlar üç kişiydi.»
«Pilotun adını bilmiyorum.»
«Dawson ve Klinger. Bunların ilk adları ne?»
«Leonard Dawson ve...»
«Leonard Dawson, ha?»
«Evet. Ve Ernst Klinger.»
«Klinger hükümetten mi?»
«General. Ordudan.»
«Bu bir askeri proje mi?»
«Hayır.»
«Hükümetin bir projesi mi?»
«Hayır,» dedi Salsbury.

Paul sorularını ezbere biliyordu. Duraksamasına hiç gerek yoktu. Ve Salsbury'nin de duraksadığı bir an bile olmadı.

Ernst Klinger belediyeye ait park yerinde taş gibi durmuş, üzerinde kırmızı harflerle BLACK RIVER--ACİL SERVİS yazılı ambulansa bindirilen kadını izliyordu. Kafası iyice karışmıştı.

Saat 23.02'de ambulans parktan çıkarak Kuzey Union'a doğru yola koyuldu.

Park yerinde duran sakallı ve beyaz saçlı adam Sam Edison'du. Klinger yaklaşık bir saat kadar önce dükkânın üstündeki odaların birinde onun bir resmini görmüştü.

Edison gözden kayboluncaya dek ambulansın arkasından baktı. Klinger'den oldukça uzaktaydı. Ambulans uzaklaşınca da belediye binasından içeri girdi.

Kasabadaki denetimi yitirdik mi, diye sordu kendi kendine Klinger. Deneme alanı, plan, proje, gelecek her şey bitti mi? Öyleye benziyordu. Evet... öyleyse... Black River'dan gitmenin, ülkeden ayrılmanın ve Leonard'ın hazırladığı sahte kimlikleri kullanmanın zamanı mı gelmişti?

Paniğe kapılma, dedi içinden bir ses. Telaşlanma. Bekle. Bak bakalım neler olacak. Biraz zaman tanı.

Saatine baktı, 23.03.

Uzaklardan gelen bir gökgürültüsü duyuldu.

Yeniden yağmur yağacaktı.

23.04

Klinger uzun zamandan beri orada çömelmiş durduğundan bacakları uyuşmuştu. Ayağa kalkıp gerinmek istedi.

Burada ne bekliyorsun, dedi kendi kendine. Elinde hiçbir bilgi olmadan stratejini belirleyemezsin ki. Araştırmak zorundasın. Belki de Thorp'un bürosundadırlar. Şu camların altından yaklaş oraya. Belki de onların ne konuştuklarını duyabilirsin.

Saat on biri beş geçe harekete geçti. Park yerindeki arabalara saklanarak ilerledi.

Kore'deki gibi, diye düşündü. Ya da 1950'lerdeki Laos gibi, Vietnam'daki askerler de böyle yapmış olmalıydı. Düşman kasabasında komondo birlikleri. Yalnızca bu kez düşman kasabası Amerika'daydı.

23.05

Sam kapının eşiğinde durarak Ogden Salsbury'i inceledi. Paul'e döndü. «Sana her şeyi söylediğinden emin misin?»

«Evet.»

«Ve sana doğruyu söyledi?»

«Evet.»

«Bu çok önemli, Paul.»

«Hiçbir şey saklamadı ve bana yalan söylemedi. Bundan eminim,» dedi Paul.

Ter ve kan kokan Salsbury sessizce ağlayarak onlara baktı.

Söylediklerimizi anlıyor mu acaba, diye düşündü Paul. Ya da düşünemeyecek kadar perişan bir halde mi?

Paul kendini kirlenmiş ve kötü hissediyordu. Salsbury'le konuşurken onun düzeyine inmişti.

«Öyleyse vakit geldi demektir,» dedi Sam yavaşça. «Birimizden birimiz bunu yapmak zorundayız.»

«Parker adındaki adam küçük bir çocukken onun ırzına geçmiş,» dedi Paul. Sam'le konuşuyordu ama gözlerini de Salsbury'den ayırmıyordu.

«Bu neyi değiştirir ki?» dedi Sam.

«Birçok şeyi değiştirmeli.»

«Hitler frengili bir ana babadan doğmuş olsaydı her şey değişecek miydi? Bu onun deli olmasını değiştirir miydi? Altı milyon ölüyü geri getirir miydi?» Sam kendini zorlayarak konuşuyordu. Elleri titriyordu. «On bir yaşındayken başına gelenler Mark'a yaptıklarını haklı kılar mı? Salsbury kazanır ve herkesi denetimi altına alırsa, onun on bir yaşında başına gelenlerin ne önemi olur ki?»

«Onu durdurmanın başka bir yolu yok mu?» dedi Paul yanıtını bilmesine karşın.

«Bunu daha önce konuşmuştuk.»

«Evet, öyle.»

«Ben hallederim,» dedi Sam.

«Hayır. Eğer bu konuda tüm yürekliliğimi yitirirsem Dawson ve Klinger konusunda sana yardımcı olamam. Onlardan biriyle başımız derde girebilir. Bana güvenmek zorundasın.»

Salsbury dudaklarını yaladı. Gömleğinden akan kanlara baktı, sonra da bakışlarını Paul'e çevirdi. «Beni öldürmeyeceksin, değil mi? Öldürmeyeceksin... değil mi?»

Paul tabancasını eline aldı.

Salsbury kanlı elini havaya kaldırdı. «Dur. Seni ortağım yaparım. İkinizi de.»

Paul tabancasının namlusunu adamın göğsüne çevirdi.

«Ortaklarım olursanız her şeye sahip olursunuz. İstediğiniz her şeye. Dünya kadar paranız olur. Harcayamayacak kadar çok. Düşün bunu!»

Paul, Lolah Tayback'i düşündü.

«Ortak olmak yalnızca para anlamına gelmez. Kadınlar. Kim olursa olsun istediğiniz her kadına sahip olabilirsiniz. Önünüzde diz çökeceklerdir. Ya da erkekler. Hangisini isterseniz. Çocuklara bile sahip olabilirsiniz. Küçük kızlara. Dokuz on yaşlarındakilere. Oğlan çocuklarına. *İstediğiniz her şeye.*»

Paul buzlukta donmuş etlerin arasına sıkıştırılmış oğlunu Mark'ı düşündü.

Sonra da Rya'yı. Belki bu şoktan kendini hiçbir zaman kurtaramayacak olan kızı Rya'yı.

Tetiği çekti.

Mermi yerinden fırladı ve Salsbury'nin boğazına girdi.

Kat ve et parçaları etrafa yayıldı.

Silah sesi kulakları sağır edecek kadar güçlüydü. Ses duvarlarda yankılandı. Paul'e bu ses hiçbir zaman belleğinden silinmeyecek gibi geldi.

Bir kez daha ateş etti.

Bu kez kurşun Salsbury'nin göğsüne isabet etti ve koltukla birlikte yere devrildi.

Paul cesetten uzaklaştı.

«Kusacak mısın?» dedi Sam.

«Hayır, iyiyim.» Her yanı uyuşmuştu.

«Koridorun ucunda solda bir tuvalet var.»

«Ben iyiyim, Sam.»

«Kötü...»

«Savaşta da birçok kişiyi öldürdüm. Asya'da birçok kişi öldürdüm, unuttun mu yoksa?»

«Ama bu farklı. Bunu anlayabiliyorum. Savaşta her zaman bombalar, toplar falan vardır. Üç adım ötendeki birini vurduğunu hiç sanmıyorum.»

«Ben iyiyim. İnan bana. Gerçekten iyiyim.» Kapıya doğru gitti, Sam'in yanından geçti, yalpalayarak koridorda ilerledi, sonra da koşarak tuvalete gidip kustu.

Klinger sağ elindeki tabancasıyla belediye binasının batı tarafına yaklaşmıştı. Yerdeki cam parçalarını gördü. Oraya sessizce yaklaşmıştı ama şimdi ayağının altındaki cam parçalarının sesi onu tedirgin etti, içinden küfretti. Polis şefinin bürosunun pencerelerinden biri kırılmıştı.

İçeri bakmak için ayaklarının ucuna yükseldiğinde iki el silah sesi duydu. Taş gibi kesildi, sonra da görülmediğini, kimsenin kendisine ateş etmediğini anlayarak rahat bir soluk aldı.

Perdelerin arasından Thorp'un bürosunu görebiliyordu. Sonra da Salsbury'i gördü. Ölmüştü.

Sam Edison neredeydi? Ya diğeri, şu Annendale denen adam? Kadın ve küçük kız?

Salsbury'nin dışında odada kimse yok gibiydi. Salsbury'nin cesedinin dışında.

Birden Edison'la Annedale'in izini kaybettiğinden ve kendisini arkadan vurmaya çalıştıklarından korkan Klinger çimlerin üstünden koşarak oradan uzaklaştı. Bahçenin etrafındaki ağaç ve çalıların arkasına saklandı. Buradan belediye binasının arka kapısı çok iyi görülüyordu.

Tuvaletten çıktığında Sam'in kendisini koridorda beklediğini gördü.

«Daha iyi misin?»

«Evet,» dedi Paul.

«Zordu.»

«Daha da zorlaşacak.»

«Evet.»

«Ah, Tanrım.»

«Salsbury'den neler öğrendin? Helikopterdeki o adamlar kimlermiş?»

Paul duvara dayandı. «Ortaklarıymış. Adamlardan biri de H. Leonard Dawson.»

«Yapma yahu.»

«Diğeri ise bir general. Birleşik Devletler ordusundan. Adı da Ernst Klinger.»

Sam düşünceli bir tavırla, «O zaman bu hükümetin yürüttüğü bir proje miymiş?»

«Şaşıracaksın ama hayır. Yalnızca Salsbury, Dawson ve Klinger'in yürüttüğü bir proje. Çok özel bir proje.» Paul, Salsbury'den az önce öğrendiklerini kısaca anlattı.

Sam'in düşünceli yüz ifadesi yerini gülümsemeye bırakmıştı. «Öyleyse onları durdurabiliriz. Hem de bir daha hortlamamacasına.»

«Belki.»

«Ve bu işi de dört aşamalı yapacağız,» dedi Sam. Bir parmağını kaldırdı. «Dawson'u öldüreceğiz.» Sonra ikinci parmağını kaldırdı. «Ernst Klinger ölecek.» Üçüncü parmak. «Greenwich'teki evde bulunan bilgisayardaki tüm bilgiler yok edilecek.» Dördün-

cü parmak. «Sonra da anahtar-kilit şifresini kullanarak kasabada bu programdan etkilenen herkesin belleğini eski haline getirerek deneme alanına ilişkin herhangi bir iz bırakmayacağız.»

Paul başını iki yana salladı. «Bilemiyorum. Anlattıkların bana o kadar da basit gelmedi.»

Sam o anda yalnızca olumlu düşüncelerle ilgileniyordu. «Başarılabilir. Önce... Dawson'la Klinger buradan ayrıldıktan sonra nereye gittiler?»

«İşçi kampına.»

«Neden?»

Paul, Dawson'un dağlarda bir araştırma operasyonu başlattığını anlattı Sam'e. «Ama şu anda kampta olduklarını sanmıyorum. Fabrikada kalıp orada bir tür bir üs oluşturacaklardır. Orada akşamları yaklaşık seksen ya da doksan kişi çalışıyor. Dawson bunlardan on ikisini fabrikanın çevresine bekçi olarak yerleştirecek ve geri kalanını da kereste kampının diğer taraflarını araştırmak için görevlendirecek.»

«Onun görevlendirdiği kişilerin bir önemi yok,» dedi Sam. «Onların oluşturacakları barikatı açmak için şifre sözcüğünü kullanırız. Ne olduğunu anlamadan Dawson'la Klinger'i ele geçirebiliriz.»

«Bunu yapabiliriz sanıyorum.»

«Elbette yapacağız.»

«Peki ya Greenwich'teki bilgisayar ne olacak?»

«Onunla daha sonra ilgileniriz,» dedi Sam.

«Oraya nasıl gideceğiz?»

«Dawson'un evinde çalışanların tümünün de programlandığını sen söylememiş miydin?»

«Salsbury'e bakarsan evet.»

«O zaman biz de kolayca bilgisayarı ele geçirebiliriz.»

«Bütün bunları nasıl yapacağız?»

«Endişelenme, başaracağız.»

«Nasıl?»

«Bunlar içinde bulunduğumuz en basit sorunlar, Paul.»

«İyimserliğinde biraz ileri gitmiyor musun?»

«Böyle olmak zorundayım. Senin de benim gibi iyimser olman gerek.»

Paul duvardan uzaklaştı. «Pekâlâ. Ama Jenny'le Rya silah seslerini duymuş olmalı. Endişeleneceklerdir. Fabrikaya gitmeden önce kiliseye geri dönüp onlara olan biteni anlatmalı ve neler yapacağımızı haber vermeliyiz.»

Sam başını evet anlamında salladı.

«Peki, Salsbury'i ne yapacağız?»

«Onunla sonra ilgileniriz.»

Arka kapıdan dışarı çıkıp araba parkından karşıya geçerek dar sokağa doğru gittiler.

Paul birkaç adım attıktan sonra, «Dur,» dedi.

Sam durarak arkasına baktı.

«Yolu boşuna uzatmamızın bir anlamı yok,» dedi Paul. «Artık kasaba bizim denetimimizde.»

«Haklısın.»

Belediye binasının etrafını dolaşarak Doğu Main Caddesine doğru ilerlediler.

23.45

Klinger yoğun karanlıkta çan kulesinin merdivenlerinin tam ortasında çevreyi dinleyerek durdu. Yukardan iki adamın, bir kadının ve bir çocuğun sesleri geliyordu. Edison. Ve Jenny Edison. Annendale ve kızı...

Black River'da olanları şimdi çok daha iyi anlıyor, Thorp'un bürosundaki katliamı çözebiliyordu. Bu insanların deneme alanı çerçevesindeki tüm planların farkına vardıklarını görmüş ve şoke olmuştu.

Onların bazı özverili nedenlerden ötürü karşı koymaya kararlı olduklarını biliyordu. Ama bunu bir türlü anlayamıyordu. Bilinçaltı algılamaya yönelik gücü kendi amaçları doğrultularında kullanacak olsalardı onların bu davranışını kolaylıkla anlayabilirdi. Ama başkalarını düşünerek... Bu kavram zaten ona her zaman çok aptalca gelirdi. Yönetilmeleri çok güç olduğu için bu tür

insanların her zaman diğerlerine oranla daha tehlikeli olduklarına uzun zaman önce karar vermişti.

Bu adamların bir an önce durdurulmaları gerektiğini biliyordu. Ne kendisini, ne de Dawson'u henüz mahvedememişlerdi. Projeleri hâlâ güvenilir ellerdeydi.

Nasıl davranacaklarını tartışmayı bitirdiklerini duydu. Birbirleriyle vedalaştıktan, dikkatli olmalarını söyleyip birbirlerine iyi şanslar diledikten sonra kucaklaşıp öpüştüler ve birbirleri için dua edeceklerini söylediler.

Bu yoğun karanlığın içinde attıkları adımı görebilmek için el fenerlerini yakmadan ya da bir kibrit çakmadan yuvarlak merdivene doğru yaklaştılar. Sam Edison ve Paul Annendale dar basamaklardan aşağı inmeye başladı.

Klinger yukarıdan gelen ayak seslerini duyunca soluğunu tuttu. Şimdi ne yapması gerektiğini bir türlü kestiremiyordu.

Onlarla burada ve hemen şimdi yüzleşse miydi? Ya da basamaklardan aşağı inerken onlara ateş mi açsaydı?

Hayır. Ateş açmak için ortalık gereğinden fazla karanlıktı. Bu koşullarda ikisini birden vurması sözkonusu olamazdı. Hatta belki birini bile vuramayabilirdi.

Tam arkasında Edison'la Annendale son yirmi basamağı iniyor ve ona hızla yaklaşıyorlardı.

Telaşla kilisedeki dördüncü ya da beşinci sıradaki yüksek arkalıklı oturma yerlerine gidip saklandı. Küçük tabancasını eline alarak kalp çarpıntıları arasında beklemeye koyuldu.

Karanlık kiliseye indiklerinde Paul elini Sam'ın omzuna koydu.

Sam durdu. «Evet?» dedi yavaşça.

«Şşitttt,» dedi Paul.

Rüzgârın sesiyle uzaklarda patlayan gökgürültüsüne kulak kabarttılar.

Sonunda Sam, «Ne oldu? Bir şey mi var?» dedi.

«Evet. O neydi?»

«Ne neydi?»

«O ses.»

«Ben bir şey duymadım.»

Paul tüm dikkatini karanlığa verdi. Birden buz gibi kesilen ensesini ovuşturdu.

«Tahta basamakların çıkardığı sesin arasında nasıl oldu da bir şey duyabildin?»

«Duydum. Garip bir...»

«Rüzgârın sesi de olabilir,» dedi Sam.

«Hayır. Ondan daha güçlü bir sesti. Keskin ve kuvvetli bir sesti. Sanki biri bir sandalye devirmiş gibiydi.»

Beklediler.

Yarım dakika. Bir dakika.

Hiçbir ses duyulmadı.

«Hadi,» dedi Sam. «Gidelim buradan.»

«Bana bir dakika daha ver.»

Paul tam bunları söylerken şiddetli bir rüzgâr kilisenin doğu tarafındaki camları takırdattı.

«Tamam,» dedi Sam. «Bunu duymuş olmalısın. Rüzgârın sesi bu.»

Paul rahatlayarak, «Evet,» dedi.

«Yapacak daha çok işimiz var.»

Kilisenin ön kapısından çıktılar. Edison'un dükkânının önüne park ettikleri arabaya doğru gittiler.

Araba fabrika yolunda ilerlerken Klinger kiliseden çıkıp Ultman'ın lokantasının yanındaki telefon kulübesine koştu. Telefon rehberini telaşla karıştırarak Big Union Malzeme Şirketinin telefon numarasını aradı. Rehberde bu şirketle ilgili birçok numara vardı. Bunların tümünü de arayacak kadar zamanı yoktu. Dawson acaba fabrikanın hangi bölümünde üssünü kurmuştu? Klinger düşündü. Bir yandan sıkıntı içinde saniyelerin boşuna geçtiğinin farkındaydı. Sonunda ana büroların bulunduğu yerin Dawson'un kişiliğine uygun olduğunu düşünerek numarayı çevirdi.

Telefon karşı tarafta on beş kez çaldıktan sonra Klinger telefonu tam kapatırken Dawson'un sesini duydu. «Big Union Malzeme Şirketi.»

«Ben Klinger.»

«İşini bitirdin mi?»

«Öldü ama onu ben öldürmedim. Edison ve Annendale benden önce davrandı.»

«Onlar kasabada mı?»

«Evet. Ya da en azından bir süre önce buradaydılar. Şu anda sana geliyorlar. Hem de bana. İkimizin de fabrika olduğumuzu sanıyorlar.» Bir dakikadan daha kısa bir zamanda durumu özetledi.

«Kilisede hazır eline bir fırsat geçmişken onları neden öldürmedin?» dedi Dawson.

«Çünkü elime sözünü ettiğin o fırsat geçmemişti,» diye karşılık verdi Klinger sabırsızlıkla. «Onları tuzağa düşürecek kadar zamanım olmadı. Ama sen şimdi bunu hazırlayabilirsin. Büyük bir olasılıkla arabayı fabrikadan yarım mil ötede bırakıp yürüyeceklerdir. Seni gafil avlamayı tasarlıyorlar. Ama artık sen onları gafil avlayabilirsin.»

«Bak, arabaya atlayıp hemen buraya gelsen iyi olacak,» dedi Dawson. «Onları arkadan kıstır. Ben de önden kıstırırsam çok daha iyi olur.»

«Ama benim kasabada yapmam gereken birçok şey var.»

«Ben bu insanları öldüremem ki...»

«Ya, öyle mi?»

«O şekilde yapamam.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Yani tek başıma yapamam.»

«Kamptan gerekli silahları aldın değil mi?»

«Birazını. Bekçileri görevlendirdim.»

«Bir av tüfeği ya da uzun mevzilli bir silahla gereken her şeyi yapabilirsin. Bundan eminim. Senin nasıl ateş ettiğini ben çok iyi biliyorum.»

«Anlamıyorsun. Bu benim inançlarıma karşı. Dini inançlarıma karşı.»

«Onları şimdilik bir kenara bırakmak zorundasın,» dedi Klinger. «Burada hayatımız sözkonusu.»

«Hayatımız sözkonusu olsun olmasın, Ernst, ahlak kurallarını bir yana atamazsın. Ayrıca burada yalnız olmaktan da hiç hoş-

lanmıyorum. Tüm bunlarla tek başıma savaşmak zorunda kalmam hiç de iyi bir şey değil.»

Bir an önce telefonu kapatmak için karşısındakini ikna edebilecek bir yol bulmaya çalışan general sonunda Dawson'a uygun bir yaklaşımı buldu. «Leonard, savaşın ilk günü her askerin öğrenmesi gereken bir şey vardır. Düşman ona ateş ederken ve çevresinde bombalar patlarken asker oradan asla sağ çıkmayacağını düşünür. Ama haklı bir neden için savaşıyor ve bunun bilincine varabilmişse hiçbir zaman yalnız olmadığını öğrenir. Çünkü Tanrı her zaman onun yanındadır artık.»

«Haklısın,» dedi Dawson.

«Bizim de haklı bir neden için savaştığımıza inanıyorsun, değil mi?»

«Elbette. Tüm bunları Onun için yapıyorum.»

«O zaman yüreğini ferah tut.»

«Haklısın,» dedi Dawson. «Tanrı'nın benden istediği gibi davranmak zorundayım. Bu konuda duraksamamalıyım. Teşekkür ederim, Ernst.»

«Buna hiç gerek yok,» dedi Klinger. «Bir an önce harekete geçsen iyi olacak. Şu anda arabadan iniyor olabilirler. Adamlarını hazırlamak için on dakikan var.»

«Peki ya sen ne yapacaksın?»

«Kiliseye geri döneceğim.»

«Tanrı seninle olsun.»

«İyi şanslar.»

İkisi de aynı anda telefonu kapattı.

Cumartesi, 27 Ağustos 1977

24.10

Rüzgâr ağaçların arasında uğultular çıkararak esiyordu. Gökgürültüsü her defasında daha da şiddetliydi. Ormanın tepesindeki gökyüzü düzenli olarak şimşeklerle aydınlanıyordu.

Paul'le Sam fabrikayı çevreleyen ormanda silahlı bekçileri bulacaklarını düşünmüşlerdi ama ortada bekçi falan yoktu. Ormanın çevresinde yürüdükten sonra fabrikada çalışanların arabalarını park ettikleri yere geldiler. Ve burayı bir süre incelediler.

Helikopter otuz adım ötelerindeydi. Karanlıkta sigara içen bir adam başını gökyüzüne kaldırmış kara bulutlara bakıyordu.

Paul fısıldadı. «Dawson mı yoksa Klinger mi bu?»

«Onlardan biri olduğunu sanmıyorum,» dedi Sam.

«Ben de.»

«O zaman pilot olmalı.»

«Tabancası var mı?»

«Hayır. Elinde hiçbir şey yok.»

«Harekete hemen geçelim mi?»

«Bekle.»

«Neyi bekleyeceğiz?»

«Doğru zamanı.»

Birkaç saniye sonra pilot sigarasını yere atarak ayağıyla ezdi. Ellerini cebine sokup zaman öldürmek istercesine yürümeye başladı. Önce ağaçların arasından geçerek onlara doğru iyice yaklaştı, sonra da geri dönerek helikopterinin yanına döndü.

«Hadi,» dedi Sam.

Paul ayağa kalktı. Pilotun arkasından koşmaya başladı.

Adam onun ayak seslerini duyunca dönüp baktı. Yüzünde buz gibi bir ifade vardı ama gözleri fosfor gibi parlıyordu. «Kim...?»

«Ben anahtarım,» dedi Paul.

«Ben de kilit.»

«Alçak sesle konuş.»

«Emredersiniz efendim.»

Paul helikopterin arka tarafına doğru baktı. Ana binanın ikinci ve üçüncü katlarında depo tarafındaki tüm pencerelerde ışık vardı. Pencerede duran herhangi biri onu görebilirdi. Paul pilotu ana binadan görülmemeleri için helikopterin yanına itti.

Sam onların yanına geldi. «Senin adın ne?»

«Malcolm Spencer.»

«Pilot musun?»

«Evet.»
«Leonard Dawson nerede?»
«Fabrikada,» dedi Spencer.
«Hangi binada?»
«Büyük binada.»
«Kaçıncı katta?»
«Birinci katta. Şu satışların yapıldığı bölümde ve...»
«Ya Ernst Klinger,» dedi Sam. «O nerede?»
«Black River'da.»
Paul, Sam'e baktı. «Tanrım!»
Sam pilota dönerek, «Klinger'la Dawson'u kereste kampına getirmedin mi?» dedi. «Sonra da onları fabrikaya götürmedin mi?»
«Hayır. Yalnızca Bay Dawson'u. General Klinger kamptan kasabaya gitti.»
«Ne zaman?»
«Biz buraya geldikten birkaç dakika sonra,» dedi Spencer. Endişeyle gülümsedi. Dişleri gözlerinden daha da parlaktı.
«Kasabaya nasıl gitti? Helikopterle değil, değil mi?»
«Hayır efendim, arabayla gitti.»
«Niçin...»
Sorusunu tamamlayamadan Sam bir çığlık atarak helikoptere doğru sendeledi.
Tam aynı anda da bir el silah sesi gecenin sessizliğini deldi.
Paul içgüdüsel bir şekilde kendini yere atarak yuvarlandı.
Kurşun hemen yanıbaşına yere isabet etti. İkinci kurşun da kaldırıma geldi.
Paul sırtüstü yuvarlandı, sonra da ayağa kalktı. Ormanın otuz adım ötesinde bir atlet gibi diz çökmüş eli silahlı adamı gördü. Kasabadan gelirlerken Paul yolda Magnum silahına mermi doldurmuştu, şimdi iki eliyle tabancasını tutuyordu ve beş el ateş etti.
Tümünü de isabet ettiremedi.
Bununla birlikte tabancanın patlaması ve kurşunların yerde çıkardıkları korkunç ses yüzünden onlara ateş eden başladığı işi bitirmek yerine ayağa kalkarak kaçmaya başladı.

Paul yerinden fırlayıp arkasından koştu ve bir kez daha ateş etti.

Kurşunu isabet ettiremedi ve tabancalı adam fabrikaya giden yola saptı.

«Sam?»

«Buradayım.»

Sam'i güçlükle görebiliyordu. «Vuruldun.»

«Yalnızca bacağımdan.»

Paul ona doğru yaklaştı. «Yaran çok mu kötü?»

«Önemli değil,» dedi Sam. «O Dawson'du. Tanrı aşkına onu yakala.»

«Ama eğer yaran çok kötüyse...»

«Ben iyiyim. Spencer yaramı sarar. Hadi şimdi git ve onu yakala.»

Paul koştu. Araba parkının sonunda yerdeki silahı gördü. Dawson silahını ya kazara düşürmüş ve geri dönüp almaktan çok korkmuştu ya da panik içinde silahını yere atmıştı. Paul koşarken elini cebine atıp yedek kurşunlarını çıkardı.

24.15

Kulenin tahta basamakları Klinger'in ağırlığı altında gıcırdadı. Durdu ve üç basamak daha çıkmadan önce içinden otuza kadar saydı, sonra bir kez daha durdu. Basamakları hızla çıkacak olursa kadınla çocuğun birinin yukarı çıkmakta olduğunu farkedeceklerini biliyordu. Eğer geleceğini hissetmişler ve onu bekliyorlarsa zaten o zaman yapacak bir şeyi yoktu. Otuz saniyelik ya da bir dakikalık aralarla basamakları çıkması, duyacakları herhangi bir sesi yanlış yorumlamalarına neden olacaktı. Ve böyle olması için de içinden dua etti.

Üç basamak daha çıktı.

24.16

Dawson fabrikanın köşesinde gözden kayboldu.

Aynı köşeye Paul bir dakika sonra ulaştığında durup çevreyi inceledi. Fabrikayı uzun kış günlerinde besleyecek uzun ve iri kereste parçaları düzenli bir şekilde dizilmişti. Kamyonlar da bir kenarda duruyordu. Dawson'un saklanıp onu bekleyebileceği birçok yer vardı burada.

Yolun kuzeyinden geri dönerek binanın batı duvarındaki kapıya yaklaştı. Kapı kilitli değildi.

Karşısına kısa ve aydınlık bir koridor çıktı. Kerestelerin kesilip işlendiği o kocaman alan koridorun ucundaydı. Odanın floresan lambaları yanıyordu ama makinelerin hiçbiri çalışmıyordu. Ortalıkta da kimse görünmüyordu. Sağında duşlar vardı, solunda ise birkaç basamak.

Basamakları ikişer üçer çıkarak ikinci kata ulaştı. Burada bir süre durup düşündükten sonra soldaki beşinci büroya doğru gitti.

Kapı kilitliydi.

Kapıyı iki kez tekmeledi.

Açamadı.

Koridorun duvarında asılı cam bir bölme vardı. İçinde de yangın söndürücüyle bir balta duruyordu.

Tabancasının kabzasıyla cam bölmeyi açtı ve baltayı aldı. Büronun kapısının kulpunu açmak için baltanın düz tarafını kullandı. Kulp yere düşünce kapı mandalı da yerinden çıktı. Baltayı yere atarak kapıyı hızla itip içeri girdi.

İçerisi karanlıktı. Kendini göstermek istemediği için ışığı yakmadı. Dışardan gelebilecek ışığı önlemek için de hemen büronun kapısını kapattı.

Büronun kuzey tarafındaki camlar birinci katın terasına açılıyordu. Camlardan birini açarak terasın saç çatısına çıktı.

Rüzgâr olanca hızıyla esiyordu.

Belinden tabancasını çıkardı.

Dawson binanın kuzey bölümünde bir yerlerde saklanıyorsa burası onu yakalamak için en uygun yerdi.

Avlunun hiçbir tarafında ışık yanmadığından karanlık Dawson'u çok iyi gizliyordu.

Üst üste yığılmış keresteler karanlıkta uyuklayan timsahlara

benziyordu. Az ilerdeki suyun sesi duyuluyordu. Sol taraftaki rampanın önünde iki odun kamyonu arka arkaya duruyordu. Dawson'un bulunduğu yerden görünmesi olanaksızdı.

Gökgürültüsü ve şimşek sağnak yağmuru başlatmıştı.

Paul'ün altıncı duyusu gökgürültüsünün dışında başka sesler duyduğunu söylüyordu ona. Çevresine bakındı.

Dawson arkasına gelmişti. Artık aralarında çok az bir mesafe vardı. Paul'den daha yaşlı, daha uzun boylu ve daha şişmandı. Elinde balta vardı. Paul'ün yere bıraktığı o lanet olasıca balta! Baltayı kaldırdı. Ve Paul'e doğru savurdu.

Yağmur yeniden yağmaya başladığında Klinger kulenin tam ortasındaydı. Yağmur damlaları kilisenin saç çatısına yağıyor bu da Klinger'in basamaklarda çıkardığı sesin duyulmasını engelliyordu.

Sağnak yağmurun devam ettiğinden iyice emin olduktan sonra duraksamadan basamakları çıkmaya başladı. Silahı sağ elinde ve artık eski güvenini yeniden kazanmış bir şekilde kulenin son bölümünü bir dakikadan daha kısa bir zamanda çıkarak telaşla çan kulesinin sahanlığına ulaştı.

Paul yere çömeldi.

Balta başının üstünden geçti.

Çığlıklarına engel olamayarak tabancasının tetiğini çekti.

Kurşun Dawson'un sağ omzuna saplandı.

Balta elinden düşerek aşağıdaki kamyonlardan birinin ön camını tuzla buz etti.

Dawson hızla Paul'e saldırdı.

Paul'ün tabancası baltanın yanına düştü.

Birbirlerini yaka paça tutmuş dövüşürlerken ikisi de terasın çatısından yere yuvarlandılar.

Fırtınanın ortasında çan kulesinin sahanlığı oldukça karanlıktı ama Klinger oradaki tek kişinin Annendale'in kızı olduğunu görebiliyordu.

Bu olanaksızdı.

Kız sırtını yarım duvara dayamış sahanlıkta yerde oturuyordu. Ve ona büyük bir korkuyla bakıyordu.

Öbürü hangi cehennemdeydi?

İkisinin de orada olması gerekiyordu oysa. Bu küçücük sahanlık saklambaç oynayacak kadar geniş değildi. Gördüğü doğru olmalıydı. *Ama ikisinin de orada olması gerekmiyor muydu?*

Gecenin derin sessizliğini gökgürültüsü bozdu ve hemen arkasından da şimşek çaktı. Rüzgâr çan kulesinin açık bölümünden olanca hızıyla esiyordu.

Çocuğa yaklaştı.

Çocuk başını kaldırarak ona baktı ve titrek bir sesle konuştu. «Lütfen... lütfen... bana... ateş etmeyin.»

«Öbürü nerede?» dedi Klinger. «Nereye gitti?»

Arkasından gelen bir ses, «Hey, bayım,» diye seslendi.

Merdivenlerden çıktığını duymuşlardı. Hazırlıklı bir şekilde onu bekliyorlardı.

Ama bunu nasıl becermişlerdi?

Kendini korumak için çok geç kalmış olduğunun bilincinde, titreyerek onu bekleyen tehlikeye doğru döndü.

Arkasında hiç kimse yoktu. Çok yakında çakan bir şimşek az önce gördüklerini doğruluyordu. Sahanlıkta yalnızca kendisi ve çocuk vardı.

«Hey, bayım.»

Başını kaldırıp baktı.

Kocaman bir sopaya benzeyen siyah bir şekil tam başının üstünde duruyordu. Bu o kadındı, Jenny Edison'du. Klinger yüzünü görememekle birlikte onun olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Kendini çok akıllı sanıp basamakları çıktığında Jenny onu duymuştu. Çana tırmanmış ve çanın çelik dayanaklarına tutunmuştu. İşte bu yüzden onu kocaman bir sopa sanmıştı Klinger.

Kore'den bu yana yirmi sekiz yıl geçti, diye düşündü Klinger. Komando saldırıları için artık çok yaşlıyım. Çok yaşlı...

Jenny'nin elindeki tabancayı göremiyordu ama namlunun kendisine yöneltildiğinden emindi.

Tam arkasındaki küçük kız da yangın çıkışına doğru kaçmıştı.

Her şey çok hızlı olup bitmişti.
«Bir beladan kurtulduk,» dedi Jenny.
Klinger silah sesini duymadı bile.

Dawson rampanın tam ortasına sırtüstü düştü. Paul de onun üstüne.

Taşıyıcı kayış uzun bir sarsıntıdan sonra kendini onların ağırlığına göre ayarladı. Ve onları yavaşça ocağın ağzına doğru taşımaya başladı.

Paul başını güçlükle Dawson'un göğsünden kaldırdı. Soluk soluğa kalmıştı. Sarı, turuncu ve kırmızı alevlerin otuz metre ötede şeytanca parıltılar çıkardığını gördü.

Yirmi beş metre...

Omuzundaki kurşun yarasıyla rampanın üstüne düşerken Dawson başını vurmuştu ve kendini üstündeki adamla dövüşecek kadar güçlü hissetmiyordu. Havayı içine çekti ve burnunun üstüne düşen yağmur damlalarını üflemeye çalıştı.

Kayış gıcırdayarak ocağa doğru yaklaşıyordu.

Paul bu ölüm yolculuğundan kendini kurtarmaya çalıştı.

Dawson sağlam eliyle Paul'ü gömleğinden yakaladı.

On beş metre...

«Bırak... beni,» dedi Paul ama kendini kurtaracak kadar gücü yoktu.

Dawson'un parmakları gömleğini pençe gibi kavramıştı.

On metre...

Paul gücünün son kalıntılarını toplayarak Dawson'un yüzüne bir yumruk indirdi.

Dawson onu bıraktı.

Beş metre...

Paul ocağın sıcaklığını yüzünde hissederken kendini rampadan aşağı attı. Yabani otların arasına düştü.

Başını kaldırıp Dawson'a baktığında ocaktan içeri giren bedeninin çaresizce debelendiğini gördü.

Dawson bağırdıysa bile sesi gökgürültüsünün arasında kaybolmuştu.

05.00

Fabrikanın dikdörtgen yemekhanesinde Sam'le Rya masalardan birinde oturuyorlardı. İşçiler sıraya dizilmiş, onların masalarına doğru yaklaşıyordu.

Masaya her gelen işçiye Sam belleğini yeniden oluşturmak için anahtar-kilit programını kullanıyordu. Bellek yeniden düzenlendiğinde ise Sam işçiyi yolluyor, Rya da işçinin adını listeden siliyordu.

Otuzla otuz birinci işçi arasında Rya, Sam'e döndü. «Kendini nasıl hissediyorsun?»

«Ya *sen* nasıl hissediyorsun?»

«Vurulan ben değilim.»

«Ama senin de başına birçok şey geldi.»

«Ben kendimi büyümüş gibi hissediyorum,» dedi Rya.

«Daha başka şeyler de olmalı.»

«Ve de üzgün tabii ki.»

«Üzgün, ha?»

«Çünkü hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacak.» Rya'nın dudakları titredi. Boğazını temizledi. «Bacağın nasıl?»

«Fena sayılmaz.»

Sam, Rya'nın çenesini okşadı.

O da Sam'in sakalını çekiştirdi.

Sonunda küçük kızı biraz güldürebilmişti. Bu, Doktor Troutman'ın antibiyotiklerinden çok daha yararlı bir ilaçtı.

06.30

İki saat önce kara bulutlar dağılmıştı. Sonbaharın ılık güneş ışıklarıyla birlikte gün ağırıyordu.

Black River'ın yarım mil ötesindeki çam ormanında üç adam Salsbury ve Klinger'in cesediyle Dawson'dan geri kalan parçaları belediye mezarlığına gömüyordu.

«Tamam,» dedi Jenny onlara. «Şimdi mezarı toprakla doldurabilirsiniz.»

Cesetlerin üstüne atılan her toprakla Jenny kendini daha da iyi hissetmeye başlamıştı.

09.30

Augusta'da yakıt almak için durduktan sonra helikopter sabahın saat dokuz buçuğunda Grennwich'e indi.

«Bu akşam Black River'a dönmemiz için gerekli hazırlıkları yap,» dedi Paul pilota.

«Emredersiniz, efendim,» dedi Malcolm Spencer.

«Sonra da evine git ve biraz dinlen. Akşam saat tam yedide de burada ol. Böylece hepimiz biraz dinlenmiş oluruz.»

«Peki efendim,» dedi Spencer.

Paul helikopterden inerek gerindi. Kasabadan ayrılmadan önce duşunu yapmış, traş olmuş ve üstünü değiştirmişti. Ama bu da kendini iyi hissetmesine doğrusu pek yaramamıştı. Kendini çok yorgun ve buruk hissediyordu.

Taş binanın yan kapısına giderek kapıyı vurdu.

Hizmetkârlardan biri kapıyı açtı. Şişman, güleç yüzlü ve elli yaşlarında bir kadındı. Saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Elleri unluydu. «Buyrun efendim?»

«Ben anahtarım.»

«Ben de kilit.»

«İçeri girmek istiyorum.»

Kadın kenara çekilerek yol verdi.

Paul içerde, «Bilgisayar nerede?» diye sordu.

«Ne nerede efendim?»

«Bilgisayar. Dawson'un bilgisayarı.»

«Hiçbir fikrim yok, efendim.»

Paul başını salladı. «Tamam, unut gitsin. Şimdi işinin başına dön.» Bakışlarını mutfakta gezdirdi. «Ha, demek pasta pişiriyorsun? Hadi pişirmene devam et. Benim buraya geldiğimi unut.»

Kadın bir şarkı mırıldanarak fırının yanındaki tezgâha gitti.

Paul bilgisayarı buluncaya dek birçok odaya girip çıktı. Bulduğunda ise ekranlardan birinin başına oturarak Salsbury'nin kendisine söylediği giriş kodunu yazdı.

Bilgisayar anında bu koda karşılık verdi:

İŞLEMİNİZ YAPILMAKTADIR.

Salsbury'nin kendisine söylediği gibi tek parmakla klavyede yazmaya koyuldu. Sonra da bilgisayara şu emri verdi:

TÜM BİLGİLERİ SİL

Beş saniye sonra ekranda:

TÜM BİLGİLER SİLİNMİŞTİR

yazısı belirdi.

Bu mesaj işlevini yerine getirdikten sonra Paul ikinci emrini verdi:

TÜM PROGRAMLARI SİL

Bilgisayarın ekranında:

SON EMİR İÇİN ONAY GEREKLİDİR

yazısı belirdi.

Paul klavyeyi kullanarak bir kez daha aynı şeyi yazdı:

TÜM PROGRAMLARI SİL

Bu üç sözcük ekranda yarım dakika kadar kaldıktan sonra birden kayboldu.

Paul, 'Black River' sözcüklerini yazdıktan sonra bu sözcükle ilgili tüm bilgilerin basılmasını emretti.

Bilgisayardan hiçbir hareket gelmedi.

Bunun hemen arkasından 'anahtar-kilit' sözcüklerini yazıp bununla ilgili bilgileri istedi.

Yine hiçbir şey olmadı.

Paul derin bir soluk alarak sandalyesine yaslanıp gözlerini kapadı...

Bundan yıllarca önce daha bir lise öğrencisiyken tahta işinde çalışan bir çocuğun parmağını nasıl testereyle kestiğini görmüştü. Çocuk tahtaları testereyle keserken parmağının ikinci ve üçüncü boğumlarını da birlikte kesmişti. İlk iki veya üç dakika içinde herkes panik içerisinde çocuğun etrafında bağrışırlarken çocuk parmağından akan kana gözlerini ayırmayarak bakmıştı. Hatta bu konuda bir iki şaka bile yapmıştı. Sonra da çevresinde-

kiler ona ilk yardımı yaparlarken birden başına gelenlerin bilincine varmış ve avazı çıktığı kadar bağırarak ağlamaya başlamıştı.

Aynı şekilde Mark'ın ölümü şimdi Paul'ün içinde bir bomba gibi patlamıştı. Dehşet içinde titreyerek sandalyesinden yere yuvarlandı ve oğlunun cesedini dondurucuda gördüğünden beri ilk kez hıçkırarak ağlamaya başladı.

18.00

Sam arabadan indikten sonra uzunca bir süre dükkânına baktı.

«Ne oldu, baba?» diye sordu Jenny.

«Bundan kaç para kazanırım diye düşünüyordum.»

«Dükkândan mı? Satmayı mı düşünüyorsun?»

«Evet.»

«Ama... bu senin tüm hayatındı.»

«Black River'dan gidiyorum,» dedi. «Burada kalamam... canım istediği zaman bu insanları şifre sözcüğüyle elime geçireceğimin bilincinde olarak... burada asla kalamam.»

«Sen onları eline geçirmedin ki. Onları kullanmadın,» dedi Jenny babasının koluna girerken.

«Ama bunu yapabileceğimin bilinci... Böylesi bir şey insanın ruhunu ele geçirir, onu bir kurt gibi kemirir...» Sam, Rya ve Jenny'den uzaklaşarak dükkânının girişindeki basamaklara doğru gitti. Hayatında ilk kez kendini bu denli yaşlı hissediyordu.

CUMARTESİ, 1 EKİM 1977

The New York Times gazetesinin birinci sayfasında iri puntolarla şu haber yer almıştı:

FBI'IN ÇALIŞMALARINDAN HOŞNUT OLMAYAN BAYAN DAWSON ÖZEL DEDEKTİFLER TUTTU.

CUMARTESİ, 8 EKİM 1977

İki görevli onları balayı odasına götürdü.

Tuvalet masasının üstünde müdüriyetten gelen karanfil ve güller duruyordu.

Daha sonra büyük bir mutluluk içerisinde seviştiler. Birbirlerinin kolları arasında tüm dünyayı unutmuş gibiydiler.

Uzunca bir süre hiç konuşmadan, sırtüstü ve elele yattılar. Gözleri kapalıydı.

Sonunda Jenny, «Bu kez daha farklıydı,» dedi.

«Hiç de kötü sayılmazdı,» dedi Paul. «En azından benim için.»

«Oh, hayır. Kötü demek istemedim.»

«Peki ne öyleyse?»

«Yalnızca... farklıydı. Bilmiyorum. Belki... bir şeyler kazandık... son derece yoğun olan şeyler. Ama aynı zamanda bir şeyler de yitirdik. Artık aramızda o saflık yok.»

«Biz artık saf ve masum kişiler değiliz de ondan,» dedi Paul.

«Sanıyorum haklısın.»

Biz katiliz, diye geçirdi aklından Paul. Makine çağının çocukları olan bizler hayatta kalmaya çalışmak için adam öldürdük.

Tamam, dedi öfkeyle kendi kendine. Yeter artık. Biz katiliz. Ama mutlulukta katillerin hakkıdır. Daha da önemlisi katiller bile insanlara mutluluk verebilir. Ve bu hayatta herkesin yapmaya çalıştığı da bu değil mi? Biraz olsun birbirlerine mutluluk verebilmek?

Mark'ı düşündü. Sahte ölüm raporunu, Annie'nin mezarının yanındaki küçük mezarcığı düşündü.

Jenny'e dönerek onu kollarının arasına aldı. Arkasında bıraktığı dünya artık onun için çok uzaklardaydı.

SON

KOONTZ

ÇATIRDI, VAMPİRİN ÖPÜCÜĞÜ ve NÖBET gibi *şok* romanlarının yazarı Dean R. KOONTZ yeni kitabıyla okurlarını yine sarsıyor...

- TIME -

ISBN 975-405-283-2